

LIMBA ROMÂNĂ

Anul LXVI

2017

Nr. 4
octombrie – decembrie

SUMAR

OMAGIU LUI MARIUS SALA LA ANIVERSAREA A 85 DE ANI

PÂRVU BOERESCU, Adjectivele <i>mare</i> și <i>tare</i> – două enigme etimologice?	443
FLORICA DIMITRESCU, Sintagme recente alcătuite cu termeni cromatici.....	461
ADRIANA MARIA IANCU, Câteva particularități lexicale din textele lui Ioan Cantacuzino.....	471
ALEXANDRU MAREȘ, Note etimologice	477
IULIA MĂRGĂRIT, O „pagină” din istoria limbii române literare.....	481
CARMEN MÎRZEA VASILE, Note de formarea cuvintelor. Completări la inventarul adjectivelor românești în <i>-tor</i> de tipul (<i>casă</i>) <i>vânzătoare</i> , (<i>pământ</i>) <i>arător</i>	490
MARIANA NEȚ, Lexicul gastronomic românesc: un rezervor terminologic	500
TEODOR OANCĂ, Originea personală exprimată prin derivarea cu sufixele <i>-ean</i> , <i>-eanu</i>	510
ALINA-MIHAELA PRICOP, Dicționarele terminologice multilingve. Clasificare și tip dominant.....	518
DANA-LUMINIȚA TELEOACĂ, Particularități ale limbajului bisericesc (actual).....	527
DANA-MIHAELA ZAMFIR, ANDREEA DINICĂ, Observații privind originea și istoria folosirii adjectivului <i>obraznic</i> în limba română	541

RECENZII ȘI NOTE BIBLIOGRAFICE

MĂDĂLINA UNGUREANU (editor), Dosoftei, <i>Parimiile preste an, Iași, 1683</i> . Ediție critică, studiu introductiv, notă asupra ediției, note și glosar de Mădălina Ungureanu, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2012, 600 p. (facsimile, p. 397–600) (<i>Alexandru Mareș</i>), IONELIA TOARCĂ, <i>Comunitatea românească din estul Serbiei</i> . Studiu geografic. Lucrare apărută sub egida Institutului „Eudoxiu Hurmuzachi” pentru Români de Pretutindeni. București, [2012], 281 p. (<i>Iulia Mărgărit</i>), SANDA GOLOPENȚIA, <i>Acțiune, interacțiune, identitate. Studii de pragmatică lingvistică</i> , București, Editura Academiei Române, 2017, 756 p. (<i>Daniela Rovența-Frumușani</i>).....	563
--	-----

Pârvu Boerescu

ADJECTIVELE *MARE* ȘI *TARE* – DOUĂ ENIGME ETIMOLOGICE?

A. În revista *Limba română* nr. 3/2016 (p. 378–386), Ion Giurgea a publicat cel mai cuprinzător studiu de până acum despre una dintre cele mai discutate etimologii ale limbii române: *Etimologia adjectivului mare. O reconsiderare necesară*.

Meritul deosebit al acestei contribuții nu rezidă neapărat în susținerea cu o frumoasă argumentare a uneia dintre etimologiile propuse de-a lungul timpului. Principala calitate a acestui studiu o constituie prezentarea completă și amănunțită a tuturor ipotezelor emise până acum, la care autorul a adăugat o discuție aprofundată despre argumentele pro sau contra fiecăreia dintre soluțiile enumerate. Așa cum am arătat și cu alte ocazii, în privința cuvintelor a căror etimologie a rămas controversată, crearea unei „mase critice” de informație lingvistică este condiția primordială pentru „cernerea” indiciilor cu adevărat valoroase, care ne pot conduce la găsirea etimologiei „juste” a cuvântului. De aceea, credem că este necesar să refacem parcursul argumentării din articolul citat, pentru că orice detaliu încă necunoscut sau doar neluat în seamă cu suficientă atenție ar putea să schimbe optica noastră asupra întregii probleme.

Mai întâi, ar trebui să reamintim că *mare* este un adjectiv deosebit de important: este foarte frecvent în toate stilurile limbii, are o mare bogăție semantică și este utilizat în numeroase expresii și locuțiuni. De fapt, *mare* poate înlocui o serie întreagă de adjective cu înțeles specializat: *înalt, întins, lung, lat, încăpător, gros, numeros, voluminos, intens, de seamă, de frunte, adult, în vârstă, bătrân* etc. De notat, de asemenea, prezența sa în toate dialectele limbii române: dr. *mare*, cu variantele și cu sensurile discutate mai jos, ar. *mare* „grand, gros, âgé etc.” (Papahagi, DDA), megl. *mari* „mare ca dimensiuni”, „în vârstă, bătrân”, „mândru” (Capidan, Megl.), ir. *mâre*, cu aceleași sensuri ca în dacoromână, de asemenea, împreună cu unele forme dacoromâne regionale: „foarte, tare” (Neiescu, DDI, III). Vechimea sa în limbă este indiscutabilă, *mare* fiind atestat în documentele slavone mai întâi ca antroponim: *Toader Marele*, Moldova, 1490, ulterior ca toponim: *Crângu mare*, ȚR, 1577, *Lacu mare*, ȚR, 1596 (DERS), și apoi în toate textele românești vechi, începând cu *Psaltirea Hurmuzaki*.

Reluând ipotezele etimologice în ordinea apariției lor, observăm că etimologiile alese satisfăceau fie perfectă concordanță semantică, fie perfectă continuitate fonetică între etimonul latin și cuvântul românesc. Lat. *magnus* a fost propus de Petru Maior, în LB, numai pentru motivul că are exact același înțeles, fără să-și de seama că *magnus* ar fi dat în protoromână **mamnu* (cf. sard. log. *mannu* „mare”), o formă

evident lipsită de eufonie și care nu s-ar fi putut păstra nici măcar dacă ar fi ajuns monosilabică: **maun* (cf. *scaun*). Remarcabil este faptul că W. Meyer-Lübke s-a gândit din nou la *magnus*, imaginându-și că finala *-re* ar trebui să rezulte din contaminarea cu *tare*, acesta din urmă fiind pus adesea în relație cu *mare* (*mare și tare* etc.), deci lat. *magnus* + *talem* → **tare(m)* = *mare*. Este posibil ca ipotetica explicație din REW 8543 să fi fost inspirată de o evoluție similară care se poate constata în albaneză, unde adj. masc. *i madh*, fem. *e madhe* „mare” (înrudit în plan i.-e. cu avest. *maz-*, lat. *magnus*, gr. *μέγας* etc.), a evoluat dialectal la *i mall*, *e malle* id., cu substituția finalei, fără însă să știm cauza care a provocat această schimbare într-un dialect albanez.

Trebuie să mai observăm, în privința echivalentelor albaneze, că vocala finală *e* aparține doar femininului adjectivului alb. *i madh*, care are patru forme (vezi pluralul masc. *të mëdhë(n)j* și cel fem. *të mëdhá*, ori, în dialectul gheg, pl. masc. *të mëdháj*, fem. *të mëdhája*, cf. B. Demiraj, AS, 250). Știind că adjectivul *mare* pare să fi fost inițial invariabil (pentru absența desinenței pluralului, vezi Al. Rosetti, ILR, 1986, 493), nepotrivirile fonetice și morfologice dintre alb. *i madh* și rom. *mare* sunt ireconciliabile într-un asemenea grad, încât orice legătură etimologică între acest cuvânt albanez și cel românesc este exclusă. În plus, dacă varianta dialectală albaneză *i mall*, *e malle* este o inovație mai recentă, care nu a reușit să se impună peste tot în locul formei comune și desigur mai vechi *i madh*, *e madhe*, acesta este un motiv temeinic de a nu accepta posibilitatea unui împrumut românesc direct din alb. dial. *i mall*, *e malle*, ținând seama de cronologie și de legăturile istorice bine cunoscute dintre limbile albaneză și română. Soluția împrumutului românesc din forma dialectală albaneză a fost acceptată totuși de Vl. Orel, AED, 240 („*seems to have been borrowed*”), în timp ce ipoteza împrumutului fusese respinsă categoric de acad. Gr. Brâncuș, VA, 92–93.

Cea de a doua etimologie latină pentru adj. *mare* a fost propusă de Fr. Diez (Gr. II, 71, cf. Pușcariu, EW 1027, cf. Giurgea, *art. cit.*, 380), anume adjectivul *mas*, *maris* (acuz. *marem*, pl. *mares*) „bărbătesc, de parte bărbătească”. Observăm că aceasta este o etimologie „perfectă” din punct de vedere fonetic și morfologic, motiv pentru care a fost acceptată de S. Pușcariu (PEW 1027), de I.-A. Candrea și de Ov. Densusianu (CDDE 1048), și apoi de majoritatea dicționarelor românești care dau indicații etimologice: Șăineanu DU, Papahagi DDA, DEX, SDEM etc., iar cu unele rezerve („probabil”), de CADE, DLR etc. Respingând această etimologie, Ion Giurgea exagerează un pic nepotrivirile dintre lat. *marem* și rom. *mare*. Diferența de sens este bine cunoscută, dar diferența de categorie gramaticală trebuia să fie circumstanțiată. Lat. *mas*, *maris* este în primul rând un adjectiv calificativ. Faptul că uneori îl întâlnim substantivat, dobândind sensuri specializate, nu anulează categoria sa gramaticală de bază, care rămâne cea adjectivală.

Explicațiile schimbării semantice date de S. Pușcariu (PEW 1027): prin limbajul vânătorilor, în care animalele de sex masculin sunt mai mari (ca dimensiuni) decât femelele, de exemplu, lat. nom. *vulpes mas*, acuz. *vulpem marem* („vulpoi”) > *vulpe mare* etc., cele date de I.-A. Candrea și de Ov. Densusianu (CDDE 1048): „înțeleșul

românesc se explică prin faptul că ideea de ‘mărime’ a fost asociată cu aceea de virilitate...; cuvântul a fost probabil aplicat în înțelesul românesc mai întâi când era vorba de animale, și se poate ca această dezvoltare semantică să stea în legătură cu viața păstorească a românilor”, cf. acad. Marius Sala, IELR, 163–164, toate acestea sunt considerate insuficiente de către Ion Giurgea, care aduce ca argument suplimentar împotriva acestei soluții absența urmașilor lui *mas*, *maris* în celelalte limbi romanice.

Rămân însă o serie de aspecte strict lingvistice care nu au fost luate în seamă suficient, deși ele au fost invocate de Al. Ciorănescu (CDER 491): „Mai probabil, trebuie să se pornească de la confuzia normală între *mare* ca vârstă și *mare* ca dimensiune, specifică în toate idiomurile, cf. *s-a făcut mare* (a crescut sau s-a făcut bărbat)”. O idee asemănătoare a fost expusă de N. Raevschi și M. Gabinschi (SDEM, 249): „Evoluța semantică ‘bărbat’ > ‘mare’ se explică prin utilizarea figurată a cuvântului *mas*, în care ideea de ‘matur’, ‘viril’ se asociază cu ideea de ‘mare’.” Aceste argumente i se par lui Ion Giurgea incredibile, deși din citatele care se află la dispoziția noastră în *Dicționarul latin-român* de G. Guțu se pot extrage câteva informații utile. Iată primul citat: *aliae mares, aliae feminae sunt* „(dintre animale) unele sunt (de) parte bărbătească, altele (de) parte femeiască”; al doilea: *vos tollite laudibus natalem, mares, Delon Apollinis* „voi, băieți, preamăriți Delosul unde s-a născut Apollo”, iar al treilea: *mares homines* „bărbați”. În toate aceste exemple întâlnim exclusiv opoziția de sex: *masculin* – *feminin*, dar în cel de al doilea exemplu, adj. *mares* este substantivat, specializat pentru *băieți* (spre adolescenți), cf. Horatius, *Carmina*, 1, 21, 10, (*de choris* [opp. *virgines*]), cf. Seneca, *Hercules furens*, f. 878 [opp. *nurus*] (TLL, VIII, p. 422, lin. 48–50), în timp ce la cel de al treilea exemplu – *mares homines* – G. Guțu dă o singură traducere: „bărbați”, cf. Plautus, *Poenulus*, 1311: *contrectare quod mares homines amant (de maribus feminarum amantibus)*, TLL, VIII, p. 422, lin. 80–81).

Totuși, lat. *mares homines* ar fi putut reprezenta ceva mai mult decât „bărbați”, pentru care exista în latină sinonimul (pl.) *virī*, întrucât sintagma *mares homines* „oameni de parte bărbătească” putea să fie simțită în latina târzie ca fiind tautologică. De cele mai multe ori, lat. *homines* „oameni”, fără alt determinant, se opunea semantic lui *feminae* „femei”, dobândind uneori sensuri masculine precis specializate, fie în armată: *homines* „soldați pedestri”, fie în viața socială: *homines* „capi de familie” (cf. Guțu, *ibid.*, s.v.). O parte dintre aceste opoziții s-au păstrat și în română, de exemplu *omul meu* „soțul/bărbatul meu”, și mai ales în celelalte limbi romanice, cf. fr. *un homme et une femme* „un bărbat și o femeie” etc. De aceea, este foarte probabil ca încă din latina clasică (pl.) *mares homines* „oameni de parte bărbătească” să se fi opus semantic lui *mares* „băieți, adolescenți”, fiind treapta superioară a evoluției de la *infans* „prunc”, la *puer/puellus, impubes* „copil”, la *mas* „băiat (după trăsăturile masculine)” și *pubes/puer* „adolescent”, iar apoi la *vir* „bărbat”. În ultima etapă a dezvoltării spre viața de adult, lat. (pl.) *virī* „bărbați” faceau parte din categoria acelor *mares homines* „oameni mari”, de fapt adulți, parteneri în relațiile

sexuale cu femeile, cu alte cuvinte oamenii în toată firea, în special ca vârstă. Această distincție s-a păstrat foarte exact în română: *lucrurile/preocupările acestea nu sunt pentru copii (pentru joaca copiilor), sunt numai pentru oamenii mari*.

Mai mult decât atât, aceeași distincție aplicată oamenilor s-a extins și asupra lumii animale. Este deosebit de sugestivă în acest sens lista din catastiful Mănăstirii Galata (Jud. Iași, 1588), care a fost citată de Al. Rosetti în *Istoria limbii române* (1986, p. 493), după B. P. Hasdeu, *Cuvente den bătrâni* (I, p. 208–209), și pe care o reproducem cu mici completări – „găsim adj. *mare* neacordat cu substantivul, care e la plural: *38 de boi mare, 44 de vacii mare, 12 ape [iepe] mare ste(r)pe, 38 ape [iepe] mare, însă cu armasariu(l)*”. Problema noastră nu este însă cea a lipsei acordului gramatical, care are desigur importanța ei, ci aceea a opoziției semantice între adj. *mare* și un alt adjectiv calificativ. Cercetând lista Mănăstirii Galata reprodușă în întregime de B. P. Hasdeu în transcriere (CB, I, p. 215), constatăm că diferența se stabilește între *18 de viței, 12 bouleți înter(u)ți, 9 boulenⁱ treti(n)ⁱ și 38 de boi mare*; apoi între *22 de vițel^e, 21 vacii înterții, 23 de treti(n)^e vaci și 44 de vacii mare*. La fel, găsim diferența între *5 ȳape strijiăci, 12 ȳape tretine și 12 ȳape mare ste(r)pe*, apoi *38 ȳape mare, însă cu armasariu(l)¹*. În lumina acestui document de veche limbă românească, un animal domestic (bou, vacă, iapă) *mare* este acela care are vârsta „adultă”, de peste trei ani. Contează aici mai întâi vârsta și apoi, desigur, mărimea, numărul *mare* de ani și dimensiunile *mari* ale animalului aflându-se într-o relație de la cauză la efect.

În privința celorlalte obiecții, despre lat. *mas, maris* se poate spune, deocamdată, că n-ar fi singurul caz în care un cuvânt latin s-a păstrat numai în română (vezi cuvintele moștenite numai în română, la Al. Rosetti, ILR, 1986, 173–180, Cătălina Vătășescu, *Vocab. 512*, P. Boerescu, ERC, 39–65: lat. *ad-depositum, adiutor(ium), adsternere, aggestus, agilis, auerruncare, circitare, despicare, diffamare, elatare+elitare, galgulus, hospitium, incalire, iugaster, iuramentum, languidus, languor, libertare, lingula, manicare, margella, mastichinus, miles, neque, ovis, perambulare, placenta, procedere, putridus, sanatoria, scoria, subala, trepidare* etc.).

Trebuie să mai semnalăm un amănunt de ordin fonetic, adj. lat. *mas* a dobândit în latina târzie o nouă formă de nominativ singular: **mar**, refăcută după acuzativul *marem* și după pluralul *mares*, lat târz. *mar* fiind atestat în glose (cf. TLL, VIII, p. 422, lin. 5: *Gloss. IV 415, 29*).

Cea de a treia etimologie latină: *māior, maiōris* „mai mare”, acuz. **maiōrem**, a fost propusă de Al. Cihac (DÉDR, I, 1870, 158) și a fost acceptată imediat de A. Tr. Laurian și de I. Massim (LM, DLR, I, 240): *mare* – „contras din *maiore*”.

¹ Pentru a ne lămuri acești termeni populari ieșiți din uz, B. P. Hasdeu (*ibid.* p. 224) ne dă următoarele explicații: *strijiăc*, pl. *strijiăci, strijiăcii* „cal de un an, la care s-a tuns coama”, *înterți, înterții* „boi și vaci de doi ani”, cf. *anterț* „cu doi ani înainte” și fr. (dial.) *terçon* „bou de doi ani”, iar *tretini, tretine* „boi, vaci, cai, iepe de trei ani”, cf. srb. [și bg.] *tretjak*, cu finala prin analogie cu *noatin* „de un an” (< lat. *annotinus*) [sau din v. sl. **treiñũ*, cf. DLR].

M. Bartoli (*Das Dalmatische*, 1906, 284–285) era de părere că: „für beides (vegl. *mauro* und rum. *mare*) paßt besser... MAIOR, und zwar zunächst begrifflich: vgl. sard *minori* „klein”². Totuși, Bartoli atrage atenția asupra imposibilității oricărui control din punct de vedere fonetic pentru această etimologie: „Lautlich es ist schwer zu begründen und ebenso schwer zu widerlegen, weil gleichgebaute Wörter zur Kontrolle fehlen”³ [s.n., P.B.], adăugând o precizare importantă pentru diferențierea ipoteticelor evoluții fonetice din dalmată și din română: „im Vegl.,... wurde A(I)O... zu *au* dissimiliert, im Rum. dagegen zu *ao a* assimiliert”⁴. Mai târziu, G. Giuglea (DR II, 1921–1922, 827), inspirat de sard. log. și nuor. *su mēre* „stăpânul”, *sa mēre* „stăpâna” (< lat. *majorem*), credea „că nici rom. *mare* nu poate fi despărțit de această bază [lat. *majorem*], mai ales dacă avem în vedere derivatele *Măria Ta!*, *măreție*, arom. *măriile*, în care intră ideea de adresare către un superior, ca și în *sire* și în atâtea derivate ale lui *senior* (v. *REW*). Prescurtările petrecute în acești termeni se explică prin deasa lor întrebuințare”⁵. [Urmează nota 1, în care G. Giuglea prezintă următoarea evoluție fonetică:] „Un *maiore* aton, la vocativ în fraze ca **mă(i)re* (frate, Dumitre etc.) putea ajunge ușor la *măre* (comp. *pavimentum* > pământ), care odinioară cred că însemna ‘Domnule!’...” G. Giuglea pare să creadă aici că interjecția *măre* ar face și ea parte din familia adjectivului *mare*.

În sfârșit, Ion Giurgea a ajuns la concluzia că este necesar să reconsidere și să revalorizeze această etimologie, în ciuda faptului recunoscut că, în română, lat. *maiōrem* ar fi trebuit să evolueze normal la forma **măjoare*. În sprijinul etimologiei lat. *măior*, *maiōrem* este așezată pe primul loc analogia cu dalm. *mauro* „mare”, care, așa cum arăta M. Bartoli, provine din lat. *măior*. Din punct de vedere fonetic, este presupusă mutarea accentului de pe silaba a doua, din acuz. *maiōre(m)*, pe silaba inițială, devenind **măiore*, sub influența nominativului lat. *măior*. Ar fi urmat căderea lui *-i-* posttonic, din cauza frecvenței cuvântului, la fel ca în dalmată, amintindu-se și dispariția grupului *-gy-* precedat de vocala tonică din lat. *corrigia* > rom. *curea*. Simplificarea prin contragere a formei bisilabice rezultate, **măiore*, s-ar fi petrecut fără probleme. Din punct de vedere semantic, prin analogie cu celelalte limbi romanice, comparativul sintetic latin *maior(em)* „mai mare”, ar fi evoluat la forma absolută „cel/cea mare”, cf. lat. *lacus maior* – it. *Lago Maggiore* „lacul cel mare”, ori lat. *callis maior*, cf. sp. *Calle mayor* „strada principală (calea cea mare)”, iar apoi, nemaifiind simțit ca un comparativ, *maiore(m)*, devenit rom. *mare*, ar fi înlocuit sinonimele latine nepăstrate în română: *magnus* și *grandis*.

² (În traducere:) „Pentru ambele (vegl. = dalm. *mauro* și rom. *mare*) se potrivește mai bine... MAIOR, și anume, în primul rând în privința semnificatului: cf. sard *minori* „mic”.

³ „Din punct de vedere fonetic, este la fel de dificil să dovedim sau să infirmăm (această ipoteză), deoarece lipsesc cuvintele izomorfe pentru control”.

⁴ „În vegliotă (dalmată),... (lat.) A(I)O... s-a disimilat la *au*, în timp ce în română s-a asimilat la *ao a*”.

Dacă reluăm cu atenție ultima demonstrație citată, vom observa că în limbile romanice, cu excepția românei, s-au păstrat sub o formă sau alta multe dintre comparativele latine: *melior*, *peior*, *maior*, *minor*, *pluriores* etc. În română situația este cu totul diferită: nu s-a păstrat niciun comparativ sintetic al adjectivelor latine, doar adverbele prezentând o singură excepție – lat. *magis* „mai mult”, devenit rom. *mai*, dar exact cu același sens: „mai mult”, „încă, și”, „în plus”, „încă o dată” etc., servind, de asemenea, ca instrument gramatical pentru exprimarea comparativului (analitic) al adjectivelor și adverbelor, fiind inclus și în superlativul relativ al acestora. Dacă *magis* „mai” este o excepție între adverbe, să fie oare *maiores* „(mai) mare” *unica* excepție printre adjective? Pentru aceasta, *mare* ar fi trebuit să conserve măcar o nuanță a fostului comparativ latin. Examinând contextele, s-ar putea spune că sensul VI. 3. din DLR s.v.: „care ocupă un loc de frunte într-o ierarhie, cu vază” ar păstra ceva din sensul de „mai mare”, la fel ca în sard. log. *su mēre* „domnul, stăpânul” sau ca în fr. *maire* „primar” – „mai marele (satului sau al orașului)”. Un exemplu ar putea fi: *Cine vrea să fie mare între voi* = „mai mare” (Coresi, EV, 86, ap. DLR). Apoi, din aceeași listă a Mănăstirii Galata (v. *supra*) s-ar putea spune că, dintre cele 21 vacii *înterții*, 23 de *treți(n)^e vaci* și 44 de *vacii mare*, cele 44 de vaci „mare” sunt „mai mari” (mai vârstnice!) decât cele de doi sau de trei ani. Totuși, în majoritatea contextelor, utilizarea comparativului analitic *mai mare* face imposibilă identificarea comparativului latin original.

Exemplul sard. *minori* „mic” ne este de folos numai ca exemplu de evoluție semantică a comparativului latin înspre pozitiv în unele limbi romanice, dar fenomenul confuziei gradelor de comparație pare să fie un specific local al dialectelor sarde, deoarece întâlnim și situația contrară, în care pozitivul este utilizat în locul comparativului: *sorre manna* „sorella maggiore = soră mai mare”, ori *frade mannu* „fratello maggiore = frate mai mare”. Păstrarea accentului pe *o* rămâne normală în sardă, atât în *minóri* „mic”, cât și în *mazóre/maióre* = *prus mannu* „mai mare”.

Din punct de vedere fonetic, lucrurile sunt și mai complicate în cazul limbii române. Eventuala dispariție a lui *-i-* din lat. *maiore(m)* pare să fi fost condiționată de cauze mai complexe. Există situații când o asemenea dispariție poate fi datorată mai probabil foneticii sintactice, cum ar fi de pildă adverbul *mai*, care este redus uneori la *ma*, atât în dacoromână, cât și în aromână. Un alt exemplu îl reprezintă adjectivul rom. *măiēstru*, provenit din substantivul lat. *magister*, care în dialectul aromân a rămas doar substantiv și a dobândit formele *măistur*, *măstur*, *măstor* „măitre ouvrier”, cu mutarea accentului și apoi cu dispariția lui *i* sub influența gr. *μάστορας* id. (T. Papahagi, DDA, s.v.). Pentru mutarea accentului, vezi totuși v. it. *mastro* și sard. *mastru* „maestro”, „muratore, fabbro etc.”, cu variantele *maistru*, *mestru*, *meistu*, *mistu* etc. (A. Rubattu, DULS, 2006, II, p. 5).

Exemplele de mutare a accentului latin în cuvintele trisilabice, de pe silaba a doua, care conținea un *ō* (lung), pe prima silabă, care conținea un *a* scurt sunt însă necunoscute în română. În lat. *maiōrem*, fenomenul mutării accentului, dacă s-a petrecut, ar fi putut avea loc n u m a i accidental și numai printr-o contaminare puternic motivată semantic. Această contaminare se putea realiza doar în perioada

latinei dunărene, când limba populară tindea să se simplifice și să renunțe la formele comparativului sintetic în favoarea celui analitic. Nu credem că accentul nominativului *máior* ar fi putut să influențeze de unul singur, fără alt ajutor, accentuarea formei de acuzativ, întrucât tendința limbii era aceea de a renunța la ambele variante, în favoarea unei alte forme pozitive. Credem că a existat un complex de factori care au determinat mutarea accentului, urmată de dispariția vocalelor neaccentuate, prin contragere. În această privință, ceea ce rămâne sigur este că lat. *mágnum* „mare”, cu *a* accentuat, a fost utilizat într-o primă fază în paralel cu comparativul lat. *máior* și cu forma de acuzativ lat. *maiórem* „mai mare”. Este de asemenea foarte probabil că adjectivul *mas* (→ *mar*), *maris*, utilizat la acuzativ (sing.) *márem* și la plural (nom. și acuz.) *máres*, a putut dezvolta sensuri foarte apropiate de înțelesul cuvântului românesc *mare* (vezi mai sus: *mares homines* „oameni în toată firea, adulți”), suprapunându-se practic peste formele de comparativ sg. *maiorem*, pl. *maiores* sau chiar luând locul acestora (*fratres maióres* → *fratres magis* ^(*)*máres* „frații mai mari/ vârstnici”). De asemenea, n-ar fi imposibil ca în substratul preroman să fi existat cuvinte cu același înțeles, care începeau cu silaba *ma-* accentuată (inclusiv dacă luăm în considerare comparația „tradițională”, dar prea puțin probabilă, cu alb. *i madh*, *i mall* etc.). Dintre toate ipotezele autohtone de până acum, singura care ar putea să fie luată măcar ipotetic în discuție ar fi rădăcina ^(*)*mar-*, aceasta fiind atestată într-o serie de antroponime antice din spațiul carpato-dunăreano-balcanic: *Μαρ-κέντιος*, *Βηρι-μαρος*, *Ζμερτο-μαρ(ο)ς*, *Καρσι-μαρος*, *Κατο-μαρος*, *Σμεπτο-μάρ*a (cf. Vl. Gheorghiev, *Limba tracă*⁵, 1957, 62; etc.; cf. *Toader Marele*, într-un document din 1490, ap. G. Mihăilă, DLRV⁶, 1974, 119). O asemenea continuitate semantică, susținută de extraordinara apropiere fonetică, de tip paronimic, între elementele de substrat și cele latine nu putea avea alt rezultat decât acela al stabilizării unei forme mai scurte sau contrase, cu accentul pe prima silabă și cu finala *-re*, inițial invariabilă, tipică pentru categoria restrânsă și neproductivă a adjectivelor românești *m o ș t e n i t e* exclusiv din *l a t i n ă*, cu numai două forme (singular și plural, fără desinențe de gen).

Trebuie însă să atragem atenția asupra faptului neîndoielnic și deosebit de important că proveniența nemijlocită din substrat a adjectivului *mare* este exclusă, fiind imposibilă. Așa cum bine arăta Ion Giurgea, un element de substrat **maros* nu avea cum să se încadreze în categoria amintită a adjectivelor românești cu numai două forme (singular și plural), deoarece **-maros* (sing.) nu putea să dea în românește altceva decât (masc.) **mar(u)*, (fem.) **mară* etc.⁷ De asemenea, nu trebuie să se confunde tipologia presupusului adjectiv tr.-dac. **-maros* cu cea a adjectivelor

⁵ Владимир Георгиев, *Тракийският език*, София, 1957.

⁶ În acest dicționar, acad. G. Mihăilă îl consideră pe *mare* ca element de substrat (traco-dac), prin comparație cu *Már-*, *-μαρος*, cu trimitere la D. Dečev, *Характеристика на тракийския език*, Sofia 1952, p. 18. Vezi și G. Mihăilă, *Contribuții la studiul cuvintelor de origine autohtonă în limba română*, București, Editura Academiei Române, 2010, 49, 77–82.

⁷ Formele traco-dace atestate infirmă posibilitatea unei influențe germanice în Dacia preromană, prin analogie cu v. germ. s. *māri* „faimos, măreț” (Scriban, DLR, 775) și v. engl. *māere* „great” etc. (cf. P. Dincă, DERD 765, s.v. *mare*.)

lat. *limpidus*, *rapidus* și *turbulus* care în română și-au schimbat declinarea. Singularele refăcute *limpede*, *repede* și *turbure/ tulbure* se pot explica mai curând prin faptul că au circulat cel mai frecvent la forma feminină, ca determinanți ai substantivului *apă* (și *apă* curgătoare). Lat. *nitidus* „neted” sau *putridus* „putred”, care nu sunt utilizați ca atribute ale *apei*, și-au păstrat normal toate cele patru forme de număr și gen. În sfârșit, este improbabilă existența unei izoglose celtice preromane în Dacia și în Moesia, prin comparație cu v. irl. *mār* sau gall. *māros* „mare” etc. (cf. Pokorny, IEW, 704). Această ipoteză a fost susținută mai recent, între alții, de Dan Ungureanu⁸. În lucrarea acestui autor, *Româna și dialectele italiene* (Editura Academiei Române, 2016, 139), se aduce argumentul existenței hidronimului și a oiconimului *Valmara* din cantonul Ticino (Elveția), probabil prin comparație cu rom. *Valea Mare*, denumire frecventă la noi în țară. Este o presupunere prea hazardată, întrucât lipsesc alte dovezi ale păstrării unui celtic *-*maros* în Italia de nord. În schimb, este mult mai probabilă legătura dintre ticin. *Valmara* și hidronimul/oiconimul *Valmala* (= Valle Mala „Valea Rea”) din regiunea învecinată Cuneo, din Piemontul italian. Pentru disimilarea: *l* intervocalic > *r* se poate invoca o tendință spre rotacism în graiul din Ticino, întâlnită și în cazul unor veritabile elemente de substrat: ticin. *nerċ* „melc”, v. rom. *melċ(u)* id., ambele moștenite din indo-europeana comună (v. P. Boerescu, ERC, 253–261).

Interesantă este și utilizarea accidentală în limba veche a lui *mare* ca operator de intensitate, semnalată de B.P. Hasdeu (CB, II, 379): *пльнѣри марѣ врьтоасѣ* (*plângeri mare vârtoase*), de fapt o traducere neobișnuită după textul slavon alăturat, așa cum arată G. Mihăilă (ed. 1984, 540, nota 141): *и вопль много бѣше* „și era multă plângere”.

O problemă puțin discutată și parțial nerezolvată etimologic a rămas până acum aceea a variantelor adjectivului *mare*. Acestea sunt *máire*, *măre*, *míre* (DLR, s.v.), la care ar trebui să se adauge formele citate de S. Pușcariu (DR, I, 1920–1921, 381) din cele înregistrate de G. Weigand (Jahresber. IV, 329, 331 și VI, 41, 78), anume „acele particule curioase”, „în poziție atonă în frază”, „din părțile Crișului Repede și din Valea Bereteului: *míuře*, *tíuře* (*míre*, *tíre*, *tăuře*)...”, care stau alături de accentuatul *mare* și *tare*”. (Semnul deasupra lui *í* a fost reprodus în DR, *loc. cit.*, pentru a nota pronunțarea palatală a acestuia.)

Singura variantă care a trezit interesul specialiștilor este *maire*, cu diftongul descendent apărut ca urmare a epentezei lui [i]. Motivațiile acesteia au fost explicate diferit (cf. A. Avram, 2005, 100) – metafonie (S. Pușcariu, DR, I, 380), grafie veche, nereușită, pentru notarea lui [f] palatal (Ov. Densusianu, HLR II, 1938, 53), anticiparea lui *e* (S. Pușcariu, LR, II, *Rostirea*, p. 89), „diftongul (a fost) produs de -*ĭ* al

⁸ Dan Ungureanu, (online: academia.edu): *The four layers of the Romanian substrate vocabulary. – The Berries grow on the Slopes. A Typology of Substrate. – Cuvinte de substrat? Da. Cuvinte dacice? Nu.* Pentru problematica influență celtică, vezi Valeriu Sirbu, *Daces et Celtes dans la zone des Carpathes. L'état du problème* (online: academia.edu).

formelor de plural sau de consoana palatalizată” (Al. Rosetti, ILR, 1986, p. 468) etc. Fenomenul a fost definit în cele din urmă de A. Avram (*ibid.*, p. 101) ca „epenteză prin anticipare”.

Varianta *măre* nu este un singular refăcut după plural, deoarece adjectivul nu are în dacoromână și o variantă de plural *mări*. Nu credem nici în eventuala influență a interjecției *măre* sau a pluralului substantivului *mare*: *mări*. Forma regională *măre* ar putea fi rezultatul unui alt accident fonetic, suferit de vechiul comparativ latin *maiores*, de data aceasta după ce ar fi evoluat la **mă(i)óre*, anume mutarea accentului de pe a doua silabă pe prima (**măóre* → **măóre* [„măure”, ap. Weigand, v. *infra*]), cu dispariția ulterioară a elementului labial neaccentuat. Pentru comparație poate fi urmărită evoluția variantelor lui *proór* „perioadă de timp, înaintea zorilor etc.” (< gr. *πρόωρος*), de la forma disimilată *preór* la *préur* (cu mutarea accentului), iar apoi la *prer* (prin contragerea diftongului).

Variantele adverbiale *míurę* și *míre* nu au primit până acum vreo explicație.

În *Glosarele* atașate studiilor lui Gustav Weigand, *Körös* [Criș] und *Marosch* [Mureș] *Dialekte* (Jahresber. IV, 1897, 325–333) și *Samosch* [Someș] und *Theiss* [Tisa] *Dialekte* (Jahresber. VI, 1899, 75–82) întâlnim următoarele forme (IV, 329): „*míurę*, adv. „sehr, überaus” [foarte, extrem de] (*mare* im gew. Sinne [*mare* cu sens intensiv]); (IV, 331): *tíurę* 136 [Ciucea] „sehr” – „foarte” [*tare* în sens intensiv], *tířę* (*mířę*) in Beiuș, adv. „sehr, außerordentlich [foarte, extraordinar de]”. G. Weigand face următoarele precizări în *Jahresbericht* VI (41): „Particulele de întărire *míurę*, *tíurę*, pe care le-am menționat în volumul anterior din *Jahresbericht* (p. 301 [sic = 331]), sună în valea învecinată a Bereteului [Barcăului] *mířę*, *tířę* 180 [Porți] 179, *tóurę* 179 [Tria]. Geneza acestora din *tare*, *mare* nu îmi este clară din această cauză”⁹ [din cauza diferențelor fonetice]. Mai departe (VI, 78): – „*míre* mare 180, p. 41”; – „*móurę* [măure] = mare, în același loc cu *tóurę*” [tăure]; (VI, 81): – „*tíre* = tare 180 p. 41, cf. *tóurę*” [tăure]; – „*tóurę* [tăure] = tare, în munții de la nordul Crișului Repede, cf. IV Jahresber., cf. *tíre*”¹⁰.

Din *Dicționarul invers* (DI, 1957) se poate constata că nu există în limba noastră niciun cuvânt terminat cu secvența *-iure*, cu accentul pe *i*, poate cu excepția substantivului n. *riure* „râu” (atestat în DI), posibil un singular refăcut din pl. *riuri*, dar neînregistrat în DLR. Apoi, nu există niciun motiv plauzibil pentru o evoluție firească a lui *a* accentuat din *mare* spre *i* sau spre diftongul descendent *-iu-*. Ca și în cazul ipoteticelor variante intermediare **maóre* → **măóre* → **măure* → *măre*, respectiv **măóre* → *măure* → *măre*, provenite din lat. *maióre(m)*, forma *míure* ar trebui să aibă aceeași origine: **măióre* → **míóre* (cu sincoparea primei vocale neaccentuate) → *míurę* (cu mutarea accentului pe *i*). Această problematică mutare

⁹ Pag. 41: „Die im vorigen Jahresberichte 301 [=331] von der Schnellen Körösch gemeldeten Verstärkungspartikeln *míurę*, *tíurę* lauten in dem benachbarten Berettyö Thale *mířę*, *tířę* 180 [Porți], *tóurę* 179 [Trie (Trie)]. Ihre Entstehung aus *tare*, *mare* ist mir drum nicht klarer geworden”.

¹⁰ Pag. 81: „*tóurę* [tăure] = *tare* im Gebirge nördlich der Schnellen Körösch, cf. IV Jahresber., cf. *tíre*”.

a accentului poate fi însă motivată ori printr-o contaminare cu un paronim, ori printr-o evoluție fonetică favorizată de poziția neaccentuată în frază. La fel ca în varianta literară *mare*, aceasta fiind foarte probabil rezultatul contaminării cu lat. *marem* (*mas, maris*) sau chiar al substituirii lui *maiozem* cu paronimul și parasinonimul *marem*, în cazul variantei *mîure*, ca o primă ipoteză, ar fi fost necesară intervenția paronimului lat. *mîrē* „uimitor (de)”, „extraordinar (de)”, din construcții precum *mire magnus* „uimitor, extraordinar de mare”. Această intervenție se putea realiza pe două căi: ori prin substituirea lui *maiōze(m)* sau *mare(m)* cu *mîrē* (prin atracție paronimică), ori prin elipsă din *mire magnus* „uimitor/ extraordinar de mare”. Rădăcina lat. *mîr-* este bine reprezentată în română prin verbul *a se mira* (< lat. *mîrāre/ mîrāri*), respectiv prin substantivul *minune* (< lat. **mîr(i)ōnem*). Cea de a doua ipoteză ne este sugerată de posibila evoluție fonetică **măiōze* → **miōze* → *mîure* → *mire* prin analogie cu contragerea diftongului *iu* din **inclūdere* (< lat. *includere*) → dr. *a închide* sau din **inglūtire* (< lat. *inglutire*) → dr. *înghit*, *a înghiți*, contragerea diftongului petrecându-se mai întâi în poziție atonă, în cuvânt sau în frază.

B. *Tare* este și el foarte frecvent mai ales în limba veche și în cea populară, atât ca adjectiv cât și ca adverb, fiind atestat încă din primele texte românești păstrate (PH, PS). Astfel, în *Psaltirea Hurmuzaki* întâlnim sintagmele rămase parțial în uz până în prezent (de exemplu, în *Biblia* editată de Biserica Ortodoxă Română, 2006), cărora le dăm și echivalentele din versiunea latină *Vulgata a Psalmilor*: *vrăjmașii miei cei tari* (12^f/23) [*inimicis meis fortissimis* (17, 20)], *Mântuiești measerul den mârule mai tarelui* (29^f/11) [Izbăvește pe cel sărac din mâna celor mai tari decât el (34, 9), *Eripiens inopem de manu fortiorum eius: egenum, & pauperem a diripientibus eum.* (34, 10)], *pre coapsele sale tare* (38^f/15) [peste coapsa ta, puternice, *super femur tuum, potentissime* (44, 4)], *Săgeatele tale ascuțite tare* (38^f/21) [săgețile tale ascuțite sunt puternice (44, 7)], *Ce te laudzi în rreu că ești tare?* (44^f/1) [Ce te fălești întru răutate, puternice? *Quid gloriaris in malitia, qui potens es in iniquitate?* (51, 1)], *agiutoriul meu cel tare* (60^f/18) [& *tu adjutor fortis* (70, 8)], *Tare pre pământu va fi sămânța lui* (98^f/22) [Puternică pe pământ va fi seminția lui. *Potens in terra erit semen ejus* (111, 2)], *împărați tari* (115^f/10) [împărați puternici, *reges fortes* (134, 10)], *Însetă sufletul meu cătră Dumnedzău cel tare și cel viu* (35^v/8) [Însetat-a sufletul meu de Dumnezeul cel viu. *Sitivit anima mea ad Deum fortem vivum* (41, 2)], *Doamne tare* (57^v/21) [Doamne al puterilor, *Domine virtutum* (68, 8)], *Doamne, Dumnedzeu tare* (68^v/6) [Doamne, Dumnezeul puterilor, *Deus virtutum* (79, 8)], *Domnulu cel tare și cu puteare* (19^f/20) [Domnul cel tare și puternic, *Dominus fortis & potens* (23, 8)] etc.

Așa cum s-a putut observa din cele spuse anterior, adj. și adv. *tare* se află într-o strânsă legătură semantică, fonetică și morfologică cu adj. *mare*, sintagma *mare și tare* dobândind sensurile sale proprii (cf. DLR, despre oameni): „important, puternic, influent”.

În privința variantelor adjectivului *tare* – *taire*, *tăure*, *tiri*, *tiure* (cf. DLR), inclusiv cele citate de S. Pușcariu după G. Weigand (v. *supra*): *túfê* (*tíre*, *tăure*), observăm marea simetrie a acestora cu variantele adverbiale ale adjectivului *mare*, explicate mai sus. Varianta *tăure*, dată de Tiktin, DRG, pare să fie mai curând *tăure*, forma menționată de Weigand. Nici *tiure* nu pare să fie real, fiind probabil o lectură greșită în loc de *túfê*, tot de la Weigand.

Cu excepția lui *taire*, în care recunoaștem epenteza prin anticipare a lui [i], comună cu mai multe cuvinte din limba veche, ni se pare cert că toate celelalte forme citate sunt construcții analogice după variantele adjectivului *mare*, care s-au născut din alăturarea permanentă a celor două adjective în expresia *mare și tare*. Un bun exemplu îl constituie formele atestate de Weigand: *tăure* și *măure*, ultima, *măure*, evoluând mai târziu la *măre*. În consecință, *túfê* și *tíre* sunt imitate după *múfê* și *míre*, iar *tiri* se explică prin propagarea ulterioară a lui *i* din *tíre*, favorizată și de prezența unui *r* palatal.

Rom. *tare* a fost prezentat monografic de Mariana Ploae-Hanganu (LR, XXX, 1981, nr. 1, p. 37–41), cu o bogată bibliografie și cu o aprofundată analiză semantică, iar discuțiile despre etimologia cuvântului au fost rezumate succint de Al. Ciorănescu (CDER 8528), Al. Rosetti (ILR, 1986, 182), Marius Sala (IELR, 2005, 52). Va fi necesar să revenim asupra unor aspecte parțial cunoscute, pentru a întregi informația necesară și pentru a explica mai bine etimologia cuvântului.

Etimologia aproape general acceptată a adjectivului *tare* este lat. *talis*, *talem* (1.) „de acest fel”, „astfel de”, „ceva asemănător”, „așa (de)”, (2.) „atât de mare / so great, so excellent (ein so tüchtiger, ausgezeichneter, ap. Tiktin DRG)”, cf. REW³ 8543. Lat *talis* a fost folosit uneori emfatic, de exemplu lat. *talis vir* „un bărbat ca acela (cum rar se întâlnește), un om eminent” etc. (v. Al. Cihac, DÉDR, I, 278; S. Pușcariu, PEW, 1713, REW³ 1543, DLR etc.). După V. Bogrea (DR, II, 899), evoluția *tare* < lat. *tale*, a fost sprijinită de sensul lat. „foarte”, în ablativul absolut. Semantismul a fost explicat mai întâi de Lazăr Șăineanu (în *Încercare asupra semasiologiei limbii române*, 1887, p. 184) astfel: „*Talis* a păstrat românește, sub forma *tare*, numai accepțiunea particulară «grand, distingué, important, considérable». Șăineanu mai adaugă că *tare* că „lipsește în dialectul macedo- și istriano-român”.

De fapt, *tare* este prezent în toate dialectele românești sud-dunărene, dar cu unele diferențieri semantice importante față de dacoromână. În istroromână, *tăre* pe lângă „tare, puternic” (sens general), mai are și înțelesul „greu” – *Ie tăre de lucrât* „este greu de lucrat”, sau *om tăre* „homme fort” etc. (Frățilă–Bărdășan, DI, 294). În meglenoromână, alături de *tari*¹ (numai cu sensul „foarte”), există și un *tari*² „astfel, atare, așa”: *meu fișor tari ăi* „așa este băiatul meu”; *tari si iă* „așa să fie”; *un tari și tari ȳom* „un astfel de om” etc. (Capidan, *Megl.*, 291). În aromână, *tare* este înregistrat de T. Papahagi (DDA, 1166) exclusiv cu sensul „cutare” – *tare huzmikear* „cutare servitor”, fiind parțial sinonim cu *atare* (< lat. *talis*) și cu *tađe* idem (< gr.).

Este remarcabil faptul că în aromână și în meglenoromână, alături de dispariția completă a lui *foarte* (înlocuit cu ar. *multu*, megl. *mult*), nu avem a face cu o

restrângere semantică în raport cu drom. *tare* „puternic, dur, intens, aspru etc.”, deoarece în aceste dialecte sud-dunărene lat. *talis* „astfel de” a rămas numai cu sensul latin inițial. De asemenea, amintim observația lui T. Papahagi (din „Însemnări și rectificări”, GS, I, p. 330), anume că în Maramureș, *tare... tare* ‘ori... ori’ este mai apropiat ca sens de rom. *atare* și fr. *tel* (lat. *talis*). Mariana Ploae-Hanganu redă în plus asemănarea dintre formele romanice *tal... tal* sau *tel... tel* și formele populare pentru „alternanță” din regiunea Dej, citate după D. Șandru (GS, V, 1931, p. 363), respectiv din Banat, după Liuba-Iana (ap. HEM, 1968): *tiri așa... tiri așa*, în care *tiri* = *tare* poate avea valoare de conjuncție.

Ceea ce este surprinzător, *talis* a înlocuit în română adjectivul latin *durus* „dur, rezistent, aspru” (panroman sauf roumain) care avea înțelesul românesc al lui *tare*, dar mult mai specializat. Spunem „surprinzător” deoarece din punct de vedere fonetic lat. *durus* nu ar fi avut motive ca să nu se fi păstrat în română. În același timp, *tare* a luat locul adjectivului lat. *fortis* „puternic”, fără să-l înlocuiască complet. Cuvântul *foarte* a fost moștenit numai în dacoromână, dar aproape numai ca adverb și ca instrument pentru exprimarea superlativului absolut, fiind adesea concurat de *tare* chiar și în acest rol: *foarte bun* ~ *tare bun* („atât de bun”, în sens absolut). În aceste forme de superlativ, folosirea lui *tare* ca sinonim cu o nuanță afectivă a lui *foarte* stă mărturie pentru aceeași esență semantică intensificatoare, care aparținea în mare măsură ambelor adjective latine – *fortis* și *talis*. Vezi în acest sens fr. *elle est tellement jolie!* „este atât de drăguță!” = „este tare drăguță/frumoasă!” sau it. *il freddo era tale che si gelava* „frigul era atât de (tare) = era tare frig, că înghețai”, exemple în care rom. „atât de” poate fi echivalat în mod normal cu *tare*.

Pentru evoluția semantică: lat. *talis* > drom. *tare* este prețioasă observația lui Ov. Densusianu¹¹ (GS, II, p. 325): „ne întrebăm totuși dacă schimbarea de înțeles nu s-a putut produce în românește¹² [...]”; din expresii ca: *se crede tare ca mine*, *nimeni nu e tare ca mine* însemnând ‘se crede astfel ca și mine, nimeni nu este tot așa ca mine’ (adică ‘puternic, zdravăn ca...’), s-a putut ajunge la semnificația obișnuită de azi”. De fapt, lat. *talis* exprimă în genere o calitate nedefinită, care reiese numai din context și din corelațiile stabilite prin uzajul mai frecvent. Construcția romanică referitoare la calitatea unui substantiv: *talem (esse)... „așa cum (este)... ”* a dobândit în română sensuri concrete care denotază precis calitatea determinantă a unui obiect sau a unei substanțe. Asemenea sensuri s-au născut și din formule populare tipice, precum: *tare ca piatra*, *iute ca săgeata*, *tare ca fierul* etc. Probabilele evoluții

¹¹ Din articolul *Semantism anterior despărțirii dialectelor române* (II), în *Grai și suflet*, II/2, 1926, p. 310–327.

¹² Am omis din acest citat referința la ipoteza prea puțin probabilă a lui P. Skok (Arch. f. slav. Phil., XXXVII, 1920, p. 87), care credea că sensul cuvântului românesc *tare* ar fi fost decalcat după srb. și cr. *jak*, bg. *jak* „stark [tare, puternic]” < v. sl. *jakъ*, inițial „qualis – ce fel, cum etc.”, mai târziu „potens – puternic” (Miklosich, *Lex.*, 1145 etc.). Evoluția semantică *qualis* → *potens* a cuvintelor sud-slave ar fi putut să aibă loc independent de evoluția paralelă *talis* → *potens* din proto(daco)română sau putea să fi fost favorizată de substratul romanic al limbilor sud-slave.

semantice se prezintă astfel: *talem (esse) quam ferrum = astfel cum este fierul* → *fierul este tare* (percepție imediată, tactilă, nemijlocită de limbaj) → (*talem quam ~*) *tare ca fierul* etc. Deosebit de interesant este faptul că în DA se spune și despre adjectivul polisemantic *iute*, de origine veche slavă (cf. *ardei iuți* și bg. *ljuti čuški* id.), că ar fi dobândit sensul III. „repede, rapid” (*iute ca săgeata*) numai pe teren românesc, cu o evoluție semantică determinată de contextele utilizate.

Dincolo de aceste argumente care ni se par suficiente pentru a demonstra caracterul latin cert moștenit al adjectivului *tare*, rămâne parțial neexplicată preferința categorică a limbii române exclusiv pentru *tare* (lat. *talem*), în locul lui *foarte* (lat. *fortem*), dar mai ales în locul adjectivelor lat. *durus*, *edurus*, *firmus* etc. pierdute de latina dunăreană (dar reintrate în limbă ca neologisme, împrumutate din fr. *dur*, *ferme* etc.). Preferința marcată a limbii române pentru lat. *talis* în dauna moștenirii adjectivelor latine *durus* și *fortis* s-ar putea explica, parțial, prin posibila influență a substratului preroman. Un indiciu s-ar putea găsi în limba geto-dacilor, anume în cuvântul atestat *tarabostes*, al cărui înțeles este cunoscut din Antichitate și care a fost păstrat în *Getica* lui Iordanes (V, 40). Reproducem citatul care ne interesează după I.I. Russu (*L.tr.-dac.*, 1967, 124): *qui [Dio Chrysost.] dicit primum tarabosteseos, deinde vocatos pilleatos hos, qui inter eos generosi extabant, ex quibus eis et reges et sacerdotes ordinabantur.* În traducere: (*Dio Chrysostom*) spune că au fost numiți mai întâi „tarabostesei”, iar apoi „pilleati” ([bărbați] cu căciulă, cf. lat. *pilleus* „bonetă frigiană”, ap. Guțu, DL-R), *aceștia ridicându-se dintre ei (dintre geți) ca fiind cei mai nobili (de neam bun) și din rândul cărora (ei) își alegeau și regii și preoții.*

Cuvântul reproduș de acest autor grecofon, *tarabosteseos*, care apare într-un manuscris și cu varianta *tarabostereos*, este în mod evident un cuvânt compus din *tara-* și *bostes-*. Cel de al doilea element este ușor recognoscibil, prin comparație cu gr. *φῶστηρ* [*phōstēr*] „strălucire, sursă de lumină”. Cuvântul grec aparține radicalului i.-e. **bhō-* „a străluci, a lumina”, extins cu *-s-*: **bho-s-* (Pokorny, IEW, 105), iar i.-e. **bh-*, care s-a păstrat în sanscrită și care evoluează la *ph-* în greacă, a devenit *b-* în familiile de limbi celtice, germanice și în arealul graiurilor traco-geto-dace. Analogia dintre gr. *phōstēr* și dac. *bostes-* (*boster-?*) este perfectă, inclusiv din punct de vedere semantic, deoarece titlurile nobiliare au de multe ori ca referențial „lumina” sau „strălucirea”, cf. lat. *illustrissime domine* „luminat stăpâne/ prealuminate doamne” sau „luminăția ta” (lat. *illustris* „luminos, luminat; strălucitor, nobil” este înrudit cu lat. *lustrare* „a lumina” și cu *lux*, *lucis* „lumină”) etc. În aceste condiții, *tara-* din *tarabostes* poate fi un operator de intensitate dacic, care se poate traduce fie prin „lumină puternică (*tare*)”, fie prin „prealuminat”, fie prin „strălucit, preastrălucit”. Pentru comparație, vezi v. ind. *tará-* „kräftig” – „puternic, tare” (Pokorny, IEW, 1074).

Interesant este că elementul de substrat *tara-*, deși pare să fi fost sinonim cu lat. *fortis*, nu apare în același timp ca sinonim al adj. lat. *durus*. Acest fapt vine în sprijinul raționamentului făcut mai sus pentru explicarea evoluției semantice din

latina dunăreană, de la lat. *talem quam* „așa cum (este)...”, la *talem quam...* „tare ca...” = „dur (etc.) ca...”, vezi și *aer tare* (de munte), *apă tare* (înv. „adâncă”), *ger tare*, *țuică tare* etc. Elementul moștenit din lat. *talem*, evoluat la *tare* după rotacizarea lui *l*, se pare că a „înghițit”, se pare că a absorbit din punct de vedere fonetic și morfologic cuvântul autohton ^(*)*tara-*, în dacoromână și în istroromână, încadrându-l în clasa adjectivelor inițial invariabile și, ulterior, cu numai două forme flexionare.

Trebuie însă să atragem din nou atenția cititorilor noștri asupra faptului neîndoielnic și deosebit de important că proveniența nemijlocită din substrat a adjectivelor *tare* și *mare* este exclusă, fiind imposibilă. Motivele sunt limpezi: evoluțiile fonetice și morfologice ale celor două cuvinte românești sunt tipic latine, în timp ce diferențele semantice, sesizabile pentru fiecare caz în parte, pledează în favoarea unor multiple interferențe între etimoanele latine cunoscute, sub probabila influență a unor elemente de substrat, în cadrul bilingvismului latin-autohton.

Remarcabilă este, în același timp, interacțiunea permanentă de tip paronimic dintre cele două adjective, cu importante consecințe asupra contaminărilor reciproce în plan fonetic, morfologic și semantic. Ar prezenta un cert interes studierea mai extinsă a fenomenului etimologiilor „perechi” (de exemplu: *nișel* și *pușintel* etc.), uneori cu numeroase paralelisme ale variantelor și ale înțelesurilor, așa cum se prezintă adjectivele *mare* și *tare*, a căror paronimie și complementaritate ni se par evidente.

Din punct de vedere istoric, identificarea elementelor de substrat nepăstrate direct în română, dar atestate în izvoarele antice: ^(*)*-maros*/^(*)*-mara* și ^(*)*tara-*, ca factori care au „catalizat” evoluțiile semantice ale adjectivelor lat. *maiōrem/marem* și *talem* spre sensurile actuale atât de complexe ale cuvintelor *mare* și *tare*, cu variantele lor regionale, reprezintă o confirmare nu numai a răspândirii și a intensității bilingvismului latin-autohton, dar mai ales o mărturie și o dovadă pentru diferitele procedee lingvistice prin care s-a realizat romanizarea în spațiul carpato-dunărean.

În rezumat:

Mare: lat. *maiōrem* (*māior*, *maiōris*), contaminat cu, sau chiar substituit de lat. *marem* (*mas*, *maris*), cf. *mares homines* „oameni de parte bărbătească” → „bărbați adulți” = „oamenii mari (în toată firea” – în raport cu *copiii*), evoluție sprijinită în unele variante regionale de lat. *mīrē*, iar semantic, mai mult ipotetic, de tr.-dac. ^(*)*-maros* (particulă augmentativă).

Tare: lat. *talem* (*talīs*), cu o evoluție semantică proprie în dacoromână și istroromână, favorizată probabil și de influența elementului geto-dac. ^(*)*tara-* (particulă de intensitate).

ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

- Avram, PE = Andrei Avram, *Probleme de etimologie*, Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan”, *Etymologica* 4, București, Editura Univers Enciclopedic, 2000.
- Avram, 2005 = Andrei Avram, *Metafonia și fenomenele conexe în limba română*, București, Editura Academiei Române, 2005.

- Bartoli, 1906 = Matteo Giulio Bartoli, *Das Dalmatische. Altromanische Sprachreste von Veglia bis Ragusa und ihre Stellung in der Apenino-Balkanischen Romania*, I–II, Wien, Alfred Hölder, 1906.
- Boerescu, ERC = Părvu Boerescu, *Etimologii românești controversate. Ipoteze și soluții*, București, Editura Academiei Române, 2017.
- Bosworth–Toller = Joseph Bosworth, T. Northcote Toller, *An Anglo-Saxon Dictionary*, Oxford, Clarendon Press, 1898 (online).
- Brâncuș, VA = Grigore Brâncuș, *Vocabularul autohton al limbii române*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.
- Çabej, SE, I = Eqrem Çabej, *Studime etimologjike në fushë të shqipës*, I. *Hyrje*. Tiranë, Akademia e Shkencave, Instituti i Gjuhësisë, 1982.
- CADE = *Dicționarul enciclopedic ilustrat „Cartea Românească”*, Partea I: I.-A. Candrea, *Dicționarul limbii române din trecut și de astăzi*, București, 1931.
- Capidan, *Megl.* = Theodor Capidan, *Meglenoromânii. Dicționar meglenoromân*, București, Editura Cartea Românească, 1935.
- CDDE = I.-A. Candrea, Ov. Densusianu, *Dicționarul etimologic al limbii române. Elementele latine [A – Putea]*, București, Socec, 1907–1914.
- Cihac, DÉDR = A. de Cihac, *Dictionnaire d'étymologie daco-romane*, t. II, Francfort s/M – Berlin – București, 1879.
- Ciorănescu, CDER = Al. Ciorănescu, *Diccionario Etimológico Rumano*, Tenerife, Universidad de la Laguna, 1958–1966. (Versiunea românească: *DER. Dicționarul etimologic al limbii române*, București, Editura Saeculum I.O., 2001.)
- Coresi, EV = Diaconul Coresi, *Carte cu învățătură (1581)*, publicată de Sextil Pușcariu și Alexie Procopovici, Vol. I, Textul. București, Atelierele Grafice Socec et. Comp., 1914. (Comisia istorică a României).
- DA = Academia Română, *Dicționarul limbii române (A – De, F – Lojniță)*, București, Socec și Sfetea, (1907)–1913–1949.
- DELR, II/1 = Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, Marius Sala, Andrei Avram (red. resp.), Cristian Moroianu (resp. vol.), *Dicționarul etimologic al limbii române (DELR)*, Vol. II, Litera C, partea 1, *Ca – Cizmă*, București, Editura Academiei Române, 2015.
- Demiraj, B., AS = Bardhyl Demiraj, *Albanische Studien (Untersuchungen zum albanischen Erbwortschatz)*, Amsterdam – Atlanta, GA, Editions Rodopi B.V., 1997.
- Densusianu, HLR = Ovid Densusianu, *Histoire de la langue roumaine*, I–II, Paris, 1901, 1938.
- DERS = Institutul de Lingvistică din București, Gh. Bolocan (red. resp.), *Dicționarul elementelor românești din documentele slavo-române. 1374–1600*, București, Editura Academiei Române, 1981.
- DEX = Academia R.S. România, Institutul de Lingvistică. Ion Coteanu, Luiza Seche, Mircea Seche, *Dicționarul explicativ al limbii române*, București, Editura Academiei Române, 1975. Supliment, 1988. Ediția a II-a, Editura Univers Enciclopedic, 1996; ediție revăzută și adăugită, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2009.
- DG–R = Academia Română, Universitatea București, Institutul de Lingvistică; M. Isbășescu, M. Iliescu (coord.), *Dicționar german-român*, București, Editura Academiei Române, 1989.
- DI = Academia RPR, Institutul de Lingvistică, *Dicționar invers*, Editura Academiei Române, 1957.
- Diez, Gr. II = Friedrich Diez, *Grammatik der romanischen Sprachen*, I–III, Zweite Ausgabe, Bonn, Eduard Weber, 1835–1860.
- Dincă, DERD = Petru Dincă, *Dicționar etimologic român. I. Cuvintele de origine dacă*, Ploiești, Editura Premier, 2011.

- DLR (s.n.) = Academia Română, *Dicționarul limbii române*, serie nouă. Tom I/3–8 (Literale D – E). Tom III–XIV (Literale K – Z), București, Editura Academiei Române, 1965–2010.
- DR = *Dacoromania*, Buletinul „Muzeului limbii române”, condus de Sextil Pușcariu, Cluj, 1920–1948.
- Frățilă–Bărdășan, DI = Vasile Frățilă (coord.), Gabriel Bărdășan, *Dialectul istroromân. Straturi etimologice*, Partea I, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2010.
- Gheorghiev, 1957 = Владимир Георгиев, *Тракийският език, La langue thrace* par Vladimir Georgiev, Българска Академия на Науките, Отделение за езикознание, етнография и литература, София, Издание на Българска Академия на Науките, 1957.
- Giurgea, 2016 = Ion Giurgea, *Etimologia adjectivului mare. O reconsiderare necesară*, în LR, LXV, 2016, nr. 3, p. 378–386.
- GS = *Grai și suflet*. Revista „Institutului de filologie și folklor”, publicată de Ovid Densusianu, București, Atelierele Socec & Co. SA., 1923–1937.
- Guțu, DL-R = G. Guțu, *Dicționar latin-român*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.
- Hasdeu, *Col.Tr.* = B. P. Hasdeu (director), revista „Columna lui Traian”, IV, 1883.
- Hasdeu, *Cuvente* = *Cuvente den bătrâni. Limba română vorbită între 1550–1600. Studiu paleografico-linguistic* de Bogdan Petriceicu Hasdeu. *Cu observațiuni filologice* de Hugo Schuchardt... 1878. Ediție îngrijită, studiu introductiv și note de G. Mihăilă. I–III, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1983.
- Jahresber. = Gustav Weigand, *Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache (Rumänisches Seminar) zu Leipzig*, Leipzig, Iohann Ambrosius Barth, I–XXIX, 1894–1921. (Vol. IV, 1897; vol. VI, 1899.)
- Laurian–Massim, DLR = August Tr. Laurian, I.C. Massim, *Dictionariulu limbei romane*, I–IV, 1871–1876.
- LB = *Lesicon / Românescu-Lătinescu-Ungurescu/-Nemțescu / quare/* De mai mulți autori, în cursul a trideci, și / mai multor ani s’au lucrat. In Buda. Cu Tipariul’ si cu Chieltuelele Tipografiei a Crăiescei Universității Unguresci. 1825.
- LR = Academia Română, Secția de Filologie și Literatură, revista *Limba română*, București, Editura Academiei Române, 1952–.
- Mihăilă, DLRV = G. Mihăilă, *Dicționar al limbii române vechi (sfârșitul sec. X – începutul sec. XVI)*, București, Editura Enciclopedică Română, 1974.
- Miklosich, *Lex.* = Fr. Miklosich, *Lexicon palaeoslovenico-graeco-latinum*. Emendatum auctum. Vindobonae, MDCCCLXVI.
- Neiescu, DDI = Petru Neiescu, *Dicționarul dialectului istroromân*, vol. III, *L – Pința*², Academia Română, Institutul de Lingvistică și Istorie Literară „Sextil Pușcariu”, București, Editura Academiei Române, 2016.
- Orel, AED = Vl. Orel, *Albanian Etymological Dictionary*, Brill, Leiden – Boston – Köln, 1998.
- Papahagi, DDA = Tache Papahagi, *Dicționarul dialectului aromân, general și etimologic*. Ediția a doua, augmentată. [București], Editura Academiei Române, 1974.
- Philippide, OR, II = Al. Philippide, *Originea Romînilor*, II, *Ce spun limbile romînă și albaneză*, Iași, Tip. Viața Romînească, 1927.
- Pokorny, IEW = Julius Pokorny, *Indogermanisches etymologisches Wörterbuch*, Band I–II, Bern und München, 1965.
- Pușcariu, EW/ PEW = Sextil Pușcariu, *Etymologisches Wörterbuch der rumänischen Sprache*, I, *Lateinisches Element mit Berücksichtigung aller romanischen Sprachen*, Heidelberg, Carl Winter’s Universitätsbuchhandlung, 1905.
- Pușcariu, LR, II = Sextil Pușcariu, *Limba română*, vol. II, *Rostirea*, București, Editura Academiei Române, (1959) 1994.

- REW³ = W. Meyer-Lübke, *Romanisches Etymologisches Wörterbuch*. 3. vollständig neu bearbeitete Auflage. Heidelberg, 1935. (7., unveränderte Auflage, 2009.)
- Rosetti, ILR = Al. Rosetti, *Istoria limbii române*. I. *De la origini până la începutul secolului al XVII-lea*, ediție definitivă, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986.
- Rubattu, DULS = Antoninu Rubattu, *Dizionario universale della lingua di Sardegna. Italiano-sardo-italiano. Antico e moderno. Logudorese – Nuorese, Campidanese, Sassarese – Gallurese*, 2 Edizione, 2006, Vol. I, A–L, Vol. II, M–Z, Edes, Editrice democratica sarda.
- Russu, L.tr.-dac. = I.I. Russu, *Limba traco-dacilor*. Ediția a II-a revăzută și adăugită, București, Editura Științifică, 1967.
- Russu, EtnR (ER) = I.I. Russu, *Etnogeneza românilor. Fondul autohton traco-dacic și componenta latino-romanică*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1981.
- Sala, IELR = Marius Sala, *Introducere în etimologia limbii române*, Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, *Etymologica* 20, București, Editura Academiei Române, 2005.
- Skok, 1920 = P. Skok, *Einige Worterklärungen*. (II), II. *Décalques linguistiques*, în „Archiv für slavische Philologie”, XXXVII, 1920, 83–89.
- Șăineanu, 1887 = L. Șăineanu, *Încercare asupra semasiologiei limbei române. Studii istorice despre tranzițiunea sensurilor*, București, Tipografia Academiei Române, 1887.
- Șăineanu, DU = Lazăr Șăineanu, *Dicționar universal al limbii române*, A treia edițiune, 1914; A cincea edițiune [1925].
- Tiktin, DRG¹ = H. Tiktin, *Dicționar român-german*, București, Imprimeria Statului, (1895) – 1903–1925.
- TLL = *Thesaurus linguae latinae*, editus auctoritate et consilio academiarum quinque Germanicarum Berolinensis, Gottingensis, Lipsiensis, Monacensis, Vindobonensis. Lipsiae, in aedibus B. G. Teubneri, 1900–[2015], 11 vol. (*A – recido*) etc. Ediție electronică și online: Bayerische Akademie der Wissenschaften, München, De Gruyter, 2008–.
- Vătășescu, *Vocab.* = Cătălina Vătășescu, *Vocabularul de origine latină din limba albaneză în comparație cu româna*, București, Ministerul Educației, Institutul de Tracologie, Bibliotheca Thracologica XIX, 1997.
- Wald–Slușanschi, ILIE = Lucia Wald, Dan Slușanschi, în colaborare cu Francisca Băltăceanu, *Introducere în studiul limbii și culturii indo-europene*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1987.

LES ADJECTIFS MARE ET TARE – DEUX ÉNIGMES ÉTYMOLOGIQUES ?

(Résumé)

A. Les hypothèses imaginées jusqu'à présent pour l'étymologie de l'adjectif roumain *mare* («grand», «adulte», «agé» etc.) sont dans leur ensemble toutes critiquables, à cause des dissemblances d'ordre phonétique, sémantique ou morphologique entre le mot roumain et les étymons latins ou thraco-daces déjà proposés.

Lat. *magnus*, ainsi que la comparaison avec l'albanais (singulier masculin) *i madh* (féminin) *e madhe*, (pluriel masculin) *të mëdhë(n)j*, (féminin) *të mëdhá* s'excluent pour des raisons phonétiques et morphologiques. Le supposé élément thraco-dace *-*maros* est totalement incompatible avec la syllabe finale *-re* de *mare*, d'origine typiquement latine (elle correspond à la deuxième classe des adjectifs latins – de la troisième déclinaison consonantique, hérités en petit nombre en roumain). Seuls les étymons latins *marem* (*mas, maris*) «mâle» et *maiōrem* (*māior*) «plus grand» resteraient en

question. Il est très probable que l'adjectif roumain *mare* soit un mot-valise, un hybride provenant de *marem* et de *maiozem*, le signification «mâle» du premier évoluant à celle d'«adulte», cf. *mares homines* «les hommes (mâles)» → «les hommes adultes (agés etc.)», opposés aux *mares* «garçons, jeunes hommes», tandis que le second, *maiozem* («plus grand» → «le grand» → «grand»), a été substitué par *mares*, cf. *fratres maiōres* «les frères aînés» → *fratres magis* (^{*}*mares* «les frères plus âgés» (= 'plus grands', en roumain). Les variantes adverbiales dialectales *măyře*, *măre*, *miure*, *mirė*, dont le sens est intensifiant: «très», «extraordinairement», confirment l'existence de l'etymon latin *maiozem* (→ ^{*}*maoem* ou ^{*}*mioem*, par contraction), le déplacement de l'accent tonique sur la première voyelle s'expliquant par une contamination linguistique à l'époque latine soit avec *marem*, soit avec *mīrē* «incroyablement», «extraordinairement», selon le phonétisme des variantes. L'existence présumée dans le substrat d'un radical ^{*}*ma-(r-)* «(le) grand» (avec *a* tonique) aurait pu favoriser le déplacement de l'accent et la contraction syllabique dans *maiōzem*.

B. L'adjectif et l'adverbe *tare* (1. «fort», «dur», «solide» etc., 2. «très») est certainement hérité du lat. *talīs*, acc. sg. *talem*, pl. m. et f. *tales* (1. «tel», «pareil», «semblable», 2. «aussi grand», «important» etc.). L'évolution sémantique pourrait s'expliquer par le caractère indéfini de *talem/tales* «tel/tels que», devenu en roumain concret et bien précisé, par comparaison ou par définition: *la pierre telle qu'elle est (talem [esse] quam...)* → *dure comme la pierre (tare ca piatra)* → *la pierre (la noix etc.) est dure (piatra/nuca etc. este tare)*. La même évolution, toutefois incomplète, existe en italien: *il freddo era tale che si gelava = il faisait tellement froid (→ era tare frig) que l'on gelait*. La préférence du roumain pour *tare* (lat. *talīs*, *talem*, *tales*) à la place de *foarte* (lat. *fortis*, *fortem*, *fortes*) a été très probablement facilitée par l'influence de l'élément géto-dace (^{*}*tara-* (particule d'intensité), du mot dace *tarabostes* «les très éclairés» = *illustrissimi (domini)* = *les très illustres (seigneurs)*).

Cuvinte-cheie: etimologii, cuvinte moștenite din latina populară, *mare*, *tare*, cuvinte latine contaminate sau hibride, influența substratului.

Mots-clé: etymologies, mots hérités du latin populaire, *mare*, *tare*, mots latins contaminés ou mots-valise, l'influence du substrat.

București, Șoseaua Iancului nr. 10, apart. 40
pczboerescu@yahoo.com

Florica Dimitrescu

SINTAGME RECENTE ALCĂTUITE CU TERMENI CROMATICI

Este unanim știut că un bun dicționar, în special unul cu caracter științific sau practic, ar trebui să cuprindă nu numai multiplele sensuri ale diversilor termeni înregistrați, dar și cele mai importante și mai frecvente sintagme în care figurează aceștia. Din capul locului trebuie afirmat cu tărie și susținut că dicționarele ce servesc la învățarea unei limbi, cele bilingve, trebuie să conțină cât mai multe asemenea sintagme. Din acest punct de vedere, având experiența lucrului cu multe dicționare de acest tip, socotesc ca un adevărat model, dintre ultimele apariții referitoare la limba noastră, *Marele dicționar român-polon (Wielki słownik rumunsko-polski – WS r-p)*, Krakow, 2010, gândit și elaborat de lingvистa poloneză Halina Mirska Lasota – admirabila noastră studentă de la Facultatea de Litere a Universității din București de acum multe decenii, care, din păcate, s-a stins din viață înainte de a-l vedea tipărit – și continuat, mult îmbogățit, pe baza principiilor stabilite de inițiatore, de excelenta profesoară de română de la Cracovia, Joanna Porawska. Acesta este motivul pentru care, în prezentarea relativ amplă pe care am dedicat-o acestui dicționar în articolul *Pe marginea* (în *Lexic*, pp. 225–233) am subliniat, de exemplu, la paginile 228–229, tocmai atenția acordată aici, pe bună dreptate, sintagmelor din română, pentru ca utilizatorul să fie familiarizat și cu mulțimea celor mai des folosite care, uneori, sunt împrumutate din alte limbi, iar altele – și acesta este cazul cel mai răspândit – reprezintă chiar specificul limbii respective. Câteva exemple la întâmplare din WS r-p, altele decât cele prezente în articolul *Pe marginea*; astfel, la rom. *basma* – pol. *chustka*, se înregistrează sintagma românească *a scoate pe cineva basma curată*, în limba polonă *wybielac kogos*, la *minge*, în pol. *pilka*, expresia *a bate mingea*, în pol. *uderzac pilke*, la *trib*, pol. *plemie*, unitatea lexicală *triburi nomade*, în pol. *plemiona koczownicze* etc. etc. Spre lauda autoarelor, am specificat uneori în *Pe marginea* că în WS r-p a fost inserată și o serie de sintagme ale limbii române care nu figurează de exemplu în DEX 2012, dicționar apărut după trei ani în raport cu WS r-p.

În cele ce urmează vom supune examinării unele sintagme din limba română actuală în care figurează culorile și anume cele cercetate de noi de curând în articolul *Noutăți*, unde am luat în considerație materialul prezent în fișierul *Dicționarului de cuvinte recente*; suntem acum în faza de pregătire a ediției a IV-a, care sperăm să apară la 10 ani după ediția a treia, deci în anul 2023. Este vorba, în cazul de față, de materialul lingvistic c r o m a t i c al limbii române prezent în unele n o i s i n t a g m e atestate în timp de patru ani, între 2013 și 2016. Prima dată, 2013, nu este arbitrar

aleasă, ci reprezintă anul când s-a tipărit ediția a treia a DCR-ului, și anume în februarie 2013, deci este vorba despre fișele extrase din presă imediat după această dată și până la finele anului 2016, ceea ce înseamnă un răstimp de patru ani. Am studiat fișele excerptate în această perioadă și am ajuns la concluzia că la un număr foarte ridicat de nume de culori analizate de noi în articolul *Noutăți* au fost înregistrate noi sintagme pe care socotim că este cazul să le discutăm în acest text. Iată sintagmele recente consemnate în presa românească, iar uneori numai auzite la posturile de televiziune, de obicei în prealabil, uneori precedând cu o zi difuzarea lor în scris în presă:

Arhilexemul *alb* apare în domeniul sportiv în două binoame: 1) *alb-verzii*, în „*Alb-verzii* s-au impus categoric”. Ev.z. 23 III 2015, p. 23, în care sintagma traduce denumirea din engleză a echipei de rugby a Irlandei, și 2) *alb-violeții*, în „*Alb-violeții* se pregătesc de colaps. Echipa nu mai primește bani de la Primăria Timișoara de peste trei luni”. Ev.z. 15 X 2015, p. 22, care se referă la fotbalistii ACS Poli din Timișoara, sintagmă alcătuită, mai mult ca sigur, în interiorul limbii române. Se observă ușor că s-au folosit, pentru specificarea echipelor, culorile vestimentației purtate de cei ce alcătuiesc respectivele formații sportive (v. *Teme*, pp.76–77); acest procedeu din sport – deoarece culorile hainelor purtate de echipele sportive sunt ușor vizibile din tribune – probabil s-a uzat mai întâi la echipele din străinătate și astfel a servit drept exemplu și la formațiile din unele ramuri ale sportului din țara noastră. Pentru a lămuri acest aspect ne-am adresat dlui Răzvan Niculescu – fiul binecunoscutului regretat antrenor român Angelo Niculescu –, care ne-a confirmat că denumirile de acest fel ale echipelor de la noi s-au orientat după cele similare din străinătate.

O sintagmă mai rară, din categoria celor medicale de această dată, dar despre care știm prea puțin până în momentul de față, este *autopsie albă*, care are caracterul unui *hapax legomenon* odată ce, în ceea ce ne privește, până acum am întâlnit-o o singură dată în presă, de curând, referindu-se însă la fapte din trecut, din anul 1971: „Profesorul-doctor Moise Terbancea, directorul Institutului Medico-Legal din București, îi spuse confidențial [colonelului Ceacănica care făcea o anchetă despre cauzele unei morți suspecte în anul 1971] că se aflau în fața unei *autopsii albe*. Nu se constataseră semne evidente ale unei asfixii mecanice și nici alte semne de violență și era îngrijorat că nu va putea să exprime o concluzie clară privind cauza morții”. „22”, 28 IX 2015, p. 12. În acest exemplu sensul sintagmei este „autopsie cu ocazia căreia nu s-a aflat cauza morții cercetate”, așa cum ne-a informat, cu amabilitate, dl doctor Ștefan Dimitriu, șeful laboratorului de prosectură al Institutului Medico-Legal din București, pe care l-am consultat în această privință. Acesta însă nu ne-a putut lămuri asupra originii lingvistice și nici asupra vechimii sintagmei *autopsie albă*, pe care Domnia Sa nu o cunoștea decât din tratatele românești de medicină legală, ceea ce ar putea conduce către ideea că am avea de a face cu o unitate lingvistică născută în spațiul limbii române. Însă fiind un termen științific ne putem întreba dacă nu cumva nu este un calc după un model străin, cum pare a

fi mai aproape de adevăr, deoarece este știut că sintagmele cu caracter strict științific, în marea majoritate a cazurilor, nu sunt creații românești ci sunt calchiate după alte limbi... Și totuși, până acum, de exemplu în limbi de mare circulație ca engleza și franceza, nu am întâlnit sintagma discutată – *autopsie albă*. Acesta ar putea fi un semn ca cercetările, în cazul în speță etimologice, să fie lărgite...

Albul apare și sub forma unei sintagme probabil împrumutate direct din engleză – *all white* „total alb”: „Poșetele colorate le poți purta și la ținutele *all-white* fiind pata de culoare ce atrage priviri”. *kudika.ro*, 23 VII 2013 – deși nu ar fi exclus să se fi născut și direct în limba română.

Arhilexemul *albastru* se remarcă mai de curând într-o sintagmă de „cod de pericol”, *albastru-prudent*. Totul a început din seara zilei de 13 XI 2015, când, la ora locală 23,30 s-a declanșat teroarea unanimă din Paris produsă de mai mulți kamikaze jehadiști care au acționat simultan în nu mai puțin de șase puncte din orașul luminii și s-a soldat cu un număr imens de 481 de victime, dintre care 132 de morți (cei mai numeroși se aflau într-o sală de concerte) și 349 de răniți (printre victime s-au găsit, din nefericire, și patru români, doi tineri decedați și doi răniți). Ca urmare, în Franța s-a instituit starea de urgență și s-au luat măsuri rapide, printre care și implicarea forțelor armate, iar din 15 XI 2015 s-au efectuat primele atacuri aeriene asupra sediului ISIS din Siria. La noi în țară s-au înregistrat reacțiile chiar imediat a doua zi după atacuri, deci din 14 X 2015, prin instituirea unui nou cod de risc referitor la nivelul de alertă teroristă exprimat printr-o sintagmă denumită cu ajutorul culorii *albastru: albastru-prudent*, pe care am consemnat-o ca atare dimineața la ora 11, la teleshoul de la canalul *Realitatea TV*. Mai mult ca sigur că prima dată, ora de început a folosirii acestei sintagme a fost însă mai de dimineață, când s-au difuzat primele teleshows, de ex. la *Pro TV* la ora 6, iar la *Realitatea TV* la ora 7. Se prezintă astfel un caz extrem de rar când prima atestare poate fi precizată nu numai cu ziua ci chiar și cu ora din ziua respectivă... Noua sintagmă s-a repetat și la alte posturi de televiziune, de pildă la TVR 1 după câteva luni, în ziua de 22 III 2016, la ora 14, de data aceasta după un alt mișelesc atac terorist, de la Bruxelles: „*Albastru-precaut* [se utilizează] când este un risc mare”.

O altă sintagmă recentă, referitoare de asemenea la anumite tipuri de alerte teroriste, este cea care atrage atenția asupra tot a unui (același sau un alt?) stadiu al alertei exprimată prin unitatea *precaut-albastră* pe care am înregistrat-o de mai multe ori în transmisiunile de la diferite posturi de TV, dar a fost atestată și în presa scrisă la distanță de o lună după atacurile de la Paris, discutate imediat *supra*: „În ciuda amenințărilor crescânde, România menține nivelul de alertă teroristă *precaut-albastră*”. *Ev. z.*, 15 XII 2015, p. 24. Ne putem întreba dacă cele două determinative – *precaut* și *prudent* – (în fapt sinonime, după cum figurează îngemănate și în DS s.v. *precaut* și s.v. *prudent*) reprezintă grade diferite de alertă sau este vorba de aceeași alertă. Pentru a fi, la rândul nostru, circumspecți, ne gândim, pornind de la verbul prezent în textul imediat precedent, *menține*, că, de fapt, se referă la

aceiași grad de alertă ca mai sus, dar exprimat printr-un sinonim, al lui *prudent*, *precaut*, folosit însă cu altă topică în respectiva sintagmă! Ni se pare mai realistă această interpretare, mai ales că, din fericire, în luna care a trecut între data atentatelor din 13 noiembrie 2015 și 15 decembrie 2015 nu au mai avut loc altele... Ar fi vorba aici de simpla traducere cu un sinonim perfect a unei unice sintagme din limba franceză, și nu a două sintagme. Având în vedere rapiditatea cu care se preia și se transmite o astfel de știre a unui atac terorist, în cazul de față pare mai plauzibilă această interpretare... Exemplul de acum este unul foarte edificator pentru a sublinia că memoria prezentului trebuie folosită, mai bine zis „exploatăată”, în toate situațiile cât mai rapid, în acel moment inițial ea fiind infinit mai clară în raport cu orice altă cercetare ulterioară a cazului, de ex. peste luni sau chiar ani de zile... Autorii unui dicționar de cuvinte recente (în care ar fi normal să se insereze și sintagmele aferente, după cum am preconizat mai sus) trebuie, pe cât posibil, să fie „pe fază”. În acest fel, cunoscând circumstanțele în care s-a petrecut un fapt, se va putea da un „diagnostic” mai precis (în speță, una sau două sintagme) și, ca urmare, și o etimologie mai exactă (aici este vorba de un fapt petrecut în Franța și cum limba prin care s-a dat alerta a fost franceza, sintagma – fie că s-a tradus în limba noastră prin *albastru-prudent*, fie prin *precaut-albastru* – este, cu siguranță, fără nicio urmă de dubiu, de proveniență franceză. În această situație în română socotim că este vorba de o aceeași sintagmă prezentă în două variante: *albastru-prudent* / *precaut-albastru*.

O altă sintagmă aparent și mai recentă decât cele precedente alcătuite cu culoarea *albastru* este *preț albastru*, „preț mai mic, mai ieftin”, afișat pe cartoane albastre la unele unități comerciale, de ex. la magazinele *Profi*: „La *Profi* a început săptămâna *prețurilor albastre*” text auzit la *Realitatea TV*, la telejurnalul din 21 XI 2016, la ora 13, și repetat zile în șir.

Arhilexemul *roșu* figurează în sintagma *linia roșie* cu sensul unei „linii imaginare peste care nu este normal să se treacă”, precum în: „Oricât ai vrea să nu calci *linia roșie*, lucrul nu e posibil, de vreme ce nimeni nu mai știe unde se află această linie care desparte ce este permis de ce nu este”. Rom. lit., 1–2 (ianuarie) 2015, p. 33; sintagma aceasta a fost consemnată și mai târziu, după opt luni, în declarația făcută de doctorul Raed Arafat – „părintele SMURD-ului”, instituție sanitară pusă în slujba românilor în cazuri extrem de grave – la telejurnalul de la canalul *Realitatea TV* din 25 VIII 2015, la ora 12: „*Linie roșie* de accident foarte grav”. Interesant este că în franceză sensul de „barieră, linie peste care nu se trece” îl deține un alt termen cromatic, de această dată *blanche*, în sintagma *ligne blanche*, după cum este indicat în PR 2006.

Sintagma *steag roșu*, folosită în țara noastră vara la mare, reprezintă avertismentul de a nu se intra în Marea Neagră când aceasta este în stare de agitație deosebită: „Începând de astăzi, 9 august, și încă două zile următoare, este arborat

steagul roșu pe întregul litoral al Mării Negre, date fiind valurile uriașe cam de 2 metri”, aversment anunțat la *Realitatea TV*, reiterat la diferite televiziunile din ziua de 9 august 2015. Totuși sentimentul nostru este însă că această sintagmă este mai veche decât cea atestată în vara anului 2015.

Culoarea roșie se regăsește și în sintagma, de această dată de sorginte medicală, *plan roșu*, al cărei sens a fost explicat de doctorul Raed Arafat la emisiunea de la TVR 1 de la ora 21, din 31 X 2015, și anume că aceasta se pune în funcție imediat ce este vorba de un accident colectiv cu morți și cu mulți răniți, oricum cu minimum 8 victime. Noul concept a fost introdus relativ recent de către același doctor Arafat, după model francez, și alerta a fost declanșată după izbucnirea incendiului tragic la *Clubul Colectiv* din București în seara zilei de 30 X 2015, care, în final, a făcut să se înregistreze un număr extrem de ridicat de persoane moarte și anume 64, ca și multe altele grav rănite...

Arhilexemul *roșu* figurează și în sintagma cu caracter meteorologic *cod roșu* în aversmente de vreme de căldură excesivă: „Afară este caniculă, este *cod roșu* de căldură. Nu mai putem suporta”. *Ev.z.*, 5 VIII 2014, p. 3. Alături de *roșu*, numele culorilor *galben* și *portocaliu* apare în repetate aversmente meteorologice din nemaipomenit de călduroasa vară din anul 2015, mergând până la 38–39 de grade (urmată de o scurtă perioadă extrem de friguroasă de până la 14 grade), de exemplu în sintagmele „*cod roșu / cod portocaliu* de căldură ridicată și de confort scăzut” care au apărut la mai multe televiziunile din zilele de 8 și 9 august 2015 la televiziunea națională. *Codul galben* se folosește și la aversmentele de ploi, cum s-a înregistrat și în scris, în presă: „Meteorologii au emis o aversment *cod galben* pentru București și 33 de județe, unde începând de ieri după-amiază și până în această noapte vor fi ploi torențiale, vijelii și descărcări electrice”. *R.I.*, 18 VIII 2015 p. 7. La fel sunt utilizate frecvent și sintagmele *cod roșu*, *cod portocaliu* referitor nu numai la cantitatea de apă a ploilor, dar și în alte situații puțin spus neplăcute precum în: „Județul Dolj se află pe «cod roșu» din cauza infestării apei”. *Ev.z.*, 31 VII 2015, p. 4.

Arhilexemul *negru* apare, dar nu prea frecvent, sub forma sintagmei *all black* „total negru”, perfect antonimă lui *all white*, discutată *supra*: „Dintre vedetele masculine, Robert Pattinson a ieșit în evidență. Vedeta a îmbrăcat un costum masculin *all black*, făcând furori printre domnișoare”. *Ev.z.*, 11 IX 2014, supliment, p. 58. După cum se poate ușor remarca, este vorba de un împrumut din engleză (unde *all black* este reprezentat și prin sigla A B), limbă în care se referea la început la echipamentul în această cromatică, cea mai închisă dintre toate, folosit de o echipă de rugby din Noua Zeelandă: „*All blacks* în finala mondială: Noua Zeelandă a acces în finala Cupei Mondiale de rugby după ce a bătut Africa de Sud”. *L.*, 26 X 2015, p. 21. De remarcat că acestui *all-black* îi corespunde, într-o fază anterioară a românei, dar apropiată de cea abordată acum, sintagma *negru-total* prezentă în articolul nostru *Culori*, p. 63, într-un text ceva mai vechi, din anul 2001. Ne putem întreba: *negru total* este traducerea din engleză a lui *all black* sau este o formație născută în interiorul

limbii române? În stadiul actual al cercetării noastre nu este prea ușor de dat un răspuns absolut sigur la această legitimă întrebare... Remarcăm că la începutul anului în curs, 2017, *all black* este „tradus” prin „ținută monocromă, neagră”. WP, 17–19 II 2017, p. 36.

De asemenea, engl. *black* se regăsește și în sintagma, prezentă ca atare în limba română, *black week* utilizată în limba noastră în limbajul specializat al comerțului, și care a apărut des, de ex., în telejurnalul de la *Realitatea TV* din 11 VIII 2015, în care se vorbea despre o săptămână de cumpărături cu prețul redus, deci „chilipiruri”, prin formularea „*black week* la *Flanco* în săptămâna 17–22 august 2015” Evident că originea acestei sintagme este engl. *black week*, preluată astfel direct din engleză, unde s-a născut la sfârșitul secolului al XIX-lea, mai exact în anul 1899, când, într-o „săptămână neagră”, între 10 și 17 decembrie, englezii au pierdut războiul lor cu burii din sudul Africii. Legătura dintre război și comerț nu ni se pare însă prea ușor de făcut! De asemenea, este greu de înțeles de ce *black* are aici o accepție pozitivă, când *negru* este unanim impregnat cu o semnificație negativă...

O altă sintagmă cu un element cromatic care și-a făcut loc, și de această dată tot în terminologia comerțului românesc, este *black friday*, „vinerea neagră”, ziua de vineri care și-a început istoria din anii '60 ai secolului al XX-lea: aceasta este prima vineri după săptămâna când în America se sărbătorește *thanksgiving day*, „ziua recunoștinței”, zi în care s-a instalat obiceiul de a se mânca, de obicei cu prilejul unei mese comune cu familia sau cu prieteni apropiați, curcan umplut și garnisit cu tot felul de legume. Vinerea următoare, *black friday*, este considerată ziua de început a sezonului sărbătorilor de iarnă, precum și ziua reducerilor în care ne întâmpină reclame la mai multe posturi de televiziune de la noi de tipul „*black friday* în magazinele *Media Galaxy*”; aceste reclame, fiind frecvent repetate, credem că se vor fi imprimat măcar în mintea unor concetățeni, poate chiar cu o forță mai mare decât dacă ar fi fost atestate numai prin scris, în presă ca, de ex. în „Unde vei găsi reduceri de *black friday*. Pe 20 noiembrie, vor da startul scăderilor de preț ce pot ajunge și la 90%, cele mai mari magazine din România. Campania durează, în cele mai multe cazuri, trei zile”. Ev.z., 18 XI 2015, p. 11. Tot ceea ce ne pune pe gânduri este de ce *black* în ambele sintagme puse în discuție acum – *black week* și *black friday* – au dobândit o conotație pozitivă, „zile sau săptămâni faste pentru comerț”, în timp ce *black* este unanim știut că este impregnat cu o semnificație negativă, pentru a nu mai aminti de ziua de vineri „extinsă” la trei zile așa cum apare în ultimul citat... Ce să mai spunem de ziua de astăzi, când redactez aceste rânduri, 1 iunie 2017, când am auzit la canalul *Realitatea TV*, la ora 11, 30 despre ziua de *friday* care durează ... 7 zile, între 7 și 14 iunie a.c.!

Un sens normal total negativ are sintagma engl. *black hat*, recent întâlnită în limba română, introdusă ca atare din limba engleză: „În pelicula de față, chinezii și americanii fac echipă pentru a-l captura pe «*black hat*»-ul (*hacker* care acționează din pură răutate și pentru câștigul personal), care vrea să paralizeze rețeaua bancară internațională”. *TV mania* 43, 2015, p. 8, din care reiese clar și sinonimia dintre

sintagma discutată, *black hat*, și termenul mai de mult pătruns și deja, din păcate, instalat în conștiința și în limba română, *hacker* (discutat pe larg în articolul nostru *Denumirile*, în *Teme*, pp. 356–358).

Arhilexemul *negru* este prezent de asemenea în mai multe sintagme, de această dată, născute în limba noastră, cu accepția sa negativă predominantă, dintre care în *topul negru*, o formație românească neinserată în dicționare, referitoare la anumite regiuni din țara noastră în care părinții plecați la muncă în străinătate au lăsat un imens număr de copii singuri acasă. Astfel, un articol de ziar are titlul „Suceava în *topul negru*” care se continuă cu „explicația”: „județul cu cei mai mulți copii rămași singuri, înregistrați la DGASPC, era Suceava (8538 copii), urmat de Bacău (7281) și Neamț (5740 copii). La polul opus este Ilfov și București”. Ev.z., 21 VIII 2015, p. 2.

Tot o sintagmă cu semantică negativă cu arhilexemul *negru*, născută pe sol românesc, apare și într-o altă formație – *bilanț negru*, surprinsă de două ori în același citat: „Sorin Oprescu, *bilanț negru*, la șapte ani de mandat... Nicușor Dan a prezentat, în numele USB (*Uniunea Salvați Bucureștiul*), un *bilanț negru* al lui Sorin Oprescu la Primăria Capitalei”. AS, 1181, VIII 2015, p. 2.

După cum se poate constata, în etapa de timp supusă cercetării, de patru ani, s-a înregistrat un număr de 17 sintagme noi: *alb-verzii*, *alb-violeții*, *autopsie albă*, *all white*, *linia roșie*, *steag roșu*, *cod roșu*, *cod portocaliu*, *cod galben*, *plan roșu*, *prețuri albastre*, *all-black*, *black week*, *black Friday*, *black hat*, *top negru*, *bilanț negru*, la care se adaugă una ce apare în două variante: *albastru-prudent* / *precaut-albastră*, deci un total de 18 noi sintagme. În aceeași perioadă am putut atesta și o serie de alte sintagme mai de mult cunoscute în română, dar fie neînregistrate în dicționare, fie prezente, dar fără exemplificări și, se știe – cel puțin de la Voltaire încoace! – că un dicționar este un simplu schelet, dacă nu conține citate, singurele doveditoare ale vitalității unor sensuri, expresii, sintagme. Pornind de la acest principiu științific, considerăm că este bine să le exemplificăm cu citate și pe acestea, deși în limba vorbită sunt știute de mult. Aici ne referim la trei sintagme dintre care cel puțin primele două sunt familiare de mai multă vreme majorității vorbitorilor limbii române: *sport alb*, *halate albe*, (*boala*) *limbii albastre*.

Astfel, arhilexemul *alb* figurează într-o sintagma cunoscută nu numai sportivilor români, care pentru *tenis* uzitează și sinonimul său perfect *sportul alb*, pe care, însă, dicționarele noastre nu îl consemnează, în pofida frecvenței sale masive. Există însă o excepție și anume DA, unde este inserat în tomul al X-lea, partea a 5-a, *spongiar-swing*, volum apărut în anul 1994, dar trebuie menționat că nici aici nu se găsește niciun exemplu care să ilustreze sintagma în discuție. De aceea, vom prezenta două citate, din păcate „tardive” – în raport cu data reală a începerii prezenței în limba noastră a sintagmei –, aparținând realităților din zilele noastre – dar suntem de părere că oricând este mai binevenit ceva decât nimic. Și, în fond, de undeva trebuie să se înceapă datarea unor termeni, nutrind speranța că, la un moment dat,

se vor ivi și unele predatări. Menționăm că în dicționarele noastre DEX 2012 sau DOOM acest termen, specific specialității noastre, nu este înregistrat!) În această situație, dăm două exemple din actualitate: „Povești din tenis. Ură și iubire în *sportul alb*”, *Cultura*, 32, 27 VIII 2015, p. 37; „După aparențe, tenisul, *sportul alb*, sportul eleganței, ar ține de specia paradoxului.” *Cultura*, 33, IX, 2015, p. 31.

Albul figurează deseori și în sintagma *halat alb* – sinonimă cu *doctor* – cu mai vechi dovezi de existență în limba română (v. Zafiu, *M.*, în *R. lit.*, 27 1994, p. 9) dar, din păcate, nici aceasta nu este măcar semnalată în dicționarele noastre și cu atât mai puțin nu este exemplificată, ceea ce vom face acum prin două citate din zilele noastre: „Revolta *halatelor albe* [pentru o salarizare demnă de un cadru medical] sperie autoritățile”. *Ev.z.*, 18 VIII 2015, p. 19, sau „Revolta *halatelor albe* marchează lupta pentru reforma reală a sistemului de sănătate fără «șpagă la plic»”. *Ev.z.*, 25 VIII 2015, p. 4. Este aproape de neînțeles de ce această sintagmă nu a fost înregistrată în dicționarele curente, de ex., în DEX sau în DS; prezența sa însă nu a fost considerată, pe drept cuvânt, a fi necesară în MDN sau în DCR, tocmai din cauză că, având un anumit „stagiul” și, deci, „circulație” în română, nu era socotită a face parte din categoria sintagmelor recente. Oricum, măcar acum, responsabilii cu dicționarele științifice ale limbii române, de ex. DLR-ul sau chiar DEX-ul – la care ar trebui să se alăture un DS actualizat, pentru a nu mai aminti de necesitatea unui *Dicționar cromatic* adus la zi – dată fiind sărăcia celui DTC apărut acum exact 20 de ani în urmă – ar urma să rezolve această regretabilă lacună.

Arhilexemul *albastru* se remarcă în sintagma medicală (boala) *limbii albastre*, sintagmă cunoscută în limba engleză, deoarece în Anglia a fost mai întâi diagnosticată această maladie cu puțin timp înainte de anul 2013, dar pentru care dispunem în română de două citate din anul imediat următor: „Mai multe bovine din județul Buzău au fost diagnosticate cu «boala *limbii albastre*». Aceasta nu este periculoasă pentru om, dar produce pagube în procesul de eradicare: eutanasierea [termen relativ cunoscut, dar adăugat recent în DOOM] vitelor, ecarisarea teritoriului, dezinfectarea etc. Agenția Națională Sanitar-Veterinară a informat UE despre cazurile din țara noastră”. *Ev.z.*, 26 VIII 2014, p. 2; „Ferme de carantină pentru boala *limbii albastre*”. *Ev.z.*, 6 X 2015, p. 10.

În fine, trebuie specificat că unele importante coduri „colorate”, începând cu cel *roșu*, care indică cel mai ridicat grad de gravitate, și sfârșind cu cel *alb*, cel mai puțin periculos, care apar în mediul medical relativ la urgența intervenției asupra bolnavilor aduși în centre medicale cu ambulanța, au fost discutate de Ciolan în MC, p. 72, și inserate în DCR3 s.v. *cod*. Acum doar le-am amintit, pentru că, fiind vorba de utilizări mai vechi ale culorilor în sintagme, nu intră în sfera cercetării de față, care se bazează pe material lingvistic recent.

Înainte de a încheia credem necesar să atragem atenția – deși nu este pentru prima oară când procedăm astfel în încercările noastre de a da a cuvintele și sintagmele recente ale limbii române – că trebuie afirmat și răs-afirmat că datele

atestărilor de mai sus nu trebuie considerate ca echivalente cu datele „de naștere” ale elementelor lexicale respective, ci trebuie privite ca prime încercări de a stabili datarea lor; aceasta, din simplul motiv că în lingvistica românească o cercetare de acest tip nu are o anumită tradiție, așa cum se întâmplă în alte spații lingvistice. Din această perspectivă ne aflăm într-un stadiu incipient, dar, dacă ne dorim să ajungem pe un plan egal cu alte limbi unde datarea reprezintă o (veche) preocupare, trebuie perseverat!

În legătură cu unele probleme discutate mai sus facem o propunere care poate va interesa Sectorul de lexicografie al *Institutilor de lingvistică*. Cum vor trece mai mulți ani până să apară totalitatea volumelor DLR-ului „actualizat” cu noile cuvinte sau cu sintagme recente intrate în română între timp, s-ar putea lua inițiativa ca, pe baza materialului cuprins în diverse lucrări lexicologice actuale sau în dicționare de neologisme românești – dintre care DCR și-a propus dintru început să dateze cuvintele – să se ordoneze alfabetic noutățile lexicale inserate în acestea, selectându-se exclusiv cele care figurează cu citate din surse sigure. Acestea vor fi sursa din care vor extrage redactorii noului DLR sau al unui viitor *Dicționar-tezaur al limbii române* materialul lexical cu care limba română se îmbogățește în proporții nebănuite, în special în perioade de efervescentă științifică, precum acum, care „produc” nu numai noutăți științifice și tehnice, ci și lexemele aferente cu care sunt denumite. A câta dovadă că lexicul este unul dintre vectorii cei mai activi ai dinamicii limbii noastre?

BIBLIOGRAFIE, SURSE

- ADLRA = *Aspecte ale dinamicii limbii române*, coordonator Gabriela Pană Dindelegan, București, 2002.
- AS = *Formula AS*, revistă, București, după 1990.
- Ciolan, MC = Alexandru Ciolan, *Misterele cuvintelor*, București, ed. a II-a, 2013.
- CP = „Cuvinte potrivite”, omagiu doamnei Maria Marin, la aniversare. Coordonatori: Daniela Răuțu, Adrian Rezeanu, Dana Mihaela Zamfir, București, 2013.
- Cultura = *Cultura*, revistă, după 1990, București.
- DA = Academia Română, *Dicționarul limbii române*, București, din 1913.
- DCR1, DCR2 = Florica Dimitrescu, *Dicționar de cuvinte recente*, București, ediția I, 1982, ediția a II-a, 1997.
- DCR3 = Florica Dimitrescu (coordonator), Alexandru Ciolan, Coman Lupu, *Dicționar de cuvinte recente*, ediția a III-a, București, 2013.
- DEX 2012 = *Dicționarul explicativ al limbii române*, București, ediția a II-a revizuită.
- Dimitrescu, *Culori* = Florica Dimitrescu, *Despre culori și nu numai. Din cromatica actuală*, în ADLRA, 2002; trimiterele se fac la Dimitrescu, *Teme*, pp. 51–84, 2014.
- Dimitrescu, *Cromatica* = Florica Dimitrescu, *Note asupra unor denumiri din cromatica actuală*, în *Studii*, 2011; trimiterele se fac la Dimitrescu, *Teme*, pp. 265–273, 2014.
- Dimitrescu, *Denumirile* = Florica Dimitrescu, *Denumirile unui hoț special și ale „anturajului” său*, în CP; trimiterele se fac la *Teme*, pp. 351–358, 2014.
- Dimitrescu, *Lexic* = Florica Dimitrescu, *Din lexicul limbii române vechi – și nu numai*, București, 2014.

- Dimitrescu, = Florica Dimitrescu, *Pe marginea unui excelent dicționar român-polon*, în *Pe marginea Lexic*, pp. 225–233.
- Dimitrescu, *Noutăți* = Florica Dimitrescu, *Noutăți în denumirile unor nuanțe cromatice*, București, 2017 (sub tipar).
- Dimitrescu, *Teme* = Florica Dimitrescu, *Teme lexicale actuale (inceputul secolului al XXI-lea)*, București, 2014.
- DLR = Academia Română, *Dicționarul limbii române*, serie nouă. București, Cluj-Napoca, Iași, din 1956.
- DOOM = *Dicționarul ortografic, ortoepic, morfologic al limbii române*, ediția a II-a, coordonator Ioana Vintilă-Rădulescu, București, 2005.
- DS = Luiza Seche, Mircea Seche, *Dicționarul de sinonime al limbii române*, București, 1997.
- DTC = Eugen Bulai, *Dicționar de termeni cromatici*, București, 1997.
- Ev.z. = *Evenimentul zilei*, ziar, după 1990, București.
- kudica.ro = ediție on line a publicației *Kudika*, București, după 1990.
- L = *Libertatea*, ziar, după 1990, București.
- MDN = Florin Marcu, *Marele dicționar de neologisme*, ed. a IX-a, București, 2007.
- PR 2006 = *Petit Robert*, Paris, 2005.
- PRO TV = *PRO TV*, post TV, după 1990, București.
- R.l. = *România liberă*, ziar, înainte și după 1990, București.
- Rom. lit. = *România literară*, revistă, înainte și după 1990, București.
- Realitatea TV Studii* = *Realitatea TV*, post TV, după 1990, București.
- = *Studii de lingvistică. Omagiu Doamnei profesoare Angela Bidu Vrânceanu*, editori Isabela Nedelcu, Alexandru Nicolae, Alice Toma, Rodica Zafiu, București, 2011.
- TVR I = TVR I, canalul național de televiziune, București.
- TV mania* = *TV mania*, revistă, după 1990, București.
- WP = *Weekend plăcut*, supliment al ziarului *Adevărul*, după 1990, București.
- WS r-p = Halina Mirska Lasota, Joanna Porawska, *Wielki słownik rumunsko-polski*, Krakow, 2009.
- Zafiu, M. = Rodica Zafiu, *Metonimii*, în R. lit. 27, 1994.
- „22” = „22”, revistă, după 1990, București.

COLLOCATIONS RÉCENTES COMPOSÉES DE TERMES CHROMATIQUES

(Résumé)

Ayant à la base du matériel lexical récent, l'auteur examine dans l'article présent plusieurs syntagmes qui se sont créés dans les dernières années; elles portent sur des domaines assez différents, comme la médecine, le commerce, la météorologie ou bien le sport.

Cuvinte-cheie: dicționar, sintagmă, terminologie cromatică, datarea cuvintelor.

Mots-clés: dictionnaire, syntagme, terminologie chromatique, la datation des mots.

Universitatea din București, Facultatea de Litere
București, Str. Edgar Quinet, nr. 5–7

Adriana Maria Iancu

CÂTEVA PARTICULARITĂȚI LEXICALE DIN TEXTELE LUI IOAN CANTACUZINO¹

Rămas în memoria filologică mai ales pentru volumul *Poezii noo* și, probabil, prin cele două texte în proză editate de Andrei Nestorescu, *Machin sau îndrăgitul însuși de sine* și *Cercarea asupra omului*, în ansamblul operei sale, Ioan Cantacuzino exprimă, într-o mare măsură, dimensiunea culturală a epocii sale și totodată năzuința autorului pentru un anume tip de literatură, una așa cum el însuși o percepușe prin frecventarea fără ezitare a literaturii occidentale, cu precădere a literaturii franceze a secolului al XVIII-lea.

Astăzi, scrierile lui Ioan Cantacuzino sunt nu numai o dovadă a potențialului literaturii noastre la începutul secolului al XIX-lea, ci și una a capacității de absorbție a ideilor europene, exprimate într-o formulă lingvistică orientată către modernizarea expresiei, fapte de limbă pe care intenționez să le evidențiez în cuprinsul acestei lucrări, pornind de la analiza etimologică a termenilor selectați. De asemenea, voi compara, acolo unde este cazul, fragmente din textul-sursă cu adaptările autorului, pentru o mai bună înțelegere a realizării artistice cantacuzine, dar și pentru identificarea unor posibile argumente care îl determină pe acesta să recurgă la unele dintre formele sau sensurile propuse.

Merită a fi subliniat aici că Ioan Cantacuzino este un atașat al vieții culturale de la Curtea Ecaterinei a II-a a Rusiei, ceea ce îi va influența în mod decisiv opțiunile de ordin literar, prin contactul direct cu literatura europeană a vremii, mai ales cu literatura franceză, date fiind deopotrivă și evenimentele istorice de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, dar și bunele raporturi pe care autorul le stabilește cu această limbă; însă, neîndoielnic, este și un bun cunoscător al limbii grecești, limbă vorbită de mama sa, Ecaterina Mavrocordat – limbă vorbită în Principate ca urmare a dominației fanariote și prezentă în scrierile sale prin numeroșii termeni utilizați, la care se adaugă, și nu în mod obligatoriu în această ordine, termenii preluați din limba rusă.

Cu toate acestea, deși în perioada autoexilului său rusesc utilizează limbi străine, Ioan Cantacuzino gândește în mod vădit românește, alegând să scrie în limba sa, așa cum el însuși a mărturisit: „Am tălmăcit după puțința mea, în limba mea și mai

¹ Precizez că acest articol conține informații care fac parte dintr-un studiu mai amplu dedicat lui Ioan Cantacuzino și că unele dintre sensuri au fost dezbătute cu prof. univ. dr. Mihai Moraru și cercet. șt. principal I, onorific, Eugenia-Zamfira Mihail, cărora le aduc mulțumiri.

ales după nebogata noastră ajutorință ce un scriitor află pă rumânie scriind, căci el drept grăind, nu găsește mulți alți mai vechi ostenitori ce ar înlesni lui drumul la asemenea trude. Bine, rău, Numa Pompilius s-au tălmăcit pă limba noastră”².

În ceea ce privește scrierile sale în proză, texte adaptate după original sau intermediar francez, expresia de ordin lingvistic scoate la iveală travaliul autorului. În general, acesta nu avea dubii în privința sensului a ceea ce traducea, dar era constrâns de absența unor cuvinte în limba română capabile să exprime echivalența sau nuanțele impuse de textul sursă.

Astăzi, trebuie asumat un travaliu și de cel care dorește să intre în contact cu textele manuscrise ale lui Ioan Cantacuzino, pentru care, fără recursul la sursă (uneori și acesta inutil!) textul devine, fie greu accesibil, fie chiar neinteligibil, așa cum vor demonstra exemplele cărora le dăm curs mai departe:

acioaie, sb. – „bronz, aliaj, alamă”; „conform DA, sub *acioaie* sau *cioaie* poporul nu-și închipuie un anumit metal, ci astfel denumeste el și «alama» și «bronzul» și «arama» și orice fel de amestecătură de metale din care se fabrică obiecte ca: sfeșnice, cădelnițe etc., dar mai ales clopote, așa încât el poate deveni sinonim chiar cu «clopoțel»; etimologie necunoscută”. Hasdeu îl derivă din italianescul *acciajo*, care însă înseamnă „oțel”. Potrivit lui H. Tiktin, *acioaie*, *cioaie*, sb. f., în Muntenia, etimologic din italianescul *acciaio*; Conform A. Ciorănescu, *alamă* înseamnă „bronz”, „var. *cioaie* < it. *acciaio* este «oțel» (Hasdeu), însă etimonul este respins de DAR, dar admis de Candrea și Scriban. Este unul dintre puținele cuvinte de origine italiană intrate în vechime în limba populară, probabil pe filieră comercială. Schimbarea semantică, ce constituie principala obiecție a DA, este posibilă, dacă se are în vedere faptul că uzul popular indică prin *acioaie* orice aliaj, fără a fi posibilă o identificare mai exactă”³: „F(i)erul și acioaia sclipește din toate părțile și de cumvaș aurul și argintul împodobește unele arme, aceasta să vede numai la domni și la arhistrategi...”⁴.

² BAR, ms. rom. 1550, *Numa Pompilius*, f. II^r. *Numa Pompilius, al doilea crai al Romei* este o adaptare a lui Ioan Cantacuzino scrisă în 1796, după romanul cu același nume al lui Florian, un decupaj literar care pune în lumină câteva fapte din istoria Romei, respectiv Răpirea sabinelor, care va determina un război între romani și sabini și care se va termina cu împăcarea celor două popoare; tot aici, este pusă în evidență succesiunea de regi etrusci și romani, dintre care se evidențiază Numa Pompilius, priceput organizator al sacerdoțiilor și al cultului roman. În transcrierea acestui text și în vederea stabilirii unora dintre sensurile amintite am utilizat textul Jean-Pierre Claris de Florian, *Numa Pompilius, second Roi de Rome*, Paris, Librairie Économique, An IX [1798?], cea mai veche variantă la care am avut acces.

³ *Dicționarul limbii române*, întocmit și publicat după îndemnul și cu cheltuiala Maiestății Sale Regeleui Carol I, Tomul I, Partea I, A–B, București, Editura Academiei Române, 1913, s.v. De asemenea, vezi H. Tiktin, *Rumänisch-Deutsches Wörterbuch 3., überarbeitete und ergänzte Auflage von Paul Miron und Elsa Lüder*, Band I, A–C, Cluj-Napoca, Editura Clusium, 2000, s.v. Vezi, Alexandru Ciorănescu, *Dicționarul etimologic al limbii române*, București, Editura Saeculum, 2001, ediție îngrijită și traducere din limba spaniolă, de Tudora Șandru Mehedinți și Magdalena Popescu Marin, s.v.

⁴ Ms. rom., 1550, f. 32^r.

avroră, atestat pentru prima dată în 1796, desemnează „aurora”, sb. f. – din lat. *aurora*, care se află pe *amacs* – respectiv, pe un „car”: „Avrora pă amacsul său, dă piatra bălașului (...)”⁵. Acesta provine din grecescul *ἀμαξ*, însă nu are nicio legătură cu francezescul *hamac* din textul sursă. În toate cele 26 ocurențe ale cuvântului, forma sa este cu *s* final, deci nu poate fi o formă pentru *hamac* / *amac*, glosarea corectă, potrivit textului francez, rămânând cea de „car”; așadar, cuvântul este un grecism, următoarele exemplificări fiind destul de concludente: „Amacsul ce este să meargă Numa într-însul stă gata tras”⁶. „Această mândră amazoană, pă un amacs ce-l trăgea patru cai negri corb...”⁷. „El face drum, împreună solilor, trece munții Apenini, află un amacs ce-l aștepta la hotar, să suie pă dânsul, îmbrăcând veșmânt împărătesc (...)”⁸. „(...) intră în catedra sa și să arată cu o mie de ori mult mai mare decât un izbânditor încunjurat de robi ce aduce, stând el pă amacsul său cel triamvicescu”⁹.

bal, *-uri*, sb. n. – „vot cu bile”, din fr. *bal*, ngr. *μπαλλος*, germ. *Ball*, și nu „dans”, conform TRDW¹⁰: „...vor balotarisi deputați judeților și după numărul balurilor”.

balotarisi, vb. – „a vota cu bile”, conform fr. *balloter*, utilizat pentru prima dată de Ioan Cantacuzino¹¹: „Atunci vor balotarisi deputați judeților și după numărul balurilor drept ce-i vor cădea cele mai multe”¹². În opinia lui Scriban, *balotarisesc* cu sensul „votez” provine din ngr. *balotaro*, iar pentru Ladislav Gáldi, din gr. *μαλοτάρω* < it. *ballotare*. H. Tiktin consideră că termenul provine tot din fr. *balloter*, *balotarisi* ieșind din uz¹³. Însă, *balotarisi* ar putea fi, de asemenea, împrumutat din limba rusă, fiind corespondentul lui *ballotirovatî*, în contextul mai larg al adaptărilor lui Ioan Cantacuzino.

bălaș, sb. ieșit din uz, este „un rubin de culoare roșie, mai deschisă, bătând în portocaliu”. Cuvântul provine din it. *balascio* (intrat de timpuriu în limbă, prin negustorii italieni; e de origine arabă și se găsește în toate limbile europene)¹⁴. Conform textului francez – *opal*, care în DER apare sub *balaș*, este glosat „rubin”, opalul putând avea și culoarea roșiatică. Într-un alt pasaj, unde mai apare menționată „aurora și carul său”, pentru definirea culorii trandafirii a zorilor, autorul traduce prin „amacsul său cel rumen”, deoarece în textul francez este menționat epitetul *vermeil*.

⁵ *Ibidem*, f. 140^r.

⁶ *Ibidem*, f. 10^v.

⁷ *Ibidem*, f. 159^v.

⁸ *Ibidem*, f. 143^v.

⁹ *Ibidem*, f. 144^r.

¹⁰ Scriban, s.v.; TRDW, s.v.

¹¹ N.A. Ursu, Despina Ursu, *Împrumutul lexical în procesul modernizării limbii române literare (1760–1860)*, II, Iași, Editura Cronica, 2006, p. 124.

¹² BAR, ms. rom., 406, *Plan sau o formă de oblăduire aristodimocraticească*, f. 6^v.

¹³ August Scriban, *Dicționarul limbii românești* (etimologii, înțelesuri, exemple, citațiuni, arhaizme, neologizme), Iași, Institutul de Arte Grifice, 1939, s.v. Ladislav Gáldi, *Les Mots d'origine néo-greque en roumain à l'époque des phanariotes*, Budapest, 1939, s.v. Vezi și TRDW, s.v.

¹⁴ DA, s.v.

*bălaurile în chip de steagu*¹⁵ – „steag”, formulare care corespunde în textul lui Florian structurii *l’image du dragon*, ce poate fi pusă în legătură și cu *pager*, utilizat pentru a desemna simbolul cu funcție totemică de pe steagul romanilor. Deși autorul ar fi putut păstra cuvântul *dragon* din textul francez (utilizat pentru prima dată în literatura noastră de Miron Costin), acesta alege *bălaur* cu scopul evident de a face trimitere la realitatea românească a lui *draco*, simbolul cu aceeași funcție totemică, însă mult mai expresiv la nivelul imaginarului colectiv.

chingeal, sb. m., absent și el din dicționare și utilizat pentru prima dată la 1796 de Ioan Cantacuzino, desemnează un „pumnal” corespunzând lui *poingard* din textul sursă, în cazul celor două ocurențe ale sale. Acesta este un xenism și este împrumutat, cel mai probabil, din limba rusă, din *kinžalī*, care are aceeași semnificație ca în franceză: „Și mai ales aducă-ți ele ție de-a pururea de față spre amărărea ta pă Hersilia dându-ș duhul supt chingealul acesta, ce însuș tu îndreptezi în adâncul peptului său. Ea zicând aceste cuvinte după urmă, înfîge chingealul până în prăsele în peptul său”¹⁶.

clonire, sb. f. – utilizat pentru prima dată de Ioan Cantacuzino la 1796 în textul citat și neînregistrat în dicționare – are înțelesul „înclinare”, în cazul tuturor celor 14 ocurențe ale sale: „Dragostea către Tulus și iubirea sa de învățătură era numai una singură clonirea sa”¹⁷. „Și cât poate fi clonirea mea către cucernicie (...)”¹⁸. „Numa să cutremura numai numind numele amorului și de aceea numea dragoste prietenească clonirea sa ce-l trăgea către Anaia”¹⁹. Înțelesul este sugerat de cuvântul fr. *penchant* din textul sursă, însă provine, cel mai probabil, din rusescul *klonit’* – însemnând „înclinare”, „aplecare spre ceva”, de care este mult mai apropiat ca formă. Acesta este utilizat de Cantacuzino și mai târziu într-un al text adaptat în 1808 – *Cercarea asupra omului*, de astă dată ca verb, însă cu același sens: „ (...) iar patimile sau simțirile, ce clonesc spre împărțirea binelui, prefac numirea lor, numindu-să cucernicii”²⁰.

erotă, sb. f. – cu sensul „dragoste”, utilizat pentru prima dată la 1770 de către Gherasim Putneanu, provine din grecescul *ἔρωτας*²¹. „Erota, am strigat, pentru ce îm(i) astupi gura, pentru ce nu mă lași să cuvânteț acele ce mă îndeamnă râvna inimii mele?”²².

¹⁵ ms. rom., 1550, f. 39^r.

¹⁶ *Ibidem*, f. 170^v.

¹⁷ *Ibidem*, f. 2^r.

¹⁸ *Ibidem*, f. 8^r.

¹⁹ *Ibidem*, f. 115^r.

²⁰ BAR, ms. rom., 5411, *Cercarea asupra omului*, f. 12^v–13^r. Adaptat de Ioan Cantacuzino după un intermediar aparținând lui Silhouette, în text sunt expuse probleme precum: relația om–Dumnezeu, om–univers, om–societate, dar și o analiză a ceea ce reprezintă fericirea. Textul a fost adaptat de Ioan Cantacuzino în 1794 și a fost reluat în 1807.

²¹ Ladislav Gáldi, s.v.

²² BAR, ms. rom. 4246, *Întâmplările lui Ismin și a Isminiei*, f. 94^r. Romanul redă povestea lui Ismin care trebuie să vestească sărbătoarea anuală a lui Jupiter la Avlicomis, unde este întâmpinat de Ismenia, de care Ismin se îndrăgostește. Întors în orașul natal, află că părinții fetei hotărâseră căsătoria ei, ceea ce îi determină pe îndrăgostiți să fugă din cetate. În transcrierea acestui text și în vederea stabilirii unora dintre sensurile amintite și aici, am utilizat: Pierre Bernis, François-Joachim de, *Oeuvres complètes de M. Le C. de B****, tome premier, Londres, Édition de L’Académie Française, dernière édition, 1767.

namotesă, sb. n., înregistrat în DER drept – „vrajă, descântec”²³. Însă, înțelesul nu este cel propus în DER, așa cum reiese din context, ci cel al gr. *nomotheia* – „legislație”. „În dăscoperirea acestui adăvăr, tu vei vedea ivindu-să toată tâlcuirea namotesii”²⁴. De asemenea, *nomothétis*, sb. m. – „legislator”, din gr. *νομοθέτης*²⁵ utilizat de Antim Ivireanul în Didahii, alături de *nomothemisi* vb. – „a stabili o lege, a legifera”, din gr. *νομοθέτημα*, *-isí*, sunt termeni care se află atât ca sens, cât și ca formă la baza celui folosit de autor.

pager, sb. m. – „pajură”, utilizat pentru prima dată de Cantacuzino tot la 1796, corespunde lui *aigle* din textul sursă. Contextul impune totuși folosirea acestuia cu semnificația „pajură” – figură simbolică, reprezentând o pajură sau un vultur. „Oșteni fără panțire venea încetu tot proptindu-să în lancile lor și ei d-abia mai avea puțină puțință de a ridica capul în susu și a căuta pagerului legionului lor”²⁶.

patrunghi, sb. n. – „pătrat”, atestat pentru prima dată la 1796. Conform DA acesta provine din *patru+unghiuri*²⁷. Utilizat ulterior de I. Budai-Deleanu ș.a., „termenul provine din fr. *quadrangle*, lat. *quadrangulus*, germ. *Viereck* și *Vierekig*”²⁸. În textul Numa Pompilius are drept corespondent termenul *carré*: „Iar tu, Metius, într-această vreme, pune a săpa ș[n]ț adânc și larg care în patrunghi potrivă să încunjure și să închiză / toată tabăra mea. Și tu nu vei lăsa decât o intrare în fiteșcare față”²⁹.

strașnică coadă – „al doilea rând al falangei”. Preocuparea lui Ioan Cantacuzino față de redarea cât mai apropiată a înțelesului din textul original, dublată și de sentimentul datoriei față de limba în care alege să își scrie opera, îl conduce uneori către echivalarea unor sensuri mai puțin așteptate, așa cum este cazul expresiei *arrier-garde* din textul lui Florian. Deși astăzi pare un echivalent cel puțin bizar, expresia face trimitere clară la modalitatea de organizare a falangei pe câmpul de luptă, unde frica de moarte concomitentă cu momentul atacului adversarului cu lancea îi determină pe soldați să fugă. Rândul al doilea, *strașnica coadă*, are menirea, în astfel de situații, să descurajeze atare gesturi. Este elocvent pentru aceasta cunoscutul tablou al lui Felix H. Philippoteaux, *The Battle of Fontenoy*, care a animat epoca lui Cantacuzino.

zaiflâc, sb. f., pl. *zaiflăcuri* – „indispoziție, stare proastă”, un hapax care provine din tc. *zaiflik*, *zayflik*³⁰. „Panthia, maica sa, supărată de zaiflâcul fiicii sale ce din ceas în ceas adăogi, nu să dezlîpé de lângă patul ei...”³¹.

²³ DER, s.v.

²⁴ ms. rom., 1550, f. 151^v

²⁵ Ladislav Gáldi, s.v.

²⁶ ms. rom., 1550, f. 133^v.

²⁷ DA, s.v.

²⁸ N. A. Ursu, Despina Ursu, *op. cit.*, vol. III, p. a II-a, s.v.

²⁹ ms. rom., 1550, f. 49^{r-v}

³⁰ *Micul dicționar academic*, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, ediția a II-a, București, Editura Univers Enciclopedic, 2010, s.v.

³¹ BAR, ms. rom. 4246, f. 102^v.

Termenii semnalați în lucrarea de față, poate prea puțini, scot în evidență mai ales dificultățile cu care s-a confruntat Ioan Cantacuzino, dată fiind sărăcia limbii noastre la începutul secolului al XIX-lea, însă pun în lumină deopotrivă și reușitele sale la final de veac. În egală măsură, prin textele sale, Cantacuzino contribuie la cultivarea gustului literar, fiind evidente orientările sale prooccidentale, ceea ce face ca prin contactul, mai ales cu scrierile franceze la începutul secolului, literatura română să facă un pas înainte, atât din punct de vedere lingvistic, cât și din perspectivă literară.

BIBLIOGRAFIE

- BAR, ms. rom. 1550, *Numa Pompilius, al doilea crai al Romei*.
 BAR, ms. rom. 4246, *Întâmplările lui Ismin și a Isminiei*.
 BAR, ms. rom. 5411, *Cercarea asupra omului*.
 BAR, ms. rom. 406, *Plan sau o formă de oblăduire adristodimocraticească*.
 Jean-Pierre Claris de Florian, *Numa Pompilius, second Roi de Rome*, Paris, Librairie Économique, An IX [1798?].
 Gáldi, Ladislás, *Les Mots d'origine néo-grecque en roumain à l'époque des phanariotes*, Budapest, 1939.
 Ciorănescu, Alexandru *Dicționarul etimologic al limbii române*, București, Editura Saeculum, ediție îngrijită și traducere din limba spaniolă, de Tudora Șandru Mehedinți și Magdalena Popescu Marin, 2001.
Dicționarul limbii române întocmit și publicat după îndemnul și cu cheltuiala Maiestății Sale Regelui Carol I, Tomul I, Partea I, A–B, București, Editura Academia Română, 1913.
 H. Tiktin, *Rumänisch-Deutsches Wörterbuch 3., überarbeitete und ergänzte Auflage von Paul Miron und Elsa Lüder*, Band I, A–C, Cluj-Napoca, Editura Clusium, 2000.
Micul dicționar academic, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, ediția a II-a, București, Editura Univers Enciclopedic, 2010.
 August Scriban, *Dicționarul limbii românești* (etimologii, înțelesuri, exemple, citațiuni, arhaizme, neologizme), Iași, Institutul de Arte Grafice, 1939.
 Ursu, N.A., Despina, Ursu, *Împrumutul lexical în procesul modernizării limbii române literare (1760–1860)*, II, Iași, Editura Cronica, 2006.

SOME LEXICAL PARTICULARITIES FROM ION CANTACUZINO'S TEXTS

(Abstract)

Trough his texts, Ioan Cantacuzino brings to light his taste and his forward-looking views through the contact with the European literature of the time, and also his contribution regarding its development and, especially, the development of the literary language at the end of the 18th century.

Keywords: linguistics, European literature, adaptations, first attestations.

*Institutul de Istorie și Teorie Literară
 „G. Călinescu” al Academiei Române
 București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

Alexandru Mareș

NOTE ETIMOLOGICE

AVEȘTIȚA

Sub această denumire este cunoscut în mitologia populară românească demonul feminin care amenință lăuzele și mai ales copiii pe care îi omoară în pântecul mamei. Numele *Aveștița* provine, potrivit lui B. P. Hasdeu, din sl. *věštica* „vrăjitoare, vidmă”¹. După N. Cartoian, denumirea *Aveștița* ar fi ajuns la români prin varianta slavă a *Legendei Sfântului Sisinie*². Numai că numele demonului respectiv apare atât la slavii sudici, cât și la cei apuseni sub forma *věštica* sau *vestica*³, fără proteza lui *a*. Cum explicăm atunci aglutinarea acestei vocale la inițiala numelui în textele românești? Explicația pe care o vom propune necesită cunoașterea în prealabil a câtorva aspecte proprii structurii textului amintit. În legenda precitată, și anume în cea aparținând tipului arhanghelul Mihail, avem în vedere varianta ei sud-slavă, demonul feminin, intitulat de regulă YKZ LFD se poate metamorfoza în mai multe ipostaze⁴, fiecare dintre acestea având un anumit nume. Demonul însuși declară că deține mai multe nume, al căror număr variază în funcție de versiunile legendei: 8, 11, 12, 13, 15, 16, 19, 20, 21, 22, 28⁵; cf. 19 nume în versiunile românești⁶. În cvasimajoritatea versiunilor slave numele sunt numerotate, particularitate transmisă și versiunilor românești. Rațiunea numerotării numelor ține de superstiția pe care o alimentează legheda: cine cunoaște numele sub care acționează duhul necurat îl va ține pe acesta departe de casa sa. Prin urmare, e necesar ca toate cele 19 nume să

¹ B. Petriceicu-Hasdeu, *Etymologicum Magnum Romaniae. Dicționarul limbei istorice și poporane a românilor*, Tomul II, București, p. 2162–2166.

² *Cărțile populare în literatura românească*. Vol. I. *Epoca influenței sud-slave*, București, 1929, p. 148.

³ T. A. Агапкина, *Сисиниева молитва у южных славян*, în volumul *Сисиниева легенда в фольклорных и рукописных традициях Ближнего Востока, Балкан и Восточной Европы*, Москва «Индрик», 2017, p. 455, 471; A. Л. Топорков, *Сисиниева легенда и заговоры от лихорадки у восточных славян*, în *Сисиниева легенда...*, p. 580, 584, 593.

⁴ Vezi Marius Mazilu, *Aveștița, aripa Satanei. Redacțiile românești*, în LR, LXII, 2013, nr. 4, p. 494; M. Мазилу, Э. Тимотин, *Легенда о святом Сисинии в румынской традиции*, în *Сисиниева легенда...*, p. 535.

⁵ T. A. Агапкина, *op. cit.*, p. 445–448, 450.

⁶ Marius Mazilu, *Aveștița, aripa Satanei. Redacțiile românești*, p. 495.

fie cunoscute, întrucât dacă ar lipsi un singur nume „demonul s-ar putea stercura sub înfățișarea și numele care n-a fost pomenit”⁷. Pentru a preîntâmpina orice omisiune, fiecare nume a primit un număr, exprimat potrivit scrierii slavone, prin slove-cifră: D YKY WLFĐ, Y. WWRUREUĤ ĐOLFĐ, J. REUĤ ĐOLFĐ, G. CHJ y Detc.⁸ Cum am mai spus și în versiunile românești ale legendei, cele 19 nume ale demonului feminin sunt numerotate.

Ținând seama de aceste precizări, considerăm că numele *Avestița* provine din sl. YĤ LFD, căruia, din greșeală, i s-a alipit la inițială Đ slova-cifră care exprimă valoarea 1. Prefacerea DYĤ LFD > ĐĤ LFDs-a petrecut cu prilejul citirii celor 19 nume, care prin unele locuri din Bucovina se scriau și pe pereții caselor⁹, sporind posibilitatea rostirii lor cât mai dese.

DEE

Cuvântul apare într-o ghicitoare pe care I. A. Zane i-a comunicat-o lui Anton Gorovei:

„Mă duseiū în dee
să caut restee;
nu găsiū restee,
și găsiū un chenar cu ouă:
luaiū nouă,
lăsaū două
că chenarul să mai ouă”.

Ghicitoarea se dezleagă: „Butucul de viță, când se taie”¹⁰. Giorge Pascu considera că *dee* din cimilitura amintită ar fi o variantă a lui *tee* „funii de teiu”¹¹. Raportarea la forma de plural *teie* a cuvântului respectiv nu este însă în concordanță cu

⁷ N. Cartoian, *op. cit.*, p. 149; cf. și mărturisirea demonului dintr-o versiune sârbească: NR]Đ PRĐ LPHĐ, CHPRJ Pj QZ D, „cine știe numele mele, eu nu-i pot <pricinui> nimic” (Ljub. Kovačević, *Nekoliko srpskih natpisi i bilježaka*, în *Starine*, knjiga X, Zagreb, 1878, p. 283).

⁸ Ljub. Kovačević, *op. cit.*, p. 283.

⁹ Tudor Pamfile, *Mitologie românească. I. Dușmani și prieteni ai omului*, București, Leipzig, Viena, 1916, p. 237.

¹⁰ Anton Gorovei, *Cimiliturile românilor*, București, 1898, p. 395.

¹¹ Giorge Pascu, *Despre cimilituri. Studiu filologic și folcloric*. Partea I, Iași, 1901, p. 73.

enunțul „Mă duseiū în tee”. După opinia noastră, în *dee* trebuie să vedem forma dialectală *diḱē* pentru *vie* „teren cultivat cu vie”¹², devenită *dee* din necesități impuse de rimă.

NECÂT

Neînregistrat în DLR, *necât* este un adverb și, totodată, o conjuncție care se substituie lui *decât* în câteva vechi texte românești din secolele al XVI-lea și al XVII-lea:

Tetraevanghelul slavo-român (Sibiu, 1551–1553): „Mai prelesne va trece cer și pomântul *necât* o slova sau o titla” (5^v/17–20), „De nu va fi dreptate voastră mai mare *necât* cartularilor și duhovnicilor nu vreți întra în împărăția cerului” (6^r/9–15), „Cine iubeaște tată sau muma mai mult *necât* mine nu iaste de mine dostoinic” (30^v/101–4)¹³; pentru alte exemple vezi *Indicele* ediției, s.v. *necât*¹⁴;

Anonymus Caransebesiensis (cca 1650): *necât* Quam (95/10)¹⁵;

Psaltire anonimă (cca 1660): „Mai endredsest sztrebetate *neket* dreptate” (ps. LII)¹⁶;

Psaltirea copiată de Iános Viski (Geoagiu – j. Hunedoara): „Maj dragu czi e a minczi *neket* drept a grei” (ps. LII)¹⁷.

După cum se observă, *necât* a fost înregistrat în texte provenind din Banat-Hunedoara, precum și în *Tetraevanghelul* slavo-român imprimat la Sibiu, care se întemeiază pe o traducere având aceeași proveniență¹⁸. Explicarea derivării cuvântului

¹² *Atlasul lingvistic român*, Serie nouă, vol. I. [București], 1956, h. 224 (p. 272 și 279: d''iḱē) și h. 229 (p. 272 și 279: d''iḱē bătrână).

¹³ *Evangeliiarul slavo-român de la Sibiu. 1551–1553*, Studiu introductiv filologic de acad. Emil Petrovici. Studiu introductiv istoric de L. Demény, București, Editura Academiei Române, 1971.

¹⁴ Cf. forma *decât* (72^v/8), notată în *Indice*, s.v. *decât*, inexistentă în text. În locul respectiv avem a face cu *QHkV*, formă tipărită, în care deasupra primei litere s-a adăugat cu cerneală slova G

¹⁵ *Dictionarium valachico-latinum. Primul dicționar al limbii române*, Studiu introductiv, ediție, indici și glosar de Gh. Chivu, București, Editura Academiei Române, 2008, p. 104 (nr. 2822).

¹⁶ Daniele Pantaleoni, *Texte românești vechi cu alfabet latin: Psalterium Hungaricum în traducerea anonimă din secolul al XVII-lea*, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2008, p. 259.

¹⁷ BAR, F mss. 24, p. 120; cf. un alt exemplu din același text semnalat de Ion Gheție, *Începuturile scrisului în limba română. Contribuții filologice și lingvistice*, București, Editura Academiei Române, 1974, p. 167.

¹⁸ Ion Gheție, *Considerații filologice și lingvistice asupra Evangeliiarului din Petersburg*, în SCL, XVII, 1966, nr. 1, p. 47–79.

din *ne* + *cât*, ca în *necum*, *neiuşor*, *netocma*¹⁹, nu ni se pare satisfăcătoare, întrucât în ultimele trei exemple prefixul *ne-* îşi menţine valoarea negativă, ceea ce nu se poate spune în cazul lui *necât*. Forma acestuia este, foarte probabil, rezultatul contaminării rom. *decât* cu v.sl. *neže* „decât” sau cu sb. *nego* „decât”; cf. *aşijdere* (< *aşiş* + v. sl. *takoždere*), *aiavea* (< *a* + v.sl. *javě*). Atestarea lui *necât* numai în texte provenind din Banat-Hunedoara, unde contactul dintre români şi sârbi a fost puternic şi îndelungat, sprijină această explicaţie.

NOTES ÉTYMOLOGIQUES

(Résumé)

L’auteur établit l’origine de trois mots roumains pour lesquels ont été fournies jusqu’à présent des explications étymologiques inacceptables.

Cuvinte-cheie/ Mots-clés: Avestiţa, dee, necât.

*Institutul de Lingvistică al Academiei Române
„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”
Bucureşti, Calea 13 Septembrie nr. 13*

¹⁹ *Istoria limbii române literare. Epoca veche (1532–1780)* de Gheorghe Chivu, Mariana Costinescu, Constantin Frâncu, Ion Gheţie, Alexandra Roman Moraru şi Mirela Teodorescu. Coordonator: Ion Gheţie, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1997, p. 218; *Formarea cuvintelor în limba română din secolele al XVI-lea – al XVIII-lea*. Coordonator: Magdalena Popescu-Marin, Colectivul de elaborare: Eugenia Contraş, Cristina Gherman, Finuţa Hasan, Rodica Ocheşeanu, Magdalena Popescu-Marin, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2007, p. 38.

Iulia Mărgărit

O „PAGINĂ” DIN ISTORIA LIMBII ROMÂNE LITERARE

Parcurgerea celor două volume de memorialistică semnate de Sabina Cantacuzino, *Din viața familiei Ion C. Brătianu*, 1821–1891 (vol. I), 1914–1919 (vol. II)¹, oferă cititorului șansa de a cunoaște societatea românească, în principal din Muntenia, sub diverse aspecte, la sfârșitul secolului al XIX-lea și, mai apoi, la începutul celui următor, în circumstanțe istorice extreme: Războiul de Independență, urmat la câteva decenii de Primul Război Mondial. În cazul de față, dintre aspectele prezentate, ne interesează unul singur, cel lingvistic, și acela din punctul de vedere al lexicului, bogat în fapte reprezentative, în mai mare măsură decât alte compartimente ale limbii (morfologia ori formarea cuvintelor).

Autoarea, fiică a lui Ion C. Brătianu, prin căsătorie, Cantacuzino, și-a petrecut copilăria, inclusiv adolescența, la conacul de la Florica, astăzi Ștefănești-Argeș, proprietate paternă convertită, cu timpul, în emblema toponimică a familiei, celebră prin tată, Ion C. Brătianu, om de stat, ministru de Finanțe, de Interne, în repetate rânduri, după Unire, cu rol decisiv în aducerea și instalarea regelui Carol I și în Războiul de Independență, ca ministru de resort, activ în continuare prin fiul său, Ionel I. C. Brătianu, de asemenea, om de stat, viitor prezident de consiliu, conducător al țării în momentele extrem de dificile ale primei conflagrații mondiale. Acolo, în reședința de țară a familiei, au început școala copiii Brătianu, pe care cei mai mari dintre ei o vor continua la București abia către sfârșitul liceului. Faptul nu este lipsit de importanță, deoarece explică anumite particularități de limbă, evidente în exprimarea Sabinei Cantacuzino, autoarea memoriilor. Începând învățătura la Florica, împreună cu ceilalți frați (în total 7), sub directa îndrumare a propriei mame, Pia Brătianu², învățătoare improvizată, originară de dincolo de Olt, orfană, crescută și

¹ În cuprinsul articolului, cele două volume vor fi siglate prin simplificare I, II, pentru a nu îngreuna sistemul de trimiteri.

² *Să revenim la 1873. Mama ne dăduse până aci toate lecțiile noastre, ne învățase să scriem, să citim, geografie, socotelile și citirea limbii franceze. Acum însă găsiră că nici timpul, nici rolul ei nu-i mai permiteau să se consacre cu totul lecțiilor noastre. Sosi dar din Elveția d-ra Marie Bornand, prima institutoare [...]. D-ra Marie ne dădea deci lecții de cele două limbi, franceză și germană, piano, desen și istoria sfântă [...]. Am redactat după istorisirea ei tot Testamentul Vechi, iar din cel nou am învățat pe dinafară Evanghelia lui Marcu și a lui Ioan și am citit cu comentarii pe Matei și Luca.*

La 8 eram în clasă, cu dânsa în capul mesei celei lungi. Cei mari începeau, cei mici soseau și se așezau fiecare cu caietele lui, urmându-ne pe rând lângă institutriță și trecând în urmă la celălalt câpătâi, ca să prepare pe a doua zi.

educată, la rândul ei, de bunica maternă, boieroaică ținutășă din Oltenia, Sabina Cantacuzino a beneficiat de toate condițiile pentru a-și însuși limba română în varianta locală. În plus, optând pentru viața la țară, în absența unei locuințe în București, Brătienii au avut în casă personal recrutat de pe moșie sau din împrejurimi. De la țărani angajați la curte, copiii au deprins „vorbe” specifice civilizației rurale și chiar rostiri definatorii pentru Muntenia. Dintre acestea din urmă, menționăm prepoziția *după*, în locul compusului *de pe* (Ionică 1984: 183), confundat, prin rostirea muntenească dură a celui de al doilea component, *pă*, cu omofonul *după* din *după prânz*, *după mine* etc.: *totul trebuia refăcut, hârtia du pă pereți...* (I, 237); *prizonierii du pă front* (*ib.*, 94); *zăpada du pă trotuare* (*ib.*, 62); *nu s-a luat nimic du pă moșie* (*ib.*, 218); *întorcându-mă du pă luncă* (II, 54); *inscripția du pă piatră* (*ib.*, 100); pronunții învechite, regionale ale unor împrumuturi neologice timpurii: *danța* < germ. *tanzen*: *văzu celelalte fete danțând* (I, 32); *product(e)* s.n. pl. < germ. *Produkt*: *Tata îi trimetea la mânăstire produse gospodărești*³ (I, 70); *punt(uri)* „punct(e)” < lat. *punctum*: *perne cusute pe canava în punturi mici* (II: 96): cuvinte de diferite origini ori semantisme învechite: *adăsta* vb. „a aștepta” < lat. *adastare* (cf. *A adăsta ca mortul colacul* – Zanne, P VI, 518; *Chiajna adăsta pe boierii moldoveni* – Al. Odobescu, după DA); *Doamna Pherekyde crezu că este vorba de un prânz de familie și adăstă* (II, 216). Verbul, învechit și regional (v. DEX s.v.), supraviețuiește, astăzi, la nivel dialectal, în Muntenia (v. DGS I s.v.); *cuvânt* „motiv, pretext” < lat. *conventum*: [Referitor la refuzul unor

Multă disciplină domnea în clasa noastră și bunul obicei de a ne izola în noi înșine pentru a putea, simultan, lucra cu toții, cot la cot, la aceeași masă unde se făceau dicteele, se recitau lecții și se explicau reguli care nu priveau decât pe fiecare din elevi. Prețioasă gimnastică pentru restul vieții!

*Pentru clasele primare române, venea din Pitești un tânăr profesor, domnul Athanasiu, de trei ori pe săptămână... După un an și jumătate, am trecut cele patru clase primare, căci eram îndeajuns preparați la cele mai multe materii de mama (I, 102–103). Încă din 1876 se hotărâseră părinții a părăsi Florica pentru educațiunea noastră. Institutrița și profesorii din Pitești nu mai erau suficienți. D-nii Păiș și Trifonescu succedaseră d-lui Athanasiu când intrasem în liceu. D. Păiș, foarte bun profesor, era tipul desăvârșit al intelectualului fără educațiune, cam primitiv, și noi, deși respectuoși la lecții, pufneam de râs când, prin vorbele și deprinderile lui, ieșea prea din cale afară din preceptele admise. (*ib.*, 138) [La București] toată viața s-a organizat din îndoitul punct de vedere al muncii tatei și al studiilor copiilor. D-ra Marie Bornand plecase... Părinții, cu toată modestia mijloacelor... nu admiteau economii când era vorba de instrucțiunea noastră. Dl. C. F. Robescu le recomandase doi profesori pentru mine: d. Mirescu pentru partea științifică, d. Stoicescu pentru cea literară, unul pentru surorile care făceau clasele primare și un repetitor pentru băieții care trebuiau să meargă la liceu. Munceam toți din răspuțeri... excesiv, am fost foarte obosite după bacalaureat (*ib.*, p. 140).*

³ Neologismele citate circulau în sec. al XIX-lea în aceste variante care, de altfel, se întâlnesc în operele unor scriitori din Muntenia și Moldova (și nu numai!): *Toate aceste punturi luminoase sunt locuite de oameni* (N. Filimon, *Opere*, II, 22 – după DA); *Nu știu până la ce punt iepurăria [= frica] poate degrada pe un om* (C. Negruzzi, 1991: 140); *dacă ceri carte înainte d-a socoti puntele, ce-mi pasă mie!* (Delavrancea, S., 135, după DLR s.v. III.3.); *S-a danțat cu zel obișnuit în Viena. (Eminescu, O., XII, 65, după DLR s.v. dansa 1.) O stațiune unde te plictisești până la înecăciune, dacă nu știi danța* (Caragiale, O., IV, 183, după DLR *ib.*).

cereri în căsătorie]: **Cuvintele** ce dădeam părinților aveau aprobarea lor și nimic nu se schimbă (ib., 211); drept „dreptate” < lat. *directus* v. DLR s.v. 2. (înv., rar): *Cu timpul, pasiunile se potoliră și francofilii cei mai pasionați, fiindcă aveau dreptul de partea lor, se muiară când au fost definitiv învingători* (I, 191); *dulceață* s.f. „blândețe, bunătate” < *dulce* (În ochii ei strălucește **dulceața** – Negruzzi S I, 289, după DLR): *Fiul lor era și dânsul bătrân, dar cu o inimă caldă și o dulceață în relațiunile lui care încântară pe frați [ai autoarei]* (II, 192); *frânge* [d. oase] „a rupe, a fractura” < lat. *frangere*, după DA, atestat, începând cu limba veche, până la Creangă (A, 26: [Din pădure, lucrătorii] veneau câte c-un picior **frânt**): *Nicu [bolnav], cu piciorul frânt de un glonț...* (II, 217); *grai* „vorbă, cuvânt”, postverbal din *grăi* (< bg. *graja*, scr. *grajati*) în expr. *a schimba ~ul* „a anula o hotărâre”: *Această idee a unui român să scoată familia Brătianu și, mai ales, pe mama [din casă] ... mă revolta [...], mă adresai generalului Coandă, care, indignat, l-a făcut să schimbe graiul și să renunțe* (I, 198); *încheia* < lat. *inclavare*, refl. în expr. *a se ~ codrul* „a înfrunzi în întregime, deplin”, confirmată, pentru sudul Munteniei (jud. Giurgiu – într-o sursă recentă: DGS II s.v.): *Aici primăvara se arată foarte frumoasă, codrul s-a-încheiat, privighetori, cucii și grauri cântă...* (ib., 54); *masă* s.f. pl. *mese* (< lat. *mensa*) „față de masă” (DLR înv. și reg.): [La Florica] *mesele și șervetele, de calitate foarte frumoasă, și oțepăria din casă era proverbială* (I, 53); *mănunchi* „bucet de flori”: *Nu cunoștea arta de a întocmi mănunchiuri* (I, 38). De fapt, unele dintre cuvinte au un semantism propriu ariei sudice și, de la caz la caz, cu unele reverberații în alte zone: *lac* s.n. (p. ext.) „cantitate mică de apă vărsată într-o încăpere”, încă, foarte frecvent în partea sudică a țării (DGS II s.v. 2): *În camera de baie au pășit cu grijă printre lacurile de apă* (II, 204). Cu semantism învechit apare *sculă* s.f., de obicei la pl. *scule* înv. și pop. „giuvaier, bijuterie” < et. nec.: [Regina] *și-a dat de la gât șirul de mărgăritar... fără a mai vorbi de sculele de familie ale Hohenzollernilor* (ib., 161); de asemenea, etimologic, este folosit *tăbări* [d. armată] „a așeza *tabăra*”, formație internă, cel mai târziu citat din DLR fiind extras din Teodorescu, PP, 67 (*Florile n-au înflorit, / Ci oștile au tăbărât*): *Tata ținea să-i arate unde tăbărâse Tudor Vladimirescu* (I, 65); formații interne, respectiv, creații lexicale provenind din zonă: *cotiș* s.n. „cotitură” (< *cot*), în DA, cu două consemnări din Muntenia (Gr. Alexandrescu și B. Delavrancea și cu precizarea lui Sextil Pușcariu, LR I, 400: *În Muntenia... la zig-zag i se zice cotiș*): *Fiecare cotiș, fiecare grup de brazi, fiecare livadă alcătuieste un colțișor al parcului admirabil care leagă natural Brașovul de Predeal* (II, 248); *acceptii necunoscute altor arii dialectale: nenorocit* adj., cu semantismul specific muntenesc „blestemat, ticălos”: *Între alte idei fixe, cea mai nenorocită pentru copiii lor, a fost mania de a nu ieși nici vara din București* (ib., 80).

Adverbul *mai*, ca și prepoziția semnalată, prin topică, reproduce o particularitate strict muntenească, întrucât precedă pronumele atunci când acesta apare în construcție cu verbul (Ionică 1984: 182): **Mai** vă atrag luare-aminte asupra

greșelii... (ib., 320). De vrei să mă omori, omoară-mă aici, nu **mai** mă târî pe stradă (ib., 322).

Memoriile atestă destule împrumuturi turcești, dintre care, ulterior, unele vor fi abandonate în favoarea neologismelor (romanice sau a creațiilor interne): *cat* s.n. „etaj”, cu mențiunea că a existat în uz *catul de jos* sau *catul întâi* „parter” (v. DA s.v.): *Biblioteca de la al doilea cat* [= etajul întâi], într-adevăr frumoasă (II, 290); *cirac* s.m. „discipol, elev” < tc. *cirak*: *Doctorul Pinar o îndreptase la ciracul lui, doctorul Cantacuzino* (ib., 159); *zor* s.n. art. ~-ul, în expr. *cu ~ loc. adv. „urgent”* < tc. *zor*: *A trebuit să-l scoată și să-l ducă cu zorul la palat* (ib., 322); *mare* ~ „grabă, urgență”: *Când am pornit spre București a fost un mare zor care ne-a zăpăcit îndestul...* (I, 137); *plimbare* (înv.) „loc de promenadă” (v. DLR s.v. 2.): *La Sinaia, aproape toate vilele părăsite și minate... cimitirul german, așezat ca o șfidare între Cazinou și plimbarea spre Castelul Peleş* (II, 247).

Elementele lexicale inedite nu lipsesc, fără să putem preciza dacă reprezintă creații auctoriale sau au circulat în epocă, dar nu au fost înregistrate: *institutriță* s.f. „institutoare”, probabil o transpunere în limba română a francezului *institutrice*: *Era ocupat a vorbi nemțește despre literatură cu institutrița* (I, 146); *otrepărie* s.f. colect. „cârpe de bucătărie” < *otrepă*: : [La Florica] *mesele și șervetele, de calitate foarte frumoasă, și otrepăria din casă era proverbială* (I, 53); *ramolisit* adj. „ramolit”: *Apucat de scurt a scris o a doua scrisoare dezmințind pe cea dintâi (Ramolisit?)* (II, 320). Adjectivul participial s-ar explica printr-un virtual verb *ramolisi*, probabil o intersectare între *ramolire* și *ramoliment*; *sfioșă* „a face sfios interlocutorul, a-l intimida”: *Erau dintre rudele care ne sfioșau mai mult* (I, 74). Verbul s-ar putea analiza ca formație postnominală din *sfioșenie* (cf. DLR s.v.). Câteva lexeme, fără să fie neapărat inedite, înseamnă o mărturie în plus față de atestările precare din dicționare: *țărăni* (refl.) „a se țărăniza”, înregistrat ulterior în BPh III, 91; IX, 30 (după DLR s.v. „rar”): *Parte dintre copiii Băltenilor s-au țărănit* (I, 77).

Câteva cuvinte prezintă s e n s u r i i n e d i t e: *fățișă* adj. f. „prezentabilă, frumoasă”: *O soră de caritate, de o vârstă oarecare, înaltă, fățișă, distinsă...* (II, 244); *fiori* s.m. pl. „frisoane”, sens pus în valoare de contextul care descrie o stare de răceală: *La întoarcere, avea fiori și s-a băgat în pat...*; *frecături* s.f. pl. [fig.] „neînțelegeri, divergențe, certuri, frecșuri”, semantism absent din DA, care prin glosa *fricțiune* are în vedere „frecție”: *Liberalii reveniseră la tata; la început erau încă oarecari frecături și multe pretențiuni nejustificate din partea lor* (I, 82).

În domeniul de formare a cuvintelor, la categoria verbului, se întâlnesc câteva derivate cu *în-*, unele, inovații în raport cu formele simple: *încădelnița* „a cădelnița”: *Preotul care n-a încădelnițat frumos primea o aspră observație* (II, 92), derivarea cu acest prefix cunoscând, în Muntenia, o frecvență neobișnuită (Mărgărit 2009:185–191); altele, incluse în DA, cu foarte puține sau cu mai multe atestări: *îmbrumați* adj. participial m. pl. de la *îmbruma* „a acoperi cu brumă, aici fig.”: *Și cu ochii îmbrumați de lacrimi îngăimai* (ib., 172). Pentru acest verb, DA oferă o singură atestare din Păsculescu, *Lit. pop.*, 54; *înfurișă* refl. „a se furișă”: *Chemând pe dl. Ungureanu, care se infurișă, îl rugă să facă conferința* (II, 310). Cele

două atestări din dicționarul-tezaur provin din Mineiul (1776) și Teodorescu, PP, 508; **îngăurit**: *De n-am fi luat seama și de i-ar fi fost la îndemână, ar fi îngăurit toată mobila* (II, 103). În DA, notațiile verbului provin din Oltenia (HVI) și din Moldova (Șez. IV, 156). Ulterior, în DGS II, se întâlnesc altele din Oltenia și Muntenia. Astfel de formații coexistă cu variantele simple, concurate de cele cu *în-/întru-*, încă din limba veche, care, de fapt, le vor lua locul: *Cu soldatul armat după mine* (II, 124); *trupe bine echipate și armate* (*ib.*, 42) (v. DA s.v. *arma*), cu antonimul corespunzător *nearmați*: *În retragere trebuiau să se lupte nearmați* (*ib.*, 222); *depărta*: **Depărtarea** *de la guvern nu însemna cea de la lupte* (I, 233); *Nu pot să depărtez copilul* (I, 213); *libera*, cu atestări timpurii în limba română (v. DA s.v.) a dezvoltat paralelismul vechi/nou, respectiv, *libera* (< fr.) – *elibera* (< lat.): *Atunci au liberat și pe doamna Maria Berindei, arestată de germani* (II, 283); *sat întemeiat de robi la liberare* (II, 96); *Mai toți internații liberați* (*ib.*, 72).

Rememorarea amintirilor semnalează un fapt interesant din universul rural care atestă apropierea dintre clasele sociale existente, prin întreținerea unor relații pozitive. De aceea, în modul de viață al copiilor și al boierilor de la curte, unele episoade sunt identice cu cele țărănești, prin recuzită și preocupări, fapt reflectat în vocabular: *După orele de studiu și pironire pe scaun, ce alunecături pe zăpada de pe deal cu târlia și copaia!* (I, 105). (Pentru primul dintre termeni, vezi DGS III s.v. *târlie*; pentru cel de al doilea este neobișnuit transferul acestuia în recuzita jocurilor pe zăpadă, practicate de copiii Brătianu). De altfel, multe obiecte din fondul etnografiei țărănești apar în uzul boierilor de la Florica: *Tata se deștepta la ora 4, iarna și vara [...]. Își prepara singur ceaiul, precum singur își făcea tot serviciul personal: aprindea focul, își peria și scutura hainele, își golea apa, își aducea donița cu apă. Când vedea că slugile ne făceau aceste servicii, ne chema „beizadelele olteneci” [= ai Piei Brătianu]* (*ib.*, 103). Cu ocazia sărbătorilor de iarnă, deși în înalta societate fusese introdus bradul cu toate accesoriile lui, [familia Brătianu] *nu se îndepărta de toate obiceiurile băștinașe ale colindelor Anului nou, stelei, vicleimului, bătaia alviței*⁴ (*ib.*, 110). Cadourile oferite cu acest prilej, după moda europeană, erau denumite folcloric, cu un singur cuvânt, preluat din lexicul țărănesc local, *colindețe*: [Tata = I. C. Brătianu] *nu admitea să mute fetele cu dansul la țară, ci voia să meargă în lume, le dădea din tantiema lui de la Banca Națională rochii pentru balul de la Curte, le împărțea colindețele* [= astfel se numeau darurile oferite de către țărani colindătorilor, lexem încă actual în Muntenia – v. DGS I s.v. – al căror model îl urmau și boierii chiar în familiile proprii] *de Moș Ajun* (II, 245).

⁴ Obicei specific Munteniei, practicat de Lăsatul secolului: *Știu că mai demult să făcea treaba asta... Era un bulgăre-așa de alviță ș-o lega de podină și să strângea și bătea... o dădea când la ăla, când la ăla, da numa cu gura, să nu pui mâna, dacă poți să apuci cu gura, muști din ea, dacă nu, n-ai ce să muști... Te faci la gură totunica dă alviță, că nu poți s-apuci din ea... Care apucă, apucă, care nu... Auzeam și eu pă alții care [zi]ce „eu am bătut alvița aseară”... (TDM II, 171, pct. 704, Păulești, comună suburbană din componența Municipiului Ploiești, jud. Prahova).*

Alături de acestea, întâlnim forme și sensuri a căror prezență se explică prin cunoașterea și utilizarea limbii franceze, în vorbirea limbii materne. În imposibilitatea de a găsi cuvântul necesar în lexicul românesc, autoarea recurge la vocabularul francez, prin traducere, preluare ca atare sau calc. Semantismele neobișnuite ale unor cuvinte „denunță” proveniența lor externă: *adânc* adv. „intens, mult”, după fr. *profondément*: *Era un om cinstit și a suferit adânc de slăbiciunea lui, căci ai noștri, la întoarcere l-au scos din viața politică* (II, 52). S-ar putea ca în semnificația adverbului, limba veche (v. DA s.v. II:2) să se întâlnească cu adaptarea din limba franceză, ambele, deopotrivă, familiare autoarei; *atingător* adj. adv. „emoționant, impresionant” < fr. *touchant*: *Bătrânii mai ales, erau atingători, o lungă viață de suferință și asupra se încheia în ziua aceea* [la Alba-Iulia] (*ib.*, 250). *Scrisoarea era atingătoare și impresionantă* (*ib.*, 58). DA confirmă caracterul modern al cuvântului, inclus cu accepție figurativă, după franceză, în Costinescu, *Dicț.*; *căldură* „temperatură” după fr. *chaleur*: *Tușea, avea căldură și dureri în piept* (II, 70). [Mama] *ne lua în camera ei câtă vreme aveau căldură* (I, 90). [Pe Lia] *a găsit-o cu 40,5° căldură* (II, 49). *Căldura* crescuse până la delir (*ib.*, 287). DA înregistrează semantismul s.v. 3., ca și TDRG (*Tu ești bolnav, ai căldură, Delavrancea*). Singularul cu sens modern, utilizat de autoare nu are legătură cu pl. popular *călduri* (cf. *a avea ~*) preexistent în limbă (v. DA s.v. 3.); *călduros* adv. „din toată inima, cu dragoste” după fr. *chaleusement*: *Fură călduros sărbătorii* (II, 199). DA înregistrează adjectivul care i-a premers împrumutului romanic pentru limba veche; *linie* s.f. „rând scris” după fr. *ligne* (v. DLR IV.2): „*Mi-ai dat măsura de ce ai să fii. Este, dar, de prisos s-o simț cu scrisorile tale, pe care poți fi sigur că nu le mai citesc*”. *Aceste linii sunt datate de la Florica, unde tata îi scria săptămânal* [fiului care îl dezamăgise] (I, 204): *Acum, după atâția ani, scriind aceste linii constat că...* (II, 238); *memorie* s.f. în expr. *de tristă ~*, fixată, ulterior, prin glosa corespunzătoare „de tristă amintire”: *Acesta era faimosul agent al poliției secrete, care la Bruxelles condusesese „afacerea Miss Clavel”, de tristă memorie* (I, 127); *trăsură* „automobil”, calc semantic după fr. *voiture* 1. *trăsură* („fiacre”). 2. „automobil”: *Toată istoria automobilului era îndreptată în contra ei, crezând că trăsura aparținea lui Vintilă și fusese ascunsă la mine* (II, 31). DLR înregistrează calcul s.v. *trăsură* I.2. cu o singură atestare după Iordan, LRA, 487; *zgomot* s.n. „veste, știre” calc după fr. *bruit*, consemnat în DLR s.v. 4. (începând cu prima jumătate a sec. al XIX-lea): *Cu toate făgăduielile domnului Gigurtu și zgomotele răspândite intenționat în public, de eliberare a prizonierului, el rămase închis opt săptămâni* (II, 321). *Ne vorbi de zgomotele de victorie și succese răspândite de germani* (*ib.*, 88).

În exprimarea autoarei se întâlnesc, în egală măsură, calcurile de structură: *simțimânt*, astăzi învechit, după fr. *sentiment* (v. DLR s.v.): *Tata ținea [...] să facă cunoștința celei mai de seamă familii românești... prin simțimintile ei patriotice dezinteresate* (I, 65); *bună sănătate* după *bonne santé*: *Atunci, la Cernica [mitropolitul] era în bună sănătate* (II, 109); *bună știre* „veste bună” după fr. *bonne nouvelle*: *Ajungând la Pasărea, mă urcai repede la Lia și scurt îi anunțai*

buna știre (ib., 162); camera de baie după fr. *salle de bain*: **În camera de baie** au pășit cu grijă printre lacurile de apă (ib., 204); neatârnat adj. „care nu depinde de ceva sau de cineva”, după fr. *independent* (v. DLR s.v., S. Pușcariu, LR, 383); Pe nimeni n-am cunoscut mai simpli și mai **neatârnați** în viața lor ca pe tata și pe bărbatul meu (I, 103); sala de mâncare după fr. *salle à manger*: **Îndată după ceremonie, 16 din persoanele oficiale au luat dejunul cu Ionel și Eliza în sala de mâncare** (ib., 265); Pacea fu parafată în **sala de mâncare** de la Cotroceni (II, 199). Ca semicalc de structură am identificat *presimțământ*, după fr. *pressentiment*. Un **presimțământ** îmi spunea că nu era vorba de un simplu interogatoriu (II, 40); închiloza vb. după *ankyloser*: **Gloanțele închilozate-n oase rămaseră acolo** (ib., 286). Numeroase sunt cazurile de calcuri frazeologice, adaptări, traduceri: a-și aduce amincițiile după *envoyer (faire, transmettre) ses amitiés*: **Venea la mine să ceară știri de toți ai noștri și să-mi aducă amincițiile** familiei lui (ib., 60); a face cunoștința cuiva după *faire la connaissance de quelqu'un*; Jeanne a venit la București **să facă cunoștința mamei** (I, 191); „a face scuze după *faire des (ses) excuses*: **Mi-a făcut scuze, a declarat că nu mai cere nimic** (ib., 68). **A început să-i spună vorbe cam aspre... Așa se făceau atunci scuzele** (ib., 70); a face o conferință după *faire une conférence*; a face mari laude după *faire des eloges*: **Făcu mari laude contelui de Saint-Aulaire** (II, 203), a-și lua baia după *prendre son bain*: **După ce-și făcea plimbarea, [tata] își lua baia** (I, 103); **După munca fizică [tata] lua o baie foarte caldă** (id., ib.); a visa de, construcție străină limbii române: **Noaptea săream din pat visând de tropotul trupelor inamice, de muzicile lor, de zgomotul mașinilor** (I, 31) după fr. *rever de...*

În domeniul morfologiei semnalăm câteva forme verbale iotacizate: *să văz, să vază*: **Insista grozav să ne vază** (I, 210), forme verbale regionale: *dedese, detese, dete* (v. DLR, s.v.): **Îi dedese în judecată... cerând să nu-l înlăture după [sic!] lista făuritorilor României mari** (ib.: 193). **Împrumută patru galbeni pe care îi dete toți** (ib., 56); numeralele colective muntenești: *câteșipatru*: **Ei odihnesc câteșipatru în biserică** (ib., 204); *câteșitrei*: **Îi invită pe câteșitrei la restaurant** (ib., 197); o construcție preluată din franceză: *fiind dat(ă)*: **Nu era cu puțință ca fiece soldat să poată trimite... tot ce-i plăcuse prin case, mai ales fiind dată lipsa de trenuri** (II, 64). **I-am spus că fiind dată schimbarea lui de părere, el trebuie să-și ia răspunderea** (II, 311). Ulterior, construcția, reproducând fr. *étant donné* a fost adoptată în var. inversă în limba română literară.

Pentru sintaxă, menționăm *de*, conjuncție: **Popa Cristea [...] s-a dus la arhondaric de [= și] a băut cu soldații** (II, 39). **Eu am pornit de am adus banii** (II, 225).

Foarte interesante sunt comentariile lingvistice ale autoarei care reproduc opiniile proprii sau ale altora, motivate de circumstanțele istorice, în general, sau proprii epocii, în special: *ploaier* s.n., pl. *ploiare* „umbrelă”, confirmat de DLR pentru Banat și Transilvania: **O ploaie torențială inundă orașul, cei mai mulți aveau ploiare (frumosul termen ardelenesc)** (II, 250). În perioada domiciliului obligatoriu la mănăstirea Pasărea, în timpul ocupației germane a întregii părți

sudice a țării, chiar și a capitalei, Sabina Cantacuzino a cultivat relațiile cu localnicii, „fraternizând” sub povara ocupantului, nemilos în calitate de învingător. De la țărani a aflat cu surprindere un cuvânt nou creat pentru a exprima raportul lor cu ostașii germani: *În luna Paștilor au scos oamenii la plug. Au ieșit de frică, dar sunt convinși că pe locuri arate cu așa păcat nu va crește nimic. Toți îi blestemau și îi urau din suflet. A ghermăni – la ei va să zică „a devasta”* (II, 204). Orice relatare, conversație de război, dacă se impune, este asociată cu un comentariu-semnal. Autoarea ne transmite faptul că la întâlnirea dintre soldații armatei noastre și localnicii basarabeni, aceștia din urmă i-au denumit *muscalii români*. Șocul denumirii este transmis și cititorului derutat în fața formulei ad-hoc, constând din asamblarea a două etnii greu de reunit într-un singur tot. Complicația are la bază necunoașterea sensului local „soldat, ostaș” pentru cuvântul *muscal*, în evoluția limbii române din Basarabia. Autoarea a reținut etimologia populară prin care ostașii români reproduceau numele generalului Berthelot, „Taica Burtălău”, dată fiind statura impunătoare a acestuia, ca înălțime, robustețe și dimensiune a abdomenului.

După cum s-a observat, „cea mai puternică dintre toate influențele moderne exercitate asupra limbii noastre (începând mai ales, cu secolul al XIX-lea), rămâne indiscutabil înfluența franceză” (Hristea 1984: 59). Îmbogățirea vocabularului în toate domeniile vieții materiale și spirituale a dus, implicit, la modernizarea variantei literare a limbii române. Procesul a fost susținut și de multiplele relații economice, politice, culturale întreținute cu Franța. Volumele memorialistei Sabina Cantacuzino depun mărturie asupra acestuia, evidențiind caracterul bidirecțional al legăturilor culturale româno-franceze, la nivel particular sau general: pe de o parte, prin angajarea de profesori de origine franceză în familiile de boieri, pe de altă parte, prin plecarea tinerilor români la studii în Franța. Cărțile menționate ilustrează o secvență din ampla interacțiune culturală româno-franceză, reflectată în adoptarea și asimilarea împrumuturilor necesare pentru limba română (Pușcariu, LR, 391), în care rolul elitei intelectuale boierești a fost decisiv, fapt insuficient afirmat. Se mai cuvine să subliniem faptul că îmbogățirea limbii prin împrumuturi a prezentat și avantajul de a stimula creativitatea acesteia (Avram 1993: 23–27), așa cum rezultă din evoluția ulterioară a limbii române.

IZVOARE ȘI LUCRĂRI DE REFERINȚĂ

- Avram 1993 = Mioara Avram, „La créativité et l'«hospitalité» du roumain”, în *Revue roumaine de linguistique*, tome XXXVIII, nr. 1–3, p. 23–27.
- B Ph = *Buletinul Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide”*. Universitatea din Iași. Director Iorgu Iordan, Iași. Vol. I, 1934 ș.u.
- Cantacuzino = Sabina Cantacuzino, *Din viața familiei Ion C. Brătianu*. Ediția a III-a revăzută de dr. Elisabeta Simion. București, Editura Humanitas. [Vol. I]: 1821–1891, 2013; [vol. II]: 1914–1919, cu un adaos de însemnări 1870–1941, 2014.
- Costinescu, Dicț. = Ion Costinescu, *Vocabular româno-francez*. București, 1870.
- DA = Academia Română, *Dicționarul limbii române*, București, 1913–1948.

- DGS I–III = *Dicționarul graiurilor dacoromâne sudice*. Volumul I, Literele A–C, București, 2009; volumul II, Literele D–O, București, 2010; volumul III, Literele P–Z, București, 2011, coord. Maria Marin.
- DLR = Academia Română, *Dicționarul limbii române* (DLR). Serie nouă, București, 1965 și urm.
- Hristea 1984 = Theodor Hristea (coordonator), *Sinteze de limba română*. Ediția a III-a revăzută și din nou îmbogățită. Autori: Mioara Avram, Grigore Brâncuș, Gheorghe Bulgăr, Georgeta Ciompec, Ion Diaconescu, Theodor Hristea, Rodica Bogza-Irimie, Flora Șuteu. București, Editura Albatros.
- Ionică 1984 = Ion Ionică, „Subdialectul muntean”, în *Tratat de dialectologie românească*. Coordonator Valeriu Rusu. Craiova, Editura Scrisul Românesc.
- Iordan LRA = Iorgu Iordan, *Limba română actuală. O gramatică a „greșelilor”*. [Ed. a II-a]. București, [1948].
- Mărgărit 2009 = Iulia Mărgărit, *Vocabularul graiurilor muntenesti actuale*. București, Editura Academiei Române.
- Păsculescu, *Lit. pop.* = Nicolae Păsculescu, *Literatura populară românească*. Adunată de..., București, Librăria Socec, Viena, Gerold, Leipzig.
- Pușcariu LR I = Sextil Pușcariu, *Limba română*. I. *Privire generală*. Prefață de G. Istrate. Note bibliografice de Ilie Dan. București, Editura Minerva, 1986.
- Șez. = *Șezătoarea*. Revistă pentru literatură și tradiții populare, Fălticeni. Anul I, 1892 ș.u.
- TDM, II = *Texte dialectale. Muntenia*, sub conducerea lui Boris Cazacu. vol. II, de Paul Lăzărescu, Maria Marin, Bogdan Marinescu, Victorela Neagoe, Ruxandra Pană, Magdalena Vulpe, București, 1975.
- TDRG = H. Tiktin, *Rumänisch-deutsches Wörterbuch*, Band I–III, Bukarest, 1903, 1911, 1924.
- Teodorescu, P. P. = G. Dem. Teodorescu, *Poesii populare române*, Culegere de ..., București, 1885.
- Zanne, P. I–X = Iuliu A. Zanne, *Proverbele românilor*, 1895–1912.

UNE «PAGE» DE L'HISTOIRE DE LA LANGUE ROUMAINE LITTÉRAIRE

(Résumé)

Appuyé sur les informations offertes par les mémoires historiques *Din viața familiei Ion C. Brătianu* (2 vol.) signés par Sabina Cantacuzino, fille d'Ion C. Brătianu, l'article se propose de signaler les aspects de la langue parlée par l'auteur, certainement la langue de la classe sociale à laquelle elle appartenait.

L'intérêt pour la langue des mémoires s'explique par l'époque reflétée de création et modernisation de notre langue.

Cuvinte-cheie: colindețe, institutrită, îmbruma, ramolisit, sfioșa, târlie.

Mots-clé: colindețe, institutrită, îmbruma, ramolisit, sfioșa, târlie.

Institutul de Lingvistică al Academiei Române
 „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”
 București, Calea 13 Septembrie nr. 13

Carmen Mîrzea Vasile

**NOTE DE FORMAREA CUVINTELOR. COMPLETĂRI
LA INVENTARUL ADJECTIVELOR ROMÂNEȘTI ÎN -TOR
DE TIPUL (CASĂ) VÂNZĂTOARE, (PĂMÂNT) ARĂTOR**

În limba română există o subclasă de adjective deverbale în -tor cu valoare pasivă și, în același timp, modală – preponderent de posibilitate (*bucate mâncătoare* „alimente care pot fi mâncate, bune de mâncat, comestibile”), foarte rar și cu o nuanță deontică (*salariu primitor* „salariu care trebuie să fie primit”)¹. Exemplele citate în bibliografia românească, reluate în general de la o lucrare la alta, nu sunt multe (16, în total)². În aceste note, formațiunilor luate deja în discuție le adăugăm un număr de 22 de unități adjectivale cu același sens, extrase din dicționare și din diverse texte³.

În sinteza de formarea cuvintelor în limba română din secolele al XVI-lea – al XVIII-lea, este înregistrat un „sens pasiv” al adjectivelor în -tor, care „arată că substantivul determinat suferă acțiunea verbului din tema adjectivului” (FCLRV: 193). Exemplele citate sunt: (*loc*) *cositor*, (*veșminte*) *îmbrăcătoare*, (*boi*) *înjugători*, (*loc*) *lăcuitoriu*, (*bucate*) *mâncătoare*, (*vaci*) *mulgătoare*, *pohtitor*, (*cămile*) *sugătoare*, *șiiitoare*. Într-un articol polemic, în sprijinul etimologiei propuse pentru substantivul *sărbătoare* (*dies* **servatoria(m)* „zi în care se respectă un obicei, o tradiție, care este serbată”), Densusianu (1911: 707–708) amintește sensul special al adjectivelor (*pământ*) *arător*, (*bou*) *înjugător*. Pascu (1916: 123) include în clasa adjectivelor, care arată posibilitatea, următoarele exemple din dacoromână, aromână și meglenoromână: *înjugător*, *juguitor* „de trait”, *aplecătoare* (cf. ar. și mr.) „qui allaite”, *mărtătoare* ar. „(fille) nubile”, *măcătoare* ar. „zi de dulce”, *outoare* „(d. găini) care

¹ În terminologie englezească, *potential passive* sau *facilitative*, cu sensul ‘the patient is likely to undergo the agent’s activity denoted by the base verb’ (pacientul poate suferi activitatea denotată de verbul-bază) (Lytikova, Bonch-Osmolovskaya 2006: 399).

² Mențiunile din bibliografie sunt, de multe ori, tangențiale, nepredictibile (vezi, de exemplu, notele lexicale din Graur 1971 și 1975 sau observația din Densusianu 1911).

³ Delimitarea inventarului de adjective în -tor cu sens pasiv și potențial este problematică. Nu includem aici orice adjectiv deverbal în -tor cu valoare non-agentivă. Excludem deverbalele în -tor care provin dintr-o construcție verbală în care subiectul are rolul tematic [Pacient], ca în *grădina înfloritoare* (← *Grădina*_[SB=Pacient] *a înflorit*), [Temă], ca în *frunze căzătoare* (← *Frunzele*_[SB=Temă] *cad*), precum și [Experimentator], ca în *om temător* (← *El*_[Experimentator] *se teme de multe lucruri*), [Țintă], ca în *fată primitoare (de scrisori)* (← *Fata*_[SB=Țintă] *primește scrisori*), ori [Posesor], ca în *deținători de Dacii* (← *El*_[SB=Posesor] *dețin Dacii*). Nu includem nici substantivele care nu au și o utilizare adjectivală sau care au o utilizare adjectivală accidentală (destul de numeroasele substantive locative precum *dormitor*, *scăldătoare*, *tăietor*, *tocător* sau substantivele *ghicitoare*, *zicătoare*).

se ouă”, *gonitoare*. Pușcariu (1921: 6–7) citează următoarele „derivate cu înțeles pasiv”: (*pământ*) *arător*, (*copii*) *îmbrăcători* (substantivizat), (*zi*) *lucrătoare* (cf. și ar.), (*dzuă*) *măcătoare* ar. „zi de dulce”, (*junică*) *mulgătoare*, (*început*) *în seamă nebăgător*, (*vacă*) *gonitoare*, (*dor*) *vânzător*. Formulând o ipoteză plauzibilă pentru etimologia agentivelor în *-tor* din română, dintre lexemele care ne interesează, Graur (1929: 107–108) menționează: (*pământ*) *arător*, (*vacă*) *mulgătoare*, (*salariu*) *primitor*, (*casă*) *vânzătoare*. Mai târziu, lingvistul discută și adjectivele cu sens pasiv (*comandă*) *săvârșitoare* (Graur 1971: 51–52) și (*pepene*) *murător* (Graur 1975: 64–65).

Așadar, cele 16 adjective cu sens potențial-pasiv citate în bibliografia consultată, alfabetice, sunt: (*oaie*) *aplecătoare*, (*loc*) *cositor*, (*vacă*) *gonitoare*, (*veșminte*) *îmbrăcătoare*, (*boi*) *înjugători*, (*bou*) *juguitor*, (*loc*) *lăcuiitoriu*, (*zi*) *lucrătoare*, (*fată*) *mărtătoare* ar., (*bucate*) *mâncătoare*, (*vaci*) *mulgătoare*, (*pepene*) *murător*, (*început*) *în seamă nebăgător*, (*salariu*) *primitor*, (*cămile*) *sugătoare*, (*casă*) *vânzătoare*⁴. La acestea putem adăuga trei substantive: *măcătoare* ar. „zi de dulce”, *sărbătoare*, *șiitoare*.

Fără a intra în detalii (alomorfele sufixului *-tor*, raportul dintre valoarea pasivă și cea de posibilitate sau deontică etc.), completăm acest inventar cu un număr de 22 de unități adjectivale în *-tor* cu sens potențial și pasiv. Dintre acestea, zece sunt derivate cu prefix negativ.

Exemplele noi sunt excerptate din texte variate (culegeri folclorice, vechi texte juridice sau religioase, documente administrative etc.) și dicționare (DA–DLR, dicționare dialectale etc.). Câteva adjective pasive în *-tor* au fost găsite în vecinătatea altora mai cunoscute: *înhământor* „(d. cai, boi etc.) care poate fi / este înhamat”, împreună cu *înjugător* (ex. 3); *însurători* „(d. tineri) buni de însurat”, alături de *mărtătoare* (ex. 5); *nedăruitoare* „(d. moșie) care nu a fost dăruită, donată”, alături de negativul mai frecventului *vânzător* (ex. 9); *nemâncătoare* „(d. păsări) care nu pot fi mâncate”, alături de mai cunoscutul *mâncătoare* (ex. 11) etc.

Prin completarea surselor, cu siguranță acest inventar poate fi mult îmbogățit. De asemenea, cercetarea datelor din aromână și meglenoromână⁵, varietăți ale românei ignorate în această contribuție, ar fi foarte utilă.

Lexemele sunt ordonate alfabetic. Fiecare este glosat cât mai aproape de definiția sa din dicționarul-tezaur DA–DLR, dacă sensul pasiv al adjectivului este înregistrat în acest dicționar; dacă nu este înregistrat, glosarea este luată din alte surse sau ne aparține. Când în dicționare există mărci diatopice și diacronice sau de frecvență, acestea sunt preluate ca atare. Fiecare formațiune este ilustrată printr-un număr variabil de exemple, care să arate, pe cât posibil, vechimea unității și tipul de text în care apare. Pentru unele exemple a fost reprodus contextul mai larg, care clarifică sensul non-activ al lexemului. În lista de mai jos, formațiunile negative au

⁴ Nu am inclus în inventarul nostru lexemele *poftitor* și *ouătoare*, deoarece nu corespund descrierii date sensului „pasiv” în această lucrare.

⁵ Sufixul *-tor* nu se găsește în istroromână (Pană Dindelegan, ms. și referințele citate).

fost menționate împreună cu corespondentul pozitiv; dacă nu au un corespondent pasiv pozitiv sau dacă acest corespondent nu e inclus în listă (numărându-se printre cele 16 lexeme discutate în bibliografie), derivatele negative au fost ordonate alfabetic în listă.

- **BĂUTOR** adj. „(d. lichide alcoolice) bun de băut, care se bea cu plăcere” (DGDS I: 84, rar, în Dâmbovița și Buzău; sens neatestat în DA, s.v. *a bea*)

- (1) a. *Rachiu bălvănit* = rachiu cald, stătut[,] care nu e **beutor**. (Ciauşanu, Fira, Popescu, *Vâlcea*, 1928: 142)
b. [Vinul de zahăr] e **băutor**, că ăla naturalu vine puțin acrişor, da ăsta dă zacăr e dulceag (DGDS I: 84, rar, în Dâmbovița și Buzău)

- **CUMPĂRĂTOR** adj. „care se poate cumpăra, de cumpărat” (DA, s.v. *a cumpăra*)

- (2) De-ar fi dorul vânzător / Și badea **cumpărător**, / Eu pe dorul vinde-l-aș / Pe Badea cumpăra-l-aș / Ca să-mi fie de-ajutor / Să mă apere de dor. („Doine și hore din Ardeal”, 1884: 443; cf. DA, s.v. *a cumpăra*)

- **ÎNHĂMĂTOR** adj. „(d. cai, boi etc.) care poate fi / este înhămat” (neatestat în sursele lexicografice consultate)

- (3) a. de fiecare vită înjugătoare sau **înhămătoare** vom plăti câte 15 lei (*Contracte agricole*, 1906: 163, cf. și 135).
b. Chiraleisa, Doamni, / Cai **înhămători**, / Boi înjugători / Stogurili groasî, / Fetili frumoasî (Ștefănuță 1937: 65, în Transnistria; vezi și Mărgărit 2013: 200)

- **ÎMPĂRȚITOR** adj. „care trebuie să fie împărțit” (DA, s.v. *a împărți*), „de împărțit”, **NEÎMPĂRȚITOR** (adjectiv negativ neatestat în dicționare)

- (4) a. De să vor prileji frați mulți sau puțini și de vor avea nescare bucate **împărțitoare**, rămase de la părinții lor, de nu va agiunge tuturor într-un chip parte, să le meastece toate într-un loc, de-aciia să facă părți pre frați, să ia cineș partea sa. (Prav.1632: 590)
b. ..., care țigani fiind de la părinții lor **împărțitori**, ș-au venit acum la împărțare, această copilă Ioana în partea Saftei și în partea surori-sa Catrina. (Uricariul, XXI: 386, a. 1734, Iași, în DA, s.v. *a împărți*)
c. Și nefiind dovadă nici la o parte, că fiiștecarele din frați au stăpânit ace casă ca o moșie părintască **împărțitoare** și pe alți frați, iar nu ca hotărât lucrul său, cum și din scrisorile ce-au arătat popa Enache s-au dovedit că au parte amândoi frații în casă și s-au hotărât giudecata lor ca să fie casa

împărțitoare și fiind ei numai 2 frați ficiori lui Eni pevițul, Neculai și Lupa, casa să să scoată în vânzare și din prețul cine va da mai mult, giumătate să ia ficiorii Lupii și giumătate popa Enache, ori să-și întoarcă unul altue, ori să să vânză cui a da mai mult și să **împartă** banii cum or vre. (*Cond. Mavrocordat* II, 1743: 318–319 (211^{r-v}), carte de judecată a Divanului privind o casă din Iași)

d. Știu că n-ai, mândrule, n-ai / Nici peminte de mălai, / Nici peminte arzătoare [= *nisipos, fertil*], / Nici lazuri [= *câmp curățat de tufe și bun de cosit*] cositoare. / Făr-o costă-**mpărțitoare**, / Și pe mă-ta băutoare. (Bârlea, LPM II: 215, Maramureș, sat Berbești, loc. Giulești)

e. Dacă s-au lăsat legatum parte din avere, are alegere moștenitoriul să dea sau o parte din lucruri sau prețul lor; iar pentru lucrurile **neîmpărțitoare** sau cu greu **împărțitoare** negreșit va plăti prețul lor. (*Cod. Calim.*, 1833: 335)

● **ÎNSURĂTOR** adj. „de însurat” (DA, s.v. *a însura*, neilustrat prin exemple în DA)

- (5) Flori vânăte, mohorâte, / Da flori cine le-a culeje? / Tăt feciori **însurători**, / Și fete **măritătoare**⁶. / Și le-om face cununia / Și le-om da pă la fetiță / Și s-or face nevestiță (colindul „Răsărit-o și-o crescut”, din Nimăiești, Bihor, 2009: 40)

● **JUGĂTORIU** adj., s.m. (înv.) „(d. boi) de înjugat, pentru munca câmpului” (DA, s.v. *a înjuga*), „asin” (conform echivalărilor citatelor din BB.1688: 609 cu BBlaj.1795: 73), cf. **înjugător** adj., s.m. „care poate fi pus la jug; de înjugat” (DA, s.v. *a înjuga*)

- (6) El, blând și călare fiind pre **jugătoriu** și mânzu tânăr. (BB.1688: 609. Cf. BBlaj.1795: 73: blând și călare pre asin și pre mânz tânăr)

● **MUTĂTOR** adj., s.f. „care se poate mișca, care se mută dintr-un loc în altul, care își schimbă locul domiciliul, sediul”, în *bun* (sau *lucru*) *mutător* „bun mobil” (DLR); s.f. (reg.) „stână provizorie, așezată alături de stâna principală, care se poate muta dintr-un loc în altul” (DLR, cu trimiteri la surse dialectale, dintre care cea mai veche este H XIII 100, 116, Tecuci, 1885; cf. DGDS II: 348), s.n. „gard de nuiete mobil (folosit la strămutarea stâniei)” (DGDS II: 348, rar, în Buzău)

- (7) a. de va avea vreo tocmală cu vreun vlădic pentru nescare lucruri stătătoare sau **mutătoare**, ce să dzice drept niscare aur sau argint sau haine sau altăceva (Prav.1632: 60, cf. 232)

⁶ Pascu (1916: 123) și Graur (1929: 108, 112) menționează doar adjectivul *mărtătoare* din aromână. Sensul pasiv din dacoromână nu este înregistrat în sursele lexicografice consultate, dar, după cum se vede în acest exemplu, este atestat și în dacoromână.

b. Fac **mutătoare** că mă mut cu oile în altă parte a muntelui, că aici s-a tocit iarba (DGDS II: 348, prin Argeș și rar Giurgiu)

- **NEARĂTOR** adj. (neînregistrat în dicționare), cf. **arător(iu)** adj. „(d. pământ) care se poate ara, care e bun de arat, arabil” (DA, s.v. *arător*)

- (8) a. avem cele mai felurite unelte și mașini pentru lucrarea câmpurilor, **arătoare** și **nearătoare** (*Bunul econom* 1900: 1, Orăștie)
 b. Ca rezultat final al acestor frământări constat că în proprietatea definitivă a eparhiei au rămas 100 jugere 729 stp. pământ **arător**, 35 jugere 1.454 stp. **nearător**, iar restul de 730 jugere stp. s-a expropriat. (*Foaia diecezană* 1940: 3, Caransebeș)

- **NEDĂRUITOR** adj. (neatestat în dicționare) „care nu a fost dăruit, donat”

- (9) ...ca să le fie lor ocină la Comănița, însă din partea de jos din cele șase funii, două și jumătate funii, din câmp, din pădure și din apă și din vatra satului și de peste tot hotarul, pentru că a fost a lor bătrână și dreaptă moștenire **nevânzătoare** și **nedăruitoare**. (*Doc. Olt* I 1654: 108, într-un document emis de Constantin Șerban Voievod prin care se reafirmă dreptul de proprietate al lui Neniul și fiilor lui asupra unei părți de moșie revendicate de o mănăstire, cu argumentul că acea parte de moșie fusese donată, *dăruită*, mănăstirii de un înaintaș al lui Neniul, dar actele arseseră)

- **NELUCRĂTOR** adj. (DDRĚ 1894; adjectiv negativ, în mod surprinzător, neatestat în dicționarele contemporane consultate), cf. **lucrător** adj. „(zi) în care se poate lucra”, (înv., reg.) „(d. pământ) care se lucrează, care se cultivă în fiecare an”, „(d. ocele de sare) care se află în exploatare”, „(d. ape) navigabilă”, „(d. intervale de timp) în care se lucrează” (DLR)

- (10) a. în anii vremii de răsămire, cele mai multe vii dintru acesta pământ, din pricina resvrătirii vremilor, au fost rămas părăgine **nelucrătoare** și nu era vinul țarei cu îndestulare (hrisov emis de cancelaria lui Ipsilanti la București, în Urechia, *Ist. Rom.–Doc.* I, 1781: 101)
 b. **nelucrător**, adj. *non ouvrable* || o zi **nelucrătoare**, *un jour de fête* (DDRĚ 1894)
 c. Și astfel petrecea el multe amieze **nelucrătoare**. (Cornel 1908: 15–16)

- **NEMÂNCĂTOR** adj. (neatestat în dicționare), cf. **mâncător** adj. (înv., reg.) „comestibil” (DLR)

- (11) Precum pre toate vietățile cele cu patru picioare, așa și pre paseri României le împart în curate, **mâncătoare** sau bune de mâncare și în necurate, **nemâncătoare** sau spurcate. (Marian, *Ornitologia* I, 1883: 426)

- **NEMULGĂTOARE** adj. (neatestat în dicționare), cf. **mulgătoare** adj. „(d. oi, vaci) care dă lapte, care se mulge” (DLR), „de muls”
- (12) se află acasă, în familie, unde este foarte mult de lucru: două vaci **mulgătoare** și una **nemulgătoare**, cal, porci, păsări etc. (*Glia Drochiană*, 2008, Republica Moldova)
- **NETRECĂTOR** adj. (înv.) „(d. drumuri) care nu poate fi străbătut” (DLR), „de netrecut”
- (13) Cine amu împreună cu viața aceasta iubit-au dulceața, și nu se-au vindecat cu pocaniia, ce cu vrearea delungatu-se-au, locul loruș cela îngerescul făcutu-l-au cale **netrecătoare** și neîmbiată, ca o propaste fără fund și netrecută loruș înșiș au săpat. (CC².1581: 370, v. sinonimia *netrecător – netrecut*)
- **NEVÂNZĂTOR** adj. (neatestat în dicționare), cf. **vânzător** adj. (înv., pop.) „(d. bunuri, proprietăți) care este de vânzare, destinat vânzării” (DLR)
- (14) Eu rămân... / Un om liber, / nesupus altui om, / lucrător pe moșia sa / **nevânzătoare** / Limba română. (Popescu Sireteanu, poezia *Moșia*, 2011: 15). Vezi și exemplul (9).
- **PLUTITOR** adj. (înv.) „(d. ape) navigabil” (DLR)
- (15) a. Asemenea râuri, ca să se facă **plutitoare**, trebuiesc mărginite cu maluri artificiale, până ce și-or face un pat cuviincios. Râurile mai au și alte piedici: vara seacă, iarna îngheață, toamna și primăvara se umflă, întâmplări cari toate opresc navigația. Râurile se pot socoti niște căi **plutitoare** jumătate firești, jumătate artificiale. (I. Ghica, O. III, [1848] 1973: 265)
b. Mureș, râu **plutitor**, care din țara săcuilor... sosește la Lipova, în Banat, și se varsă în Tisa (Bălcescu, M.V., [1849–1852]: 492, în DLR)
- **RĂSCUMPĂRĂTOR** adj. (înv.) „care poate fi răscumpărat, răscumpărabil” (DLR)
- (16) Iară casele de pren sate, cărora nu iaste pemprejur zid, cătră țarina pământului se vor socoti. **Răscumpărătoare** pururea vor fi aceastea și în slobozenie vor ieși. (BB.1688: 90, VT.1683–6: 113. Cf. BBlaj.1795: 116: aceastea totdeauna să vor putea răscumpăra)
- **TRIMIȚĂTOR** adj., s.f. „care este sau trebuie trimis” (DLR); sensul din acest dicționar este semnalat inițial de Pușchilă (1914: 65), care înregistrează adjectivul cu forma *trimisătoriu* printre alte derivate în *-tor* extrase dintr-o traducere needitată a lui Dosoftei, *Molitvelnic dă-nțales*, 1681:

- (17) a. **trimisătoare** ploaie (Dosoftei, *Molitvelnic dă-nțales*, 1681: 117^b, în Pușchilă 1914: 65)
 b. E Savel (...) apropie-să cătră maimarele preotu și cerșu de la dinsul **tremițătoarele** întru Damascu cătră zborure ca să vr-unii aflare pre căi, bărbați și mueri, legați se-i aducă întru Ierusalim (CB.1559–60: 92–93. Cf. CPr.1566: 37: Și se apropie cătră întâiul preut și cerșu de la el carte întru Damasc)
- **UMBLĂTOR** adj. „(d. drumuri) umblat, bătut” (DGDS III: 386, rar, în Vrancea), în sintagma *loc umblător* (reg.) „loc care se ară [= *se umblă cu plugul*] în fiecare an” (DLR, cf. ALR I 1 229/80), *groapă umblătoare* (Trans.) „groapă amenajată în apropierea casei, în care se păstrează pe timpul iernii anumite produse, în special cartofi” (DLR, cf. ALR–T 692/270, 289), cf. lexicalizarea *umblătoare* s.f. (înv., pop.) „closet” (DLR), adică „loc la care se umblă, se merge des”.
- (18) Erau două drumuri, mă uitam și eu acolo să văd care-i **mai umblător** (DGDS III: 386, Vrancea)
- **VĂZĂTOR** adj. (înv.) „care se vede” (DLR), „vizibil, care poate fi văzut”
- (19) a. nici au cunoscut lumea ceastă **văzătoare** altă minune mai luminată (AD.1722–5, *Predice*, 25, ed. Bianu, în DLR; în ed. Ștrempel, 138^f/p. 149: N-au văzut pământul alt lucru mai slăvit, decât acest de astăzi, nici nu au cunoscut lumea, ceasta **văzută**, altă minune mai luminată.)
 b. Minte omului neputându-se rădica nici însuș la lucrurile cele **văzătoare**. (Gherasim, *Istoria Americăi...*, 1795–1800, 86^v/4, în DLR)
- **VORBITOR** adj. (înv.) „(d. limbi) care se utilizează curent în comunicarea orală, care este în uz; uzual, vorbit” (DLR), **NEVORBITOARE** (adjectiv negativ neatestat în dicționare)
- (20) a. Să lucrăm limba noastră cea **vorbitoare** și să luăm numai acelea care ne vor fi de lipsă de la greci și de la latini (Mumuleanu, C., [1825], 62/3, în DLR)
 b. aceasta trebuie să fie adevărat, pentru că vorbeau o limbă pelasgică și chiar astăzi în limba noastră avem o mulțime de ziceri care, fără de a fi trecute din limba helenică în cea latină, se găsesc în limba greacă **vorbitoare** ale unor părți ale Greciei... (I. Ghica, O. III, [1861] 1973: 285)
 c. – M-am gândit, *afendi-mu, s-o metaphrasesc* pe limba noastră proastă, **vorbitoare**.
 – Însă care este limba cea neproastă, **nevorbitoare**? (Heliade-Rădulescu, O. II, [1859–1869] 2002: 595)

BIBLIOGRAFIE

Studii

- Densusianu 1911 = Ovid Densusianu, „[d. Pârvan]”, în *Vieața nouă*, VII (1911), 16, p. 295–299, reproduc în *Opere*, I. *Lingvistică. Scrieri lingvistice*, ed. îngrijită de B. Cazacu, V. Rusu și I. Șerb, cu o pref. de B. Cazacu, București, Editura pentru Literatură, 1968, p. 706–710.
- FCLRV = Eugenia Contraș, Cristina Gherman, Finuța Hasan, Rodica Ocheșeanu, Magdalena Popescu-Marin (coord.), *Formarea cuvintelor în limba română din secolele al XVI-lea – al XVIII-lea*, București, Editura Academiei Române, 2007.
- Graur 1929 = Al. Graur, *Nom d'agent et adjectif en roumain*, Paris, Librairie ancienne H. Champion, 1929.
- Graur 1971 = Al. Graur, „Note etimologice și lexicale”, în *Limba română*, anul XX, nr. 1, 1971, p. 51–52.
- Graur 1975 = Al. Graur, „[murătoare, murători]”, în vol. *Alte etimologii românești*, București, Editura Academiei Române, 1975, p. 64–65.
- Lyutikova, Bonch-Osmolovskaya 2006 = Ekaterina Lyutikova, Anastasia Bonch-Osmolovskaya, „A very active passive: Functional similarities between passive and causative in Balkar”, în Leonid Kulikov, Andrej L. Malchukov, Peter de Swart (ed.), *Case, Valency and Transitivity*, Amsterdam / Philadelphia, John Benjamins Publishing Company, 2006, p. 393–416.
- Pană Dindelegan, ms. Pascu 1916 = Gabriela Pană Dindelegan, „Agentive suffixation”, ms.
= G. Pascu, *Sufixe românești*, București, Edițiunea Academiei Române, Librăria Socec & Co, 1916.
- Pușcariu 1921 = Sextil Pușcariu, „Sufixul *-tor (-sor)* și *-oare*”, în vol. *Lui N. Iorga – Omagiu*, Craiova, Institutul de Arte Grafice „Ramuri” S.A., 1921, p. 257–273 (extras – 19 p.).

Surse

- AD.1722–5 = Antim Ivireanul, *Didahii*, ed.: Antim Ivireanul, *Opere*, ed. G. Ștrempel, București, Editura Minerva, 1972, p. 1–238.
- Bârlea, LPM II = Ion Bârlea, *Literatură populară din Maramureș*, vol. II, ed. îngrijită și studiu introductiv de Iordan Datcu, cu un cuvânt[-]înainte de Mihai Pop, [București] Editura pentru Literatură, 1968.
- BB.1688 = *Biblia*, ed.: *Biblia adecă Dumnezeiasca Scriptură a Vechiului și Noului Testament, tipărită întâia oară la 1688 în timpul lui Șerban Vodă Cantacuzino, Domnul Țării Românești*, București, Editura Institutului Biblic, 1977.
- BBlaj.1795 = *Biblia, adecă Dumnezeiasca Scriptură a legii vechi și a ceii noao...*, Blaj, 1795, ediție jubiliară în reproducere anastatică și transcriere interpretativă, coord. de Ioan Chindriș și Eugen Pavel, Roma, 2000.
- Bunul econom*
CB.1559–60 = *Bunul econom*, anul I, nr. 14, 14 aprilie 1900, Orăștie.
= *Codicele popii Bratul*, ed. Al. Gafton, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2003 (<http://media.lit.uaic.ro/gafton> – consultat în 2.01.2017).
- CC².1581 = Coresî, *Evanghelie cu învățătură*, ed. S. Pușcariu, Al. Procopovici: Diaconul Coresî, *Carte cu învățătură (1581)*, vol. I, *Textul*, București, Editura Socec, 1914.
- Ciașanu, Fira, Popescu, *Vâlcea*, 1928 = G. F. Ciașanu, G. Fira, C. M. Popescu, *Culegere de folclor din jud. Vâlcea și împrejurimi*, cu un glosar, București, Cultura Națională, 1928 (Academia Română. *Din viața poporului român*, XXXV), 1928.

- Cod. Calim.* 1833 = *Codul Calimach [Codică țivilă a Moldovii]*, ed. critică, București, Editura Academiei Române, 1958.
- Cond. Mavrocordat* II = *Condica lui Constantin Mavrocordat*, vol. II, ed. cu introducere, note, indici și glosar alcătuită de Cornelii Istrati, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2008.
- Contracte agricole* 1906 = *Contracte de învoeli agricole în vigoare pe anul 1906*, Ministerul de Interne, București, Inst. de Arte Grafice „Carol Göbl”, 1907.
- Cornel 1908 = Th. Cornel, „Trei lacrimi de rouă”, în „*Democrația*”. *Revistă politică, economică și literară*, anul I, nr. 15–16, 20 decembrie 1908, p. 15–16.
- CPr.1566 = Coresi, *Apostol*, ed.: I. Bianu, *Texte de limbă din secolul XVI, IV. Lucrul apostolesc tipărit de diaconul Coresi la 1563*, București, Editura Cultura Națională, 1930.
- DA = Academia Română, *Dicționarul limbii române, A–B, C, D–De, F–I, J–Lojniță*, București, Librăriile Socec & Comp. și C. Sfetea, Tipografia Ziarului „Universul”, Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului, Imprimeria Națională, 1913–1949.
- DDRF = Frédéric Damé, *Nouveau dictionnaire roumain-français*. [Vol. I–IV], Bucarest, Imprimerie de l’État. I: (A–E), 1893; II: (F–L), 1894; III: (M–R), 1894; IV: (S–Z), 1895.
- DGDS I–III = Maria Marin (coord.), Ion Ionică, Maria Marin, Anca Marinescu, Iulia Mărgărit, Teofil Teaha, *Dicționarul graiurilor dacoromâne sudice*, vol. I–III, București, Editura Academiei Române. I: Literele A–C, 2009; II: Literele D–O, 2010; III: Literele P–Z, 2011.
- DLR = Academia Română, *Dicționarul limbii române*. Serie nouă, D–E, J–Z, București, Editura Academiei Române, 1965–2010.
- Doc. Olt* I = *Biserici, chipuri și documente din Olt*, vol. I, publicate de I. Ionașcu, Craiova, Ramuri, 1934.
- „Doine și hore din Ardeal” = „Doine și hore din Ardeal (din ținutul Borgoului)”, texte culese de I. Dologa, în *Familia*, 1884, anul XX, nr. 37, p. 443.
- Dosoftei 1681 = Dosoftei, *Molitvenic dă-nțales*, 1681, în D. Pușchilă, *Molitvenicul lui Dosoftei: studiu*, în *Analele Academiei Române. Memoriile Secțiunii Literare*, seria II, tom. XXXVI, nr. 1, București: Librăriile Socec & Comp. și C. Sfetea; Leipzig: Otto Harrassowitz; Viena: Gerold & Comp., 1914.
- Foaia diecezană* I. Ghica, O. III = *Foaia diecezană*, anul LV, nr. 21, 26 mai 1940, Caransebeș.
- Glia Drochiană* = *Glia Drochiană*, 8.02.2008, publicație periodică, Drochia, Republica Moldova (<http://gliadrochiana.info/> – consultat în 2.01.2017).
- Heliade Rădulescu, O. II = Ion Heliade Rădulescu, *Opere*, II. *Istoria critică universală. Biblicele. Echilibru între antiteze*, ediție îngrijită, prefață, note și bibliografie de Mircea Angheliescu, București, Editura Univers Enciclopedic, 2002.
- Marian, *Ornitologia* I, 1883 = S. Fl. Marian, *Ornitologia poporană română*, tom. I, Cernăuți, Tipografia lui R. Eckhardt, 1883.
- Mărgărit 2013 = Iulia Mărgărit, „Note lexicale privind limba română din Transnistria”, în *Fonetica și dialectologie*, 2013, XXXII, p. 197–205.
- Popescu Sireteanu 2011 = I. Popescu Sireteanu, „Moșia” (poezie), în *Academia Bârlădeană*, revistă editată de Societatea literar-culturală „Academia Bârlădeană”, anul XVIII, trim. I, nr. 1 (42), 2011, p. 15. (<http://www.academiabarladeana.ro/Arhiva/revista/acad42.pdf> – consultat în 2.01.2017).
- Prav.1632 = Eustratie Logofătul, *Pravilă aleasă...*, ed. Alin-Mihai Gherman (ms).

- Puşchilă 1914 = D. Puşchilă, *Molitvenicul lui Dosoftei: studiu*, în *Analele Academiei Române. Memoriile Secțiunii Literare*, seria II, tom. XXXVI, nr. 1, Bucureşti: Librăriile Socec & Comp. și C. Sfetea; Leipzig: Otto Harrassowitz; Viena: Gerold & Comp., 1914.
- „Răsărit-o și-o crescut” = „Răsărit-o și-o crescut” (colind, Nimăiești, Bihor), în *Zodii în cumpănă*, publicație trimestrială de cultură editată de Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale, Bihor (Oradea), serie nouă, anul III (XVI), nr. 4 (61), iarna 2009 (<https://cumpana.files.wordpress.com/2009/12/zodii-iarna-2009.pdf> – consultat în 2.01.2017).
- Ștefănuță 1937 = Petre V. Ștefănuță, „Cercetări folklorice pe Valea Nistrului-de-Jos”, în *Anuarul Arhivei de Folklor*, vol. IV, 1937, p. 31–226.
- Urechia, *Ist. Rom.–Doc. I* = V. A. Urechia, *Istoria românilor*. Curs ținut la Facultatea de Litere din București de... Publicat sub direcțiunea... de comitetul de studenți ai Facultății..., București, Lito-Tipografia Carol Göbl (I–IV), seria 1774–1786, tomul I, 1891.
- VT.1683-6 = *Vechiul Testament: versiunea lui Nicolae Spătarul Milescu (Ms. 45 de la Biblioteca Filialei din Cluj a Academiei Române)*, Eugen Munteanu (coord.), Ana Maria Gînsac, Ana Maria Mișu, Lucia-Gabriela Munteanu, Mădălina Ungureanu; ediție de text, prefață, notă asupra ediției, introducere, bibliografie, indice de cuvinte și forme, indice de nume proprii de Eugen Munteanu, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2016.

SOME NOTES ON WORD FORMATION. ADDITIONS TO THE INVENTORY OF ROMANIAN *-TOR* ADJECTIVES OF THE TYPE (*CASĂ*) *VÂNZĂTOARE* ‘(HOUSE) FOR SALE’, (*PĂMÂNT*) *ARĂTOR* ‘(LAND) TO BE PLOUGHED’

(Abstract)

The paper deals with Romanian *-tor* adjectival derivatives that display a [+ passive], [+ possibility / obligation] special meaning. 16 of them, which occur in old and modern non-standard Romanian, have already been mentioned in the literature (see Pascu 1916: 123, Pușcariu 1921: 6–7, Graur 1929: 107–108, FCLRV: 193, etc.): (*pământ*) *arător* ‘(land) to be ploughed’, (*vacă*) *mulgătoare* ‘milch (cow)’, (*salariu*) *primitor* ‘(wage) to be received’, etc. A more detailed survey of old and dialectal texts, glossaries and dictionaries reveals a lot more attestations (other 22 units) of these potential-passive adjectives. Hence, a more comprehensive inventory should also include derivatives from verbs such as: *bea* ‘drink’, *cumpăra* ‘buy’, *împărți* ‘divide’, *înhăma* ‘harness’, *însura* ‘(about a man) marry’, *trimite* ‘send’, *umbla* ‘travel’, *vedea* ‘see’, *vorbi* ‘speak’, etc. The article contains the inventory of the new attestations, with information on the definition and the register / variety of language where each of these formations occurs, as well as some examples from different types of text.

Cuvinte-cheie: deverbalele românești în *-tor*, valoarea de diateză a deverbalelor românești în *-tor*, valoarea modală a deverbalelor românești în *-tor*, adjective cu sens potențial-pasiv.

Keywords: Romanian *-tor* deverbals, the voice value of the Romanian *-tor* deverbals, the modal value of the Romanian *-tor* deverbals, potential-passive adjectives.

Institutul de Lingvistică al Academiei Române
 „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”,
 București, Calea 13 Septembrie nr. 13
 carmen_marzea@yahoo.fr

Mariana Neț

LEXICUL GASTRONOMIC ROMÂNESC: UN REZERVOR TERMINOLOGIC

INTRODUCERE

În câteva articole mai vechi (Neț 2014a, 2014b, 2015), am arătat că în lexicul gastronomic (românesc) se păstrează o serie de cuvinte, expresii și sensuri învechite și chiar arhaice mult după ce acestea au ieșit din uzul curent. Cauza acestui fenomen este faptul că rețetele se transmit din generație în generație și este posibil să fie consultate (și puse în practică) chiar și o sută sau două sute de ani după ce au fost redactate. Astfel, lexemele și sensurile învechite sau arhaice rămân în competența lingvistică (pasivă) a cititorilor/ cititoarelor rețetelor culinare deși, în uzul curent, au fost de multă vreme înlocuite cu neologisme.

Acest fenomen se petrece și în cazul unităților de măsură a masei sau a capacității. Mult timp după ce unitățile de măsură învechite, folosite exclusiv sau mai ales într-un spațiu restrâns – de regulă, românesc și/sau balcanic –, au încetat să fie folosite, fiind înlocuite cu cele din sistemul zecimal, termenii care le desemnează se pot încă întâlni în rețetele culinare. Studiul acestora ne permite, prin urmare, să reconstituim, fie și parțial, un stadiu din evoluția limbii române.

În cele ce urmează, vom analiza cele mai cunoscute exemple în această privință. Cele opt substantive care desemnează unități de măsură sunt discutate în ordine cronologică.

dram, -uri s.n.

Unitatea de măsură desemnată de substantivul *dram* a dispărut din nomenclator odată cu introducerea sistemului zecimal. În dicționarul-tezaur, substantivul este definit ca „Veche unitate de măsură a greutateii egală în Muntenia cu 3,18 g și în Moldova cu 3,23 g”. În competența vorbitorilor contemporani de limba română, substantivul s-a păstrat mai ales datorită prezenței sale în expresia *A avea un dram de minte*, în care majoritatea locutorilor îl percep ca indicând o „cantitate infimă”, fără a putea preciza cuantumul acesteia.

Ca unitate de măsură, substantivul *dram* apare, în corpul pe care l-am consultat, în manuscrisul tipărit sub numele *O lume într-o carte de bucate*¹:

¹ Istoricul Matei Cazacu este de părere că acest text a fost compilat la jumătatea secolului al XVII-lea, în epoca imediat anterioară celei brâncovenești, iar lingvistul Gheorghe Chivu îl datează, după Gaster, cu un secol mai târziu (1749). După toate probabilitățile, textul este, în cea mai mare parte, o traducere din italiană (v. și Chivu 1983). A fost tipărit pentru prima dată și repus în circulație în anul 1997. Volumul, îngrijit de Ioana Constantinescu, s-a intitulat *O lume într-o carte de bucate* și a apărut la Editura Fundației Culturale Române. Studiul introductiv îi aparține lui Matei Cazacu.

„[...] cucunari pisați *dram* 48, stafide mărunte *dram* 24 [...]”.

(*O lume...*, 29)

Din punct de vedere morfologic, constăm faptul că *dram* este folosit la singular și antepus numeralului cardinal – o particularitate, probabil, specifică limbii vechi din acea perioadă. Acesta este, de altfel, singurul exemplu unde *dram* apare la singular, deși are sens de plural. Exprimarea cantității cu numeralul postpus unității de măsură este specifică acestui text vechi (dovadă și exemplele ulterioare cu *litra*, *ocă*, cf. *infra*).

Pluralul lexemului – *dramuri* – apare în *Cărticica folositoare*²:

„[...] să iai o litră zahăr și o bucățică vanelie și două *dramuri* de ținamon, adecă scorțișoară [...]”.

(*Cărticică folositoare* [1806] 2005: 29)

Substantivul se întâlnește și în antologia de rețete compilate de Kogălniceanu și Negruzzi:

„Apoi să iei 20 *dramuri* grăsime să frigă puhav [...]”.

(Kogălniceanu – Negruzzi [1841] 1972: 3)

precum și în cartea de bucate semnată de Maria Maurer³:

„[...] 40 *dramuri* pesmeți [...]”.

(Maurer [1846] 2005: 59)

Este interesant că, în traducerea semnată de postelnicul Manolachi Drăghici, substantivul *dram* apare fie ca desemnând o unitate de măsură de sine stătătoare:

„Spală în câteva ape 70 *dramuri* de orez, pune-l într-o tingire cu o litră de apă [...]”.

(Drăghici [1846] 2005: 6)

fie ca denumind o subdiviziune a „litrei” (cf. *infra*):

² Lucrarea nu este, propriu-zis, o carte de bucate. Pe pagina de gardă, citim următoarea precizare – după moda epocii, extrem de amănunțită: „Această Cărticică, ce acum întâiași dată s-au tipărit, și s-au tălmăcit după limba Leșească, pre limba Rumânească, care cuprinde întru sine multe lucruri spre folosul a toată obștea atât oamenilor cât și dobitoacelor, cât și pentru ceea ce să vor sili cu toată inima a învăța vre-un meșteșug care lucruri întâi sânt [sic!]”

³ Cartea de bucate a Mariei Maurer, directoarea unei școli de fete, a apărut la București în anul 1846 și a avut cinci ediții succesive până în anul 1870, după care a căzut în uitare. A fost retipărită în anul 2005 la editura bucureșteană „Jurnalul”. Autoarea ediției este Ana Arca, iar prefața este semnată de Simona Lazăr.

„Ia un pui de găină [...] și îl pune să fiarbă [...] în o litră 50 dramuri de apă [...]”.

(Drăghici [1846] 2005: 17)

Acest detaliu merită luat în considerație de către cei care studiază istoria civilizației (românești). Substantivul *dram* nu pune probleme în plan lexical sau gramatical.

fertal, -e s.n.

Dintre toate textele pe care le-am avut la dispoziție, am întâlnit substantivul *fertal* exclusiv în culegerea intitulată *Rețete de la cinci brașovence*⁴.

Lexemul *fertal* are numeroase ocurențe în rețetele compilate de Maria Braniște în jurul anului 1900:

„6 ouă întregi, un *fertal* (un sfert de kgr [sic!]) făină [...]”.

(*Cinci brașovence* 2017: 17)

„Pe scândură, frământate, 2 *fertale* făină, un ou [...]”.

(*Cinci brașovence* 2017: 23)

Observăm că, în primul exemplu, substantivul *fertal* este echivalat explicit cu „un sfert de kilogram”. Pentru cititorul din zilele noastre, aceasta este o indicație indirectă că locutorul era conștient că, la începutul secolului XX, lexemul în discuție începuse să iasă din uz, iar circulația acestuia se limita la un perimetru restrâns (zona Brașovului și, probabil, alte câteva areale lingvistice, mai ales din Transilvania).

Lexemul *fârtal* nu este înregistrat ca atare în dicționarul-tezaur, unde figurează numai intrarea *fârtaiu*, cu varianta *fârtal*, însoțită de precizarea „În Transilvania și Ungaria și prin Moldova, unghurism” și glosată ca însemnând „sfert, pătrar” și provenind din maghiarul *fertály* și din germanul *Viertel*. Poate că ar fi util ca o viitoare ediție a dicționarului-tezaur să includă și varianta *fertal*, care, cu siguranță, a circulat și în alte texte decât rețetele culinare (până în 2017, manuscrise) ale Mariei Braniște și care a fost readus în atenția (și competența lingvistică) a vorbitorilor de limba română de cartea publicată de istoricul Georgeta Filitti.

⁴ Sub titlul generic *Rețete de la cinci brașovence*, istoricul Georgeta Filitti a publicat caietele de rețete culinare a cinci femei din aceeași familie: Maria Braniște, Marioara Popovici, Valeria Căliman, Sânziana Migia și Mălina Dumitrescu. Cele cinci „autoare” aparțin la trei generații succesive. Detaliul este important pentru discuția de față, pentru că prima dintre autoare și-a alcătuit caietul de rețete înaintea Primului Război Mondial, ceea ce ne permite să indicăm, cu oarecare aproximație, epoca în care termenii folosiți în rețetele acestea (și cei utilizați de fiicele ei, care și-au adunat și consemnat rețetele în perioada interbelică) făceau încă parte din competența lingvistică a vorbitorilor/ vorbitoarelor de limba română.

gran, -uri s.n.

Substantivul *gran* desemnează o unitate de măsură și apare o singură dată în prima carte de bucate reperată în spațiul românesc (probabil, din 1749) și sporadic în *Cărticica folositoare* (1806). Dăm mai jos câte un singur exemplu:

„Deci pune-l într-o ulcea zmălțuită să fiarbă pe jiratec [...], puind într-însul un *gran* de moscos, zahăr alb dram 24 [...]”
(*O lume...*, 153)

„Să iai rumianec mușățel – pol lot, țiriac de Vineția – pol lot, [...] beroară bezvar – două *granuri*, [...]”
(*Cărticică folositoare* [1806] 2005: 30)

Este interesant că, în primul exemplu, substantivul de care ne ocupăm acum apare în context împreună cu substantivul *dram* (și unitatea de măsură pe care o denumește acesta, cf. *supra*), iar în cel de al doilea exemplu *gran* este inclus într-o enumerare în care celelalte ingrediente sunt măsurate cu *lot* (cf. *infra*).

Substantivul *gran* lipsește atât din dicționarul-tezaur, cât și din orice alt dicționar românesc. DEX *online* arată că provine din Lat. *granum* (= grăunte) și îl definește corect ca desemnând „o măsură care se întrebuița odinioară în farmacie și era egală cu 6 centigrame”. În glosarul care încheie volumul *O lume într-o carte de bucate*, Ioana Constantinescu explică, la fel de corect, că „gran”-ul era o „unitate de măsură, a cincizeca parte dintr-un dram”. Această relație de incluziune dintre *gran* și *dram* explică prezența celor două unități de măsură în același context minimal, la care ne-am referit mai sus. În limba actuală, lexemul *gran* este complet dispărut din uz.

litră, -e s.f.

Alături de *oca* (cf. *infra*), *litra* este, poate, unitatea de măsură cel mai des folosită în spațiul românesc. Substantivul *litră*, care desemnează această unitate de măsură, are, până la un punct, o „carieră” asemănătoare cu aceea a substantivului *ocă/oca*.

În dicționarul-tezaur, termenul este explicat ca „Veche măsură de capacitate a cărei mărime a variat după regiuni și după epoci între 250 și 322 grame (echivalentă astăzi cu 250 grame). Primul exemplu din dicționar este excerptat dintr-un text din 1642.

Substantivul *litră* apare chiar în textul primei cărți de bucate identificate în spațiul românesc:

„[...] urdă proaspătă *litră* 1 [...]”
(*O lume...*, 129)

Până la dispariția „litrei” din nomenclatorul unităților de măsură pentru capacitate și masă din România, am întâlnit substantivul *litră* în *Cărticica folositoare* (1806):

„[...] să iai o *litră* zahăr și o bucățică vanelie [...]”.
(*Cărticică folositoare* (1806 [2005]: 29)

Apare, de asemenea, în textul compilat de cei doi cărturari moldoveni (1841):

„Iei 900 dramuri farină măsurată cu *litra* și îndesată [...]”,
(Kogălniceanu – Negruzzi [1841] 1972: 57)

precum și în cartea de bucate semnată la București de Maria Maurer:

„[...] o *litră* de griș bun [...]”.
(Maurer [1846] 2005: 5)

și în traducerea tipărită la Iași de postelnicul moldovean:

„Pune într-o căldare trei *litre* carne de bou sau de vacă, trei *litre* but de vițal [...]”.
(Drăghici [1846] 2005: 5)

Semnalăm, de asemenea, un detaliu interesant: într-o carte de bucate publicată la București în 1889, la circa două decenii după ce „litra” încetase de a fi unitate „oficială” de măsură, întâlnim precizarea:

„[...] o *litră* (veche) de apă fierbinte [...]”.
(*Regina bucătăriei* 1889: 152)

Autorul rețetei este deci conștient de dispariția din uz a unității de măsură pe care o desemnează substantivul *litră*. Așa cum o indică definiția din dicționarul-tezaur, substantivul *litră* și unitatea de măsură la care se referă continuă să existe și astăzi, ca termen învechit, în vocabularul (pasiv al) unor vorbitori de limba română.

lot, loți s.m.

Unitatea de măsură numită *lot*, cu pluralul *loți*, se întâlnește în *Cărticica folositoare*:

„[...] să pui câte o jumătate *lot* [din diferite buruieni]”.
(*Cărticică folositoare* [1806] 2005: 80)

„Floare de lavendă – patru *loți* [...]”
(*Cărticică folositoare* [1806] 2005: 60)

și în *Rețetele de la cinci brașovence*; în acest din urmă caz, termenul care o denumește apare exclusiv în rețetele Mariei Braniște, compilate la începutul secolului XX:

„Se freacă 5 gălbenușe cu 5 *loți* zahăr, 6 *loți* făină și spuma”.
(*Cinci brașovenice* 2017: 44).

Substantivul masculin *lot*, precedat de indicația corectă „învechit”, este glosat în dicționarul-tezaur ca indicând o „Măsură pentru greutate de o jumătate de uncie (16,66 grame)”, iar primul text în care a fost reperat datează de la 1645. Unitatea de măsură numită „lot” a dispărut oficial în a doua jumătate a secolului al XIX-lea; după cum reiese din exemplul de mai sus, substantivul care o denumește s-a menținut însă în uz până la începutul secolului XX.

ocă/ oca, pl. ocale s.f.

Substantivul *ocă*, cu varianta *oca* (accentuate diferit) și pluralul *ocale*, se întâlnește încă din prima carte de bucate cunoscută a fi avut oarecare circulație pe teritoriul actual al României. Dăm mai jos un singur exemplu:

„Deci îi pune apă *ocă* 1, oțet litră 1 [...], zahăr dram[uri] 40 [...]”.
(*O lume...*, 1997: 112)

Termenul în discuție re apare apoi frecvent în textele tipărite, pentru că era unitatea oficială de măsură pentru masă pe teritoriul românesc. Îl regăsim deci și în *Cărticica folositoare*, tradusă și publicată la București în 1806, după un original polonez:

„[...] una *ocă* oțet sau bere, una *ocă* pol”.
(*Cărticică folositoare* [1806] 2005: 43)

„[...] să iai pol *ocă* cleiu, să-l fierbi într-o jumătate de *ocă* de apă [...]”.
(*Cărticică folositoare* [1806] 2005: 76)

și în cărțile de bucate publicate de Kogălniceanu și Negruzzi și ulterior de Drăghici:

„Trei *ocă* făină picluită măsurată cu *oca*”.
(Kogălniceanu – Negruzzi [1841] 1973: 140)

„[...] pune în osăbită tigaie de lut una *ocă* făină, 50 dramuri lapte, [...] 260 dramuri unt, [...] și fă cu dânsele un aluat [...]”.
(Drăghici [1846] 2005: 224)

Observăm că, în traducerea din limba poloneză (*Cărticică folositoare*) și în cea din limba franceză (efectuată de postelnicul Drăghici), substantivul pe care îl discutăm aici apare sub forma *ocă* – în ambele cazuri, sintagma este *una ocă* –, în timp ce la Kogălniceanu și Negruzzi, în aceeași propoziție alternează formele *ocă*

și *oca*. Din context pare să rezulte că *ocă* este forma articulată zero, iar *oca* este forma articulată hotărât. După cum se va vedea din exemplele de mai jos, această ipoteză nu se confirmă.

În dicționarul-tezaur, substantivul, de origine turcă, *ocă* este considerat, pe bună dreptate, a aparține registrului „învechit și popular” și definit ca „Veche unitate de măsură a capacității și greutateii egală cu circa un litru (un kilogram) și un sfert. Primul exemplu din dicționarul-tezaur, „Acum vinul se vinde *ocaua* 5 bani sau zece, ce face vadra 40 de bani”, este din același text de la 1642 (cf. *supra*). După cum vedem, forma articulată hotărât este *ocaua*. Această formă s-a păstrat până astăzi în competența vorbitorilor de limba română. Mai trebuie remarcat că, în exemplele din dicționarul-tezaur, substantivul *ocă* apare fie cu pluralul *oce*, astăzi total dispărut din uz, fie cu pluralul *ocale*, păstrat în competența vorbitorilor cultivați. Pluralul *oce* nu are nicio ocurență în textele culinare pe care le-am analizat. În dicționarul lui Scriban, este dat și pluralul (inuzitat) *oci*, *ocile*. Acesta nu apare în niciunul dintre textele pe care le-am studiat.

Precizăm totodată că *ocaua* a dispărut, ca unitate de măsură, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, odată cu introducerea sistemului zecimal. Tot atunci substantivul *ocă/oca* a dispărut din cărțile de bucate. În competența actuală a vorbitorilor de limba română, substantivul *oca* se păstrează mai ales ca făcând parte din sintagma *ocaua lui Cuza*, din expresia *a umbla cu ocă mică* sau din formula introductivă a unor basme românești: „[...] pe când se potcovea puricele la un picior cu nouăzeci și nouă de *oca* de fier, și s-aranca în slava cerului [...]” (Ispirescu, [1882] 1988: 7) sau „[...] pe când se potcovea puricele cu nouăzeci și nouă de *ocă* de fier la un picior, cu nouăzeci și nouă *ocă* de oțel la alt picior și tot i se părea ușor”. (Ispirescu [1882] 1988: 359). Și din aceste exemple se constată alternanța formelor *ocă/oca*⁵.

pol, -i s.m.

Substantivul masculin *pol* (pl. *poli*) apare relativ frecvent în textul primei cărți de bucate reperate în spațiul românesc, întotdeauna în sintagma *ocă pol*:

„Deci pune [...] vin alb dram 50, apă *ocă pol*, aguridă [...]”.

Îl găsim, de asemenea, în *Cărticica folositoare*, unde însă determină substantivul *lot*:

„Să iai rumianec mușățel – *pol lot*, tiriace de Vineția – *pol lot* [...]”;
(*Cărticică folositoare* [1806] 2005: 30)

„Pelin tânăr, rozmarin, salvie [...] de acestea din toate să pui câte o jumătate lot. [...] nușoare *pol lot* [...]”.

(*Cărticică folositoare* [1806] 2005: 60)

⁵ În acest din urmă exemplu, se observă că pluralul nu este marcat prin desinență („nouăzeci și nouă de *oca/ocă*”, ceea ce poate fi un indiciu că pluralul *ocale* este de dată mai recentă.

Ca unitate de măsură, substantivul *pol* lipsește din dicționarul-tezaur. Termenul – evident, învechit – este un calc lexico-semantic după vechiul slav *polŭ*, care înseamnă „jumătate”. Este interesant că, în al doilea exemplu excerptat din *Cărticică folositoare*, substantivele *pol* („nușoare pol lot”) și *jumătate* („[...] să pui câte o jumătate lot”) apar în același micro-context. Interpretăm acest detaliu ca pe un indiciu indirect că, în primul deceniu al secolului XIX, substantivul *lot* începea să iasă din uz, fiind înlocuit de sinonimul *jumătate*. Sugerăm totuși ca sensul de „jumătate” să fie inclus în definiția substantivului *pol* într-o ediție viitoare a dicționarului-tezaur, cu atât mai mult cu cât acest sens se întâlnește destul de frecvent în diferite texte din limba română veche⁶.

vadră, vedre s.f.

Substantivul *vadră* se întâlnește *passim* în cartea de bucate a lui Kogălniceanu și Negruzi (1841):

„Să iei o balercă de o *vadră*, apoi să alegi vișine frumoase și s-o umpli [...]”
(Kogălniceanu – Negruzi [1841] 1973: 182)

Conform explicației din dicționarul-tezaur (DLR), sensul acestui substantiv originar din slava veche este de „Veche măsură de capacitate (pentru lichide) a cărei mărime a variat, după regiuni și după epoci, între 10 și 12 ocale (echivalentă astăzi mai ales cu 10 litri [1841]”. Acesta este și sensul din exemplul citat⁷.

Substantivul *vadră* nu pune probleme nici din punct de vedere morfologic. L-am menționat aici numai pentru că se înscrie într-o serie și pentru că încă face parte din competența lingvistică și culturală pasivă a vorbitorilor de limba română de vârstă înaintată (proveniți) din mediul rural.

CONCLUZII

Din lectura atentă a cărților de bucate – a rețetelor culinare, în general –, rezultă adesea sensuri necunoscute și, uneori, neînregistrate în dicționare. În literatura gastronomică întâlnim, de asemenea, lexeme de mult timp uitate sau variante lexicale care nu se regăsesc întotdeauna în dicționare. În general, aceste lexeme au totuși circulație și în alte stiluri funcționale ale limbii române vechi.

Cum era și firesc, vechile unități de măsură (pentru masă și capacitate) au continuat să circule „neoficial” și după ce au fost înlocuite de cele din sistemul

⁶ Pentru această din urmă precizare îi mulțumim domnului Alexandru Mareș.

⁷ Prezența acestei unități de măsură în acest unic exemplu din cartea lui Kogălniceanu și Negruzi și absența ei din toate celelalte texte culinare „redactate” înainte de introducerea sistemului zecimal se explică prin capacitatea foarte mare pe care o măsoară vadră, ceea ce o face incompatibilă cu o rețetă de uz curent în gospodărie.

zecimal. Termenii care le denumesc se întâlnesc (și) în rețetele culinare, ceea ce constituie un argument suplimentar în favoarea studiului literaturii gastronomice. Cercetarea literaturii gastronomice este importantă pentru istoria limbii (române) și a civilizației (românești).

Constatăm, de asemenea, că nu toate lexemele analizate aici au același statut din perspectiva limbii române actuale. *Dram*, *litra*, *oca*, *vadră* sunt mult mai cunoscute decât *fertal* și *gran* (probabil, complet neuzitate). Dintre toate, *dram* și *oca* sunt mai vitale datorită prezenței în expresii care încă se folosesc în anumite stiluri funcționale.

REFERINȚE

Dicționare

- *** *Dicționarul limbii române, A–C, F–L (L–lojniță)*, București, Editura Socec și Sfetea, 1913 ș.u.
 *** *Dicționarul limbii române, serie nouă*, București, Iași, Cluj, 1965. ș.u.
Dicționar enciclopedic român, August Scriban, București, Editura Academiei Române [1913], 2013.

Articole de lingvistică

- Chivu 1983 = Gheorghe Chivu, „Cuvinte de origine italiană într-un manuscris românesc din prima jumătate a secolului al XVIII-lea”, în *Studii și cercetări lingvistice*, XXXV (1983), nr. 6, p. 341–346.
 Neț 2014a = Mariana Neț, „Cuvinte și expresii dispărute din lexicul gastronomic românesc actual”, în Marius Sala, Maria Stanciu Istrate, Nicoleta Petuhov (editori), *Lucrările celui de-al Cincilea Simpozion Internațional de Lingvistică (București, 27–28 septembrie 2013)*. București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2014: 595–603.
 Neț 2014b = Mariana Neț, „Substantive formate cu sufixul verbal *-tură* în vocabularul culinar românesc”, în Marius Sala, Lucia Wald, Gheorghe Chivu (editori), *Ion Coteanu. In memoriam*. București, Editura Universității din București, 2014: 313–325.
 Neț 2015 = Mariana Neț, „Familia adjectivului «rumen» în cărțile de bucate românești”, în Silvia Pitiriciu (ed.), *Mioara Avram. In memoriam*. Craiova, Editura Sitech, 2015: 174–187.

Cărți de bucate

- *** *Cărticică folositoare 1806* = *** *Cărticică folositoare*. Ediție bibliofilă. Transliterare și glosar: dr. Anna Boscu. Cuvânt-înainte: Simona Lazăr. București, [1806, 1825] 2005. Volum apărut sub egida *Jurnalului Național*.
 Drăghici [1846] 2005 = *Rețete cercate în număr de 500 din bucătăria cea mare a lui Robert, întâiul bucătar al curții Franței, potrivit pentru toate stările*. Tradus de postelnicul Manolachi Drăghici [Iași: Albina, 1846]. Ediție de Olga Rusu și Constantin-Armand Vizitiu. Iași, Opera Magna, 2005.
 Kogălniceanu – Negruzzi [1841] 1973 = Kogălniceanu, Mihail; Negruzzi, Costache, *200 de rețete cercate de bucate, prăjituri și alte trebi gospodărești*. Iași, Timpul, [1841, 1846] 1972.
 Maurer, Maria, *Carte de bucate. Cuprinde 190 rețete de bucate, prăjituri, creme, spume, jelatine, înghețate și cum se păstrează lucruri pentru iarnă, toate alese și încercate de o prietenă a tuturor femeilor celor casnice*. Transliterare de Ana Arca. Prefață de Simona Lazăr. București, Editura „Jurnalul”, [1846, 1849, 1851, 1863, 1870] 2005.

*** *O lume într-o carte de bucate. Manuscris din epoca brâncovenească*. Transcrierea textului, prefața și postfața de Ioana Constantinescu. București, Editura Fundației Culturale Române, 1997.

*** *Regina bucătăriei. Bucătăria universală pentru sănătoși și bolnavi*. București, Universul, 1889.

Cinci brașovențe = *** *Rețete culese de la cinci brașovențe publicate de bucureșteanca Georgeta Filitti*. Brașov, Libris editorial, 2017.

Texte literare

Ispirescu [1882] 1988 = Petre Ispirescu, *Legendele sau basmele românilor*. Ediție îngrijită de Aristița Avramescu. București, Editura Cartea Românească, 1988.

THE ROMANIAN GASTRONOMIC LEXICON: A TERMINOLOGICAL RESERVOIR

(Abstract)

This paper analyzes eight terms designating measuring units used on Romanian territory before the introduction of the decimal system, such as they occur in Romanian cookbooks. The analysis focuses on lexemes, lexical variants and meanings which have not yet been registered in dictionaries and is a plea for the linguistic investigation of (old) gastronomic texts. The status of these terms in present-day vocabulary is also pointed out.

Cuvinte-cheie: lexic, gastronomie, semantică, morfologie, unități de măsură.

Keywords: lexicon, gastronomy, semantics, morphology, measuring units.

*Institutul de Lingvistică al Academiei Române
„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13
mariana_net15@yahoo.com*

Teodor Oancă

ORIGINEA PERSONALĂ EXPRIMATĂ PRIN DERIVAREA CU SUFIXELE *-EAN*, *-EANU*

În sistemul antroponimic românesc, sufixele *-escu* și *-eanu* au comună ideea de apartenență. Prin excelență, sufixul *-escu* exprimă filiația, raportarea copilului la numele tatălui. În locul modelului consacrat în timp s-a ajuns la forma sintetică devenită tradițională: *Petre al lui Ion* a devenit, pe această cale, *Petre Ionescu*.

Sufixul *-eanu*, atașat la un nume de loc, lămurește originea locală a cuiva. Toponimul la care se face raportarea poate fi numele unei localități, al unei regiuni, al unui curs de apă, al unei forme de relief: *Buzoianu*, *Jianu*, *Lovișteanu*, *Munteanu* etc.

În privința apropierii ca funcție a celor două sufixe, Iorgu Iordan identifică la sufixul *-eanu* și posibilitatea ca prin acesta să fie exprimată și originea personală a cuiva, alăturându-se sufixului *-escu*: „Deoarece ambele aceste sufixe exprimă originea, care este noțiunea de bază, s-a putut neglija destul de lesne ceea ce în logică se cheamă diferența specifică și s-a ajuns la sinonimia lor, înseamnă că *-eanu* indică, în unele regiuni în frunte cu Moldova, și originea personală, nu numai pe cea locală a oamenilor: *Mihăileanu*, *Teodoreanu*” (DNFR, p. 11).

Numele de familie care se prezintă ca derivate cu sufixele *-escu* și *-eanu*, asemănător cu oricare alt nume de familie din sistemul antroponimic românesc, s-au impus într-un interval relativ scurt de timp, procesul încheindu-se formal în 1895 când s-a elaborat Legea asupra numelui. Cu deosebire în mediul orășenesc din secolul al XIX-lea, numele de familie exprimat printr-un singur cuvânt s-a impus în mediile sociale care reprezentau clasa de mijloc a societății. Făceau parte din aceste structuri persoane care dispuneau de un anumit grad de independență economică. Treptat, modelul s-a extins prin imitație și la alte structuri sociale.

La o analiză atentă a numelor de familie derivate cu sufixele *-escu* și *-eanu*, constatăm că pot fi identificate asemănări și deosebiri.

Totdeauna punctul de plecare îl constituie antroponimul la care se atașează sufixul. În ce privește sufixul *-escu*, acesta se atașează la un antroponim care poate fi nume biblic sau calendaristic, un derivat sau un hipocoristic provenit de la acesta, o poreclă sau un supranume atribuit unei persoane sau familiei acestuia. La acestea se adaugă antroponime străine provenite de la minorități etnice cu care românii au venit în contact. Cele mai numeroase sunt de origine slavă. În ce privește porecele și supranumele, acestea provin din cuvinte comune și reprezintă o cale considerabilă de îmbogățire a sistemului antroponimic. După cum se poate observa, baza de derivare cu sufixul *-escu* este foarte largă.

În cea mai mare parte a cazurilor, numele de familie rezultate prin derivare cu sufixul *-eanu* au la bază un nume de loc. După cum a precizat Iorgu Iordan, în DNFR, există nume de familie provenite din derivarea unor antroponime cu sufixul *-eanu*, acesta dobândind calitatea de sufix de apartenență, identică cu cea a sufixului *-escu*.

Din consultarea volumului I, A–B, al *Dicționarului de frecvență a numelor de familie din România (DNFR)*, cu material extras din *Baza de date antroponimice a României (BDAR)*, am reținut un număr de 30 de nume de familie rezultate prin derivarea unor antroponime cu sufixul *-eanu*. Acestea sunt prezentate cu frecvența pe județe, facilitând cunoașterea distribuirii lor în teritoriu.

În al doilea rând, aceste antroponime derivate cu sufixul *-eanu* sunt, de regulă, supranume active în secolul al XIX-lea, de la care au rezultat nume de familie. S-a ajuns la acest gen de derivare prin imitarea numelor derivate de la un nume de loc. Procedeele se înscrie în obligativitatea fiecărei persoane de a dispune de un nume de familie exprimat printr-un cuvânt. Marea majoritate a unor astfel de antroponime derivate prezintă frecvențe modeste în comparație cu cele provenite de la un toponim, ca în exemplele: Ardeleanu-8669, Bordeianu-4159, Cîmpeanu-7127, Dorneanu-2237, Jianu-9095, Munteanu-63311, Pădureanu-2176, Vrînceanu-8835, Ungureanu-54415 etc. (BDAR).

În BDAR am identificat 32 de nume de familie care provin de la nume biblice și calendaristice (vezi Anexa 2), derivate cu sufixele *-ean*, *-eanu*, care, indiscutabil, exprimă originea personală. Numele biblic și calendaristic a funcționat ca numele personal, de botez, al tatălui, care, în familie și în mediul social în care acesta a trăit, a putut căpăta și forme diminutive sau hipocoristice de la care au rezultat nume de familie.

În Anexa 1, cu nume extrase din vol. I, A–B, din DNFR și Anexa 2, cu nume extrase din BDAR, am menționat antroponimul derivat, cu indicarea frecvenței absolute a lui și a distribuției pe județe, numele care a servit ca bază de derivare, cu frecvența absolută a lui, precum și derivatul cu sufixul *-escu* al acestuia, care nu e altceva decât echivalentul celui derivat cu sufixul *-eanu*.

Ceea ce interesează în mod deosebit este faptul că asemenea derivate se întâlnesc, în proporții diferite, atât în Moldova, cât și în Muntenia. Prezența lor în celelalte regiuni românești datează, de regulă, începând cu anul 1918, când statul român a dispus detașarea din Vechiul Regat a numeroși specialiști în diferite domenii de activitate, aceștia ducând cu ei și numele proprii de genul celor care erau derivate cu sufixele *-escu* și *-eanu*. În timp, alte persoane al căror nume de familie era derivat cu aceste sufixe și-au stabilit domiciliul în aceste regiuni. Administrația maghiară s-a străduit până la 1918 să ducă o politică de maghiarizare a celorlalți etnici din aceste regiuni, fie prin schimbarea numelui, care trebuia să fie maghiar, fie prin alte metode, precum interzicerea numelor românești care prezentau sufixul *-escu*, fie prin interzicerea scrierii lui *-u* final de la o largă categorie de nume: *Cioban*, *Croitor*, *Dogar*, *Muntean*, *Păcurar*, *Rotar* etc. (Oancă, 1998. p. 112–127). Ilustrative în lista de mai jos sunt numele *Boricean*, *Borlean*, *Brătean*, *Bucurean*,

Gheorghian, Iacoban, Nichitean etc. Este de remarcat faptul că unele frecvențe ale numelor de familie derivate cu suf. -ean înregistrate în județul Suceava se explică prin faptul că nord-vestul Moldovei s-a aflat sub administrație ungară până în 1918.

ANEXA 1

Apostoleanu 135: O-7 (Gj); M-24 (2-Br, 8-Bz, 12-Db, 1-Gr); D-13 (Cț); ML-70 (14-Bc, 11-Gl, 1-Nț, 44-Vs); T-3 (Hd); B-18. Derivat de la n. fam. Apostol-20432. Echivalentul: Apostolescu-1819.

Arginteanu 59: O-1 (Gj); M-1 (Bz); D-5 (Cț); ML-39 (11-Gl, 24-Vr, 4-Vs); T-4 (Hd); B-9. Derivat de la n. fam. Argint-1115. Echivalentul: Argintescu-5.

Băbușanu 140: M-7 (1-Bz, 1-Cl, 4-Il, 1-Ph); D-6 (5-Cț, 1-Tl); ML-98 (25-Bc, 8-Gl, 35-Nț, 30-Vs); T-23 (18-Bv, 5-Hd); BNT-3 (1-Cs, 2-Tm); B-3. Derivat de la n. fam. Băbuș-477.

Băleanu 1318: O-357 (23-Dj, 146-Gj, 185-Mh, 3-VI); M-474 (26-Ag, 19-Br, 7-Bz, 3-Cl, 314-Db, 1-Gr, 40-Il, 35-Ph, 29-Tr); D-51 (36-Cț, 15-Tl); ML-156 (2-Bt, 130-Gl, 1-Nț, 14-Sv, 9-Vr); T-15 (7-Bv, 1-Cj, 7-Hd); CR-7 (4-Ar, 1-Bh, 2-Sj); BNT-60 (39-Cs, 21-Tm); B-198. Derivat de la n. fam. Bălu-1142. Echivalentul: Bălescu-697.

Bălineanu 168: M-9 (1-Gr, 8-Ph); D-5 (3-Cț, 2-Tl); ML-131 (1-Bc, 113-Bt, 8-Gl, 8-Sv, 1-Vr); T-8 (6-Bn, 2-Cv); CR-3 (Ar); B-12. Derivat de la n. fam. Bălin-270.

Bărbuceanu 1510: O-450 (218-Dj, 58-Gj, 104-Mh, 64-Ot, 6-VI); M-779 (53-Ag, 16-Br, 5-Bz, 13-Cl, 38-Db, 4-Gr, 55-Il, 488-Ph, 107-Tr); D-66 (42-Cț, 24-Tl); ML-34 (4-Bc, 4-Bt, 6-Gl, 10-Iș, 6-Nț, 3-Vr, 1-Vs); MR-1 (Mm); T-27 (19-Bv, 2-Cj, 5-Hd, 1-Sb); CR-3 (Bh); BNT-19 (14-Cs, 5-Tm); B-131. Derivat de la n. fam. Bărbuc-66. Echivalentul: Bărbucescu-18.

Bedregeanu 106: M-7 (5-Bz, 2-Tr); D-8 (Cț); ML-81 (17-Bc, 3-Gl, 3-Iș, 58-Vs); T-10 (Bv). Derivat de la n. fam. Bedreag-363.

Belceanu 244: O-1 (Mh); M-8 (1-Br, 7-Tr); D-2 (Cț); ML-198 (81-Bc, 23-Bt, 7-Gl, 82-Iș, 1-Nț, 4-Sv); T-18 (Cj); BNT-6 (Cs); B-11. Derivat de la n. fam. Belc-137. Echivalentul: Belcescu-248.

Bereanu 247: O-135 (26-Dj, 46-Mh, 1-Ot, 62-VI); M-11 (4-Ag, 6-Il, 1-Tr); D-7 (Cț); ML-17 (1-Iș, 13-Nț, 3-Sv); MR-3 (Mm); T-35 (4-Ab, 5-Bv, 3-Hg, 23-Sb); CR-4 (Bh); BNT-6 (Cs); B-29. Derivat de la n. fam. Berea-779. Echivalentul: Berescu-1021.

Bițeanu 214: O-54 (53-Mh, 1-VI); M-125 (1-Ag, 65-Br, 59-Bz, 9-Db); D-4 (3-Cț, 1-Tl); ML-10 (3-Gl, 4-Nț, 3-Vr); T-9 (2-Ab, 7-Bv); B-12. Derivat de la n. fam. Biță-1300. Echivalentul: Bițescu-17.

Bîrleanu 1601: O-45 (35-Ot, 10-VI); M-563 (222-Ag, 8-Br, 4-Bz, 11-Gr, 21-Il, 17-Ph, 277-Tr); D-39 (24-Cț, 15-Tl); ML-561 (7-Bc, 49-Bt, 29-Gl, 150-Iș,

27-Nț, 241-Sv, 6-Vr, 52-Vs); **MR**- 1 (Mm); **T**-280 (12-Ab, 49-Bn, 12-Bv, 51-Cj, 28-Hd, 128-Mș); **CR**-3 (2-Ar, 1-Sj); **BNT**-20 (7-Cs, 13-Tm); **B**-89. Derivat de la n. fam. Bîrlea-1882. Echivalentul: Bîrlescu-229.

Bîrzăneanu 144: O-135 (131-Dj, 1-Gj, 3-Ot); **M**-1 (Tr); **D**-2 (Cț); **T**-5 (Hd); **B**-1. Derivat de la n. fam. Bîrzan-817. Echivalentul: Bîrzănescu-8.

Bîsceanu 513: O-10 (4-Dj, 3-Ot, 3-VI); **M**-454 (9-Br, 377-Bz, 5-Db, 47-II, 16-Ph); **D**-11 (8-Cț, 3-TI); **ML**-10 (2-Bc, 4-GI, 4-Vr); **T**-16 (12-Bv, 4-Hd); **CR**-5 (Ar); **BNT**-2 (Cs); **B**-5. Derivat de la n. fam. Bîscă-814.

Blăgeanu 108: ML-106 (105-Iș, 1-Vs); **B**-2. Derivat de la n. fam. Blaga-10794. Echivalentul: Blăgescu-157.

Bobeanu 598: O-110 (7-Dj, 39-Gj, 10-Mh, 54-VI); **M**-325 (179-Ag, 37-Br, 10-Db, 1-Gr, 31-II, 66-Ph, 1-Tr); **D**-32 (25-Cț, 7-TI); **ML**-10 (4-Nț, 5-Vr, 1-Vs); **MR**-2 (Sm); **T**-35 (10-Ab, 5-Bn, 5-Bv, 2-Cj, 5-Hd, 8-Sb); **BNT**-6 (2-Cs, 4-Tm); **B**-78. Derivat de la n. fam. Bobu-2443. Echivalentul: Bobescu-345.

Bodeanu 712: O-19 (3-Gj, 15-Mh, 1-VI); **M**-320 (2-Ag, 5-Br, 3-Bz, 140-Cl, 2-Gr, 72-II, 92-Ph, 4-Tr); **D**-67 (54-Cț, 13-TI); **ML**-23 (7-Bc, 3-Bt, 3-GI, 3-Iș, 3-Nț, 2-Sv, 1-Vr, 1-Vs); **T**-147 (3-Ab, 119-Bv, 18-Cv, 3-Hd, 2-Mș, 2-Sb); **BNT**-12 (6-Cs, 6-Tm); **B**-124. Derivat de la n. fam. Bodea-8993. Echivalentul: Bodescu-1425.

Bogdăneanu 106: O-2 (Ot); **M**-35 (2-Br, 33-Tr); **D**-4 (Cț); **ML**-54 (34-Bc, 6-Nț, 14-Vr); **T**-4 (Bv); **B**-7. Derivat de la n. fam. Bogdan-28551. Echivalentul: Bogdănescu-486.

Bolovăneanu 182: O-60 (9-Ot, 51-VI); **M**-72 (15-Ag, 56-Db, 1-II); **T**-9 (7-Hd, 2-Sb); **B**-41. Derivat de la n. fam. Bolovan-1856. DNFR înregistrează n. fam. Bolovănescu.

Bonteanu 434: O-38 (30-Dj, 6-Mh, 2-VI); **M**-205 (1-Br, 2-Bz, 1-Cl, 197-Gr, 1-II, 3-Ph); **D**-10 (Cț); **ML**-76 (2-Iș, 68-Nț, 6-Sv); **MR**-1 (Sm); **T**-17 (5-Ab, 4-Bv, 2-Cj, 4-Hg, 2-Mș); **BNT**-1 (Cs); **B**-86. Derivat de la n. fam. Bonta-817. Echivalentul: Bontescu-53.

Boricean 844: O-4 (Gj); **M**-10 (4-Ag, 4-Db, 2-II); **ML**-2 (1-Nț, 1-Vs); **T**-792 (284-Bv, 1-Cj, 505-Cv, 2-Hd); **CR**-2 (1-Ar, 1-Sj); **BNT**-15 (8-Cs, 7-Tm); **B**-19. Derivat de la n. fam. Borica (DNFR).

Boriceanu 769: O-17 (5-Dj, 3-Mh, 9-VI); **M**-143 (5-Br, 75-Bz, 1-Cl, 2-Db, 26-II, 18-Ph, 16-Tr); **D**-8 (Cț); **ML**-15 (3-Bc, 3-Bt, 7-GI, 1-Nț, 1-Sv); **MR**-2 (Sm); **T**-557 (368-Bv, 185-Cv, 4-Sb); **CR**-1 (Bh); **B**-26. Derivat de la n. fam. Borica (DNFR).

Borlean 151: MR-69 (63-Mm, 6-Sm); **T**-44 (32-Bn, 8-Bv, 2-Cj, 1-Hd, 1-Mș); **CR**-32 (10Ar, 13-Bh, 9-Sj); **BNT**-5 (4-Cs, 1-Tm); **B**-1. Derivat de la n. fam. Borlea-723. Echivalentul: Borlescu-57.

Borleanu 233: O-53 (14-Dj, 37-Gj, 2-VI); **M**-9 (Ph); **D**-11 (Cț); **ML**-119 (6-Bt, 2-GI, 35-Iș, 18-Nț, 58-Vs); **T**-18 (3-Bv, 11-Hd, 4-Mș); **BNT**-5 (Tm); **B**-18. Idem Borlean.

Brătean 137: ML-1 (Sv); T-125 (41-Ab, 3-Bv, 4-Cj, 9-Hd, 53-Mș, 15-Sb); CR-3 (Ar); BNT-6 (1-Cs, 5-Tm); B-2. Derivat de la n. fam. Bratu-20549. Echivalentul: Brătescu-821.

Brăteanu 345: O-4 (2-Dj, 2-Mh); M-38 (2-Ag, 10.Br, 9-Bz, 1-Cl, 2-Db, 2-Il, 12-Ph); D-45 (Cț); ML-170 (20-Bc, 39-Bt, 35-Gl, 20-Iș, 13-Nț, 34-Vs, 5-Vr, 4-Vs); T-39 (15-Bv, 2-Cj, 12-Hd, 3-Mș, 7-Sb); CR-8 (5-Ar, 3-Bh); BNT-14 (4-Cs, 10-Tm); B-25. Idem Brătean.

Bucurean 279: O-2 (Dj); M-1 (Il); T-28 (1-Bv, 23-Hd, 2-Sb); CR-240 (Bh); BNT-10 (Tm). Derivat de la n. fam. Bucur-34501. Echivalentul: Bucurescu-832.

Bucureanu 179: O-102 (9-Gj, 88-Mh, 5-Vl); M-33 (31-Ag, 1-Cl, 1-Db); MR-3 (Mm); T-7 (4-Bv, 3-Hd); CR-15 (Bh); BNT-6 (Tm); B-13. Idem Bucurean.

Buriceanu 119: O-1 (Mh); M-106 (45-Bz, 9-Cl, 2-Gr, 30-Il, 20-Ph); ML-1 (Iș); MR3 (Sm); B-8. Derivat de la n. fam. Buric-550. Echivalentul: Buricescu-74.

Busuiocescu 173: O-91 (9-Dj, 20-Gj, 3-Mh, 3-Ot, 56-Vl); M-5 (3-Ph, 2-Tr); D-11 (6-Cț, 5-Tl); ML-1 (Gl); MR-1 (Mm); T-9 (3-Bv, 5-Hd, 1-Sb); BNT-1 (Tm); B-54. Derivat de la n. fam. Busuioc-9397. Echivalentul: Busuiocescu-59.

Bușegeanu 56: O-1 (Dj); M-30 (26-Ag, 4-Db); D-18 (Cț); CR-2 (Ar); B-5. Derivat de la n. fam. Bușega-128. Echivalentul: Bușegescu-11.

ANEXA 2

Antoneanu 60: O-17 (11-Dj, 6-Gj); ML-28 (Gl); T-1 (Bv); CR-5 (Bh); B-9. Derivat de la n. fam. Anton-28004. Echivalentul: Antonescu-5241.

Chirileanu 104: D-5 (Cț); ML-75 (3-Iș, 6-Nț, 66-Sv); MR-6 (Mm); T-4 (1-Ab, 1-Cj, 1-Mș, 1-Sb); CR-1 (Bh); BNT-7 (Tm); B-6. Derivat de la n. fam. Chirilă-19741. Echivalentul: Chirilescu-281.

Constantineanu 145: O-3 (Dj); M-5 (Ag); ML-110 (75-Bt, 1-Gl, 5-Iș, 29-Sv); MR-1 (Mm); CR-1 (Bh); BNT-7 (Tm); B-18. Derivat de la n. fam. Constantin-74806. Echivalentul: Constantinescu-29478.

Cosmeanu 184: M-23 (10-Br, 11-Il, 2-Ph); D-137 (124-Cț, 13-Tl); ML-4 (3-Bt, 1-Gl); T-16 (4-Ab, 6-Bv, 6-Mș); B-4. Derivat de la n. fam. Cosma-14244. Echivalentul: Cosmescu-828.

Dumitrean 1294: O-11 (5-Gj, 4-Mh, 1-Ot, 1-Vl); M-7 (1-Ag, 6-Db); D-6 (Cț); ML-77 (3-Bc, 7-Bt, 5-Iș, 3-Nț, 59-Sv); MR-368 (352-Mm, 16-Sm); T-582 (83-Ab, 373-Bn, 28-Bv, 16-Cj, 1-Cv, 21-Hd, 22-Mș, 38-Sb); CR-170 (165-Ar, 5-Bh); BNT-52 (5-Cs, 47-Tm); B-21. Derivat de la n. fam. Dumitru- 95702. Echivalentul: Dumitrescu-38501.

Filipeanu 123: M-9 (5-Ag, 3-Br, 1-Db); D-1 (Cț); ML-78 (28-Bt, 4-Gl, 14-Iș, 3-Nț, 24-Sv); T-5 (Bn); CR-1 (Ar); B-29. Derivat de la n. fam. Filip-34728. Echivalentul: Filipescu-2500.

Gheorghian 748: O-12 (5-Dj, 4-Gj, 3-Mh); M-109 (1-Bz, 2-Cl, 46-Db, 25-Gr, 4-Il, 10-Ph, 21-Tr); D-22 (Ct); ML-397 (55-Bc, 3-Bt, 11-Gl, 151-Iș, 28-Nț, 119-Sv, 11-Vr, 19-Vs); MR-5 (1-Mm, 4-Sm); T-31 (10-Bv, 4-Cj, 13-Hd, 4-Sb); CR-8 (6-Ar, 2-Bh); BNT-11 (Tm); B-153. Derivat de la n. fam. Gheorghe-81983. Echivalentul: Gheorghescu-725.

Grigoreanu 221: M-2 (Ph); D-38 (21-Ct, 17-Tl); ML-85 (20-Bc, 43-Bt, 1-Gl, 3-Nț, 18-Sv); T-67 (12-Bn, 41-Cj, 9-Hd, 5-Mt); CR-7 (3-Ar, 4-Bh); B-22. Derivat de la n. fam. Grigore-42429. Echivalentul: Grigorescu-8219.

Iacoban 1279: M-27 (2-Ag, 2-Br, 15-Cl, 8-Db); D-6 (Ct); ML-1041 (10-Bt, 14-Iș, 36-Nț, 979-Sv, 1-Vr, 1-Vs); MR-5 (Mm); T-58 (8-Ab, 14-Bn, 12-Bv, 5-Cj, 3-Hd, 14-Mș, 2-Sb); CR-10 (Ar); BNT-37 (7-Cs, 30-Tm); B-95. Derivat de la n. fam. Iacob-1279. Echivalentul: Iacobescu-2355.

Ioneanu 118: O-18 (8-Mh, 10-Ot); M-23 (16-Ag, 4-Br, 2-Gr, 1-Ph); D-8 (Tl); ML-48 (44-Gl, 4-Vr); T-10 (4-Cv, 6-Sb); BNT-6 (Tm); B-5. Derivat de la n. fam. Ion-58255. Echivalentul: Ionescu-73385.

Ioniceanu 142: ML-101 (52-Bt, 3-Iș, 4-Nț, 42-Sv); T-20 (2-Ab, 5-Bv, 12-Hd, 1-Sb); CR-2 (Bh); BNT-13 (2-Cs, 11-Tm); B-6. Derivat de la n. fam. Ionică 7516. Echivalentul: Ionicescu-119.

Lăzărean 381: M-9 (3-Db, 3-Gr, 3-Ph); D-4 (Ct); ML-125 (3-Bc, 2-Nț, 117-Sv, 3-Vr); MR-7 (Mm); T-212 (9-Ab, 44-Bn, 3-Bv, 107-Cj, 26-Hd, 21-Mș, 2-Sb); CR-15 (8-Ar, 2-Bh, 5-Sj); BNT-7 (Tm); B-2. Derivat de la n. fam. Lazăr-60044. Echivalentul: Lăzărescu-7754.

Lăzăreanu 245: O-2 (Mh); M-33 (1-Ag, 3-Bz, 4-Cl, 1-Db, 12-Il, 12-Ph); D-12 (8-Ct, 4-Tl); ML-156 (3-Bc, 3-Bt, 81-Sv, 69-Vs); MR-1 (Sm); T-27 (6-Bn, 6-Bv, 4-Cj, 6-Hd, 5-Sb); BNT-9 (Tm); B-5. Idem Lăzărean.

Lucanu 474: M-1 (Br); D-4 (Ct); ML-418 (108-Bc, 32-Bt, 1-Gl, 7-Iș, 34-Nț, 232-Sv, 1-Vr, 3-Vs); MR-4 (3-Mm, 1-Sm); T-12 (4-Bv, 8-Hd); CR-4 (Ar); BNT-20 (2-Cs, 18-Tm); B-11. Derivat de la n. fam. Luca-34881. Echivalentul: Lucescu-856.

Mihăileanu 222: O-41 (19-Dj, 1-Gj, 5-Mh, 4-Ot, 12-Vl); M-25 (7-Ag, 4-Br, 1-Cl, 5-Db, 8-Ph); D-7 (4-Ct, 3-Tl); ML-79 (5-Bc, 53-Bt, 2-Gl, 11-Nț, 1-Sv, 4-Vr, 3-Vs); T-50 (28-Bv, 3-Cj, 7-Hd, 6-Mș, 6-Sb); BNT-11 (1-Cs, 10-Tm); B-9. Derivat de la n. fam. Mihăilă-21641 (<Mihail-2525). Echivalentul: Mihăilescu- 10715.

Mitran 6513: O-2581 (1303-Dj, 117-Gj, 193-Mh, 870-Ot, 98-Vl); M-1870 (179-Ag, 6-Br, 1-Bz, 362-Cl, 54-Db, 286-Gr, 88-Il, 33-Ph, 861-Tr); D-349 (318-Ct, 31-Tl); ML-153 (15-Bc, 15-Bt, 12-Gl, 72-Iș, 32-Nț, 2-Sv, 1-Vr, 4-Vs); MR-13 (7-Mm, 6-Sm); T-161 (16-Ab, 1-Bn, 56-Bv, 8-Cj, 52-Hd, 2-Hg, 1-Mș, 25-Sb); CR-148 (79-Ar, 64-Bh, 5-Sj); BNT-159 (32-Cs, 127-Tm); B-1079. Derivat de la n. fam. Mitru-1933 (<Dumitru-95702). Echivalentul: Mitrescu-650.

Moiseanu 290: O-4 (Ot); M-213 (25-Br, 179-Bz, 9-Ph); D-13 (3-Ct, 10-Tl); ML-3 (Gl); T-39 (38-Bv, 1-Cv); BNT-2 (Tm); B-16. Derivat de la n. fam. Moise-21183. Echivalentul: Moisescu-2303.

Nichitean 762: O-3 (2-Gj, 1-Ot); M-1 (Il); D-8 (4-Ct, 4-Tl); ML-664 (2-Bt, 3-Iș, 12-Nt, 647-Sv); MR-5 (1-Mm, 4-Sm); T-20 (11-Ab, 1-Bn, 3-Bv, 2-Cj, 3-Hd); CR-3 (Ar); BNT-48 (5-Cs, 43-Tm); B-10. Derivat de la n. fam. Nichita-3626. Echivalentul: Nichitescu-108.

Nichiteanu 215: O-1 (Dj); M-5 (2-Cl, 2-Db, 1-Ph); D-5 (4-Ct, 1-Tl); ML159 (127-Bt, 9-Gl, 9-Iș, 1-Nt, 13-Sv); T-16 (3-Bv, 13-Hd); CR-2 (Ar); BNT-14 (2-Cs, 12-Tm); B-13. *Idem* Nichitean.

Nistoran 473: O-193 (7-Dj, 65-Gj, 121-Mh); D-1 (Ct); ML-3 (2-Iș, 1-Sv); T-6 (1-Cj, 5-Hd); CR-1-Sj); BNT-251 (226-Cs, 24-Tm); B-18. Derivat de la n. fam. Nistor-35795 (<Nestor-387). Echivalentul: Nistorescu-1138.

Nistoreanu 141: M-8 (4-Gr, 4-Ph); D-1 (Ct); ML-112 (26-Bc, 1-Bt, 3-Gl, 6-Iș, 5-Nt, 19-Sv, 1-Vr, 51-Vs); T-4 (Bv); BNT-8 (Tm); B-8. *Idem* Nistoran.

Opran 686: O-353 (199-Dj, 28-Gj, 39-Mh, 85-Ot, 2-Vl); M-100 (23-Ag, 6-Br, 3-Bz, 33-Cl, 5-Db, 8-Il, 22-Ph); D-27 (11-Ct, 16-Tl); ML-7 (2-Bc, 4-Gl, 1-Vr); T-24 (10-Bv, 3-Cj, 11-Hd); CR-2 (1-Ar, 1-Bh); BNT-15 (Tm); B-158. Derivat de la n. fam. Oprea-59797. Echivalentul: Oprea-6126.

Oprean 2872: O-65 (13-Dj, 1-Gj, 8-Mh, 38-Ot, 5-Vl); M-88 (2-Ag, 2-Br, 1-Bz, 15-Db, 1-Gr, 3-Il, 9-Ph, 55-Tr); D-20 (Ct); ML-33 (1-Bc, 4-Bt, 6-Gl, 15-Iș, 5-Nt, 1-Sv, 1-Vs); MR-6 (1-Mm, 5-Sm); T-2128 (392-Ab, 2-Bn, 42-Bv, 59-Cj, 914-Hd, 72-Mș, 647-Sb); CR-178 (79-Ar, 99-Bh); BNT-268 (100-Cs, 168-Tm); B-86. *Idem* Opran.

Opreanu 280: O-3 (2-Ot, 1-Vl); M-34 (8-Ag, 1-Br, 3-Cl, 12-Gr, 6-Ph, 4-Tr); D-105 (77-Ct, 28-Tl); ML-3 (2-Bc, 1-Gl); MR-4 (Mm); T-67 (9-Ab, 3-Bv, 1-Cj, 19-Hd, 35-Sb); CR-4 (Bh); BNT-17 (3-Cs, 14-Tm); B-43. *Idem* Opran.

Petrean 1719: O-3 (1-Dj, 2-Vl); M-26 (3-Cl, 22-Ph, 1-Tr); D-6 (Ct); ML-49 (46-Sv, 3-Vs); MR-143 (127-Mm, 16-Sm); T-901 (78-Ab, 99-Bn, 19-Bv, 496-Cj, 4-Cv, 155-Hd, 16-Mș, 34-Sb); CR-441 (154-Ar, 9-Bh, 278-Sj); BNT-126 (8-Cs, 118-Tm); B-24. Derivat de la n. fam. Petre-41485. Echivalentul: Petrescu-24681.

Petreanu 1247: O-28 (14-Dj, 4-Ot, 10-Vl); M-282 (87-Ag, 10-Br, 24-Bz, 19-Db, 7-Gr, 12-Ph, 123-Tr); D-63 (52-Ct, 11-Tl); ML-422 (92-Bc, 61-Bt, 23-Gl, 67-Iș, 75-Nt, 16-Sv, 40-Vr, 48-Vs); MR-3 (Mm); T-158 (26-Ab, 3-Bn, 41-Bv, 38-Cj, 1-Cv, 35-Hd, 6-Mș, 8-Sb); CR-19 (13-Ar, 6-Bh); BNT-60 (11-Cs, 49-Tm); B-212. *Idem* Petrean.

Porfireanu 177: O-4 (Dj); M-1 (Db); D-4 (Ct); ML-104 (4-Bc, 95-Bt, 5-Iș); T-26 (1-Bn, 13-Bv, 1-Cj, 3-Hd, 4-Mș, 4-Sb); BNT-1 (Tm); B-37. Derivat de la n. fam. Porfire-339.

Sănduleanu 163: M-1 (Db); ML-138 (13-Bt, 120-Iș, 5-Sv); BNT-5 (Tm); B-19. Derivat de la n. fam. Sandu-57170 (<Alexandru-28599). Echivalentul: Săndulescu-5191.

Săveanu 148: ML-39 (8-Gl, 31-Sv); MR-79 (1-Mm, 78-Sm); T-13 (10-Cj, 3-Sb); CR-6 (Bh); BNT-8 (4-Cs, 4-Tm); B-3. Derivat de la n. fam. Sava-24508. Echivalentul: Săvescu-637.

Sileanu 173: O-5 (3-Mh, 2-VI); M-114 (11-Br, 40-Bz, 7-Db, 18-Gr, 8-II, 30-Ph); D-4 (Cț); ML-5 (1-Iș, 4-Vs); T-14 (11-Bv, 3-Sb); B-31. Derivat de la n. fam. Silea-955 (<Vasile-66591).

Solomonean 185: ML-1 (Bc); T-47 (1-Ab, 24-Bv, 20-Cj, 2-Hd); CR-134 (Sj); B-3. Derivat de la n. fam. Solomon-10410. Echivalentul: Solomonescu-184.

Teodoreanu 156: O-2 (Gj); M-46 (27-Ag, 4-Br, 10-Bz, 5-Ph); D-15 (3-Cț, 12-TI); ML-18 (9-Bc, 1-GI, 1-Iș, 5-Sv, 2-Vr); MR-6 (Mm); T-15 (6-Bv, 4-Cj, 5-Sb); BNT-4 (Tm); B-50. Derivat de la n. fam. Teodor-2500. Echivalentul: Teodorescu-17908.

BIBLIOGRAFIE

- BDAR = *Baza de date antroponimice a României*, constituită în 1994 la Facultatea de Litere a Universității din Craiova, pe baza informației puse la dispoziție de Inspectoratele Județene de Poliție, Serviciul de Evidența Populației.
- DFNFR = *Dicționar de frecvență a numelor de familie din România (DFNFR)*, vol. I, A–B, redactor responsabil prof. univ. dr. Teodor Oancă, Craiova, Editura Universitaria, 2003.
- DNFR = Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.
- Oancă 1998 = Teodor Oancă, *Geografie antroponimică românească. Metodă și aplicații*, Craiova, Editura de Sud, 1998.

THE ORIGIN OF A PERSON EXPRESSED BY DERIVATIVES ENDING IN SUFFIXES *-EAN*, *-EANU*

(Abstract)

In Romanian, a person's family origin is expressed by the suffix *-escu*, and, to a certain extent, by the suffixes *-ean* and *-eanu*. Iorgu Iordan mentioned the possibility for these two suffixes, *-ean* and *-eanu*, to form derivatives which to show not only a person's place of origin, resulting toponyms as in Craiova – Craioveanu, but also a person's family origin, resulting thus anthroponyms as in Blaga – Blăgeanu. The argument to support this hypothesis is a corpus of 30 family names formed by derivation with the suffix *-eanu* which is attached to anthroponyms. These family names are presented in point of their frequency at the level of each Romanian county, also mentioning the absolute frequency of the derived anthroponym and that of the corresponding derivative ending in *-escu*.

Cuvinte-cheie: antroponim, derivare, sufix.

Keywords: anthroponym, derivation, suffix.

Craiova, str. 1 Mai, nr. 67, bl. 21, sc. 2, ap. 10

Alina-Mihaela Pricop

DICȚIONARELE TERMINOLOGICE MULTILINGVE. CLASIFICARE ȘI TIP DOMINANT

INTRODUCERE

Progresul științelor și tehnicii determină, la începutul secolului al XX-lea, internaționalizarea profesiilor, întemeierea disciplinei terminologiei și standardizarea terminologiilor. În acest context, se dezvoltă „dicționarele terminologice plurilingve având româna printre limbile componente” (Seche 1969, p. 317, cf. Pricop 2016, p. 164). Articolul își propune să stabilească tipologia dicționarelor terminologice multilingve românești pe baza atât a principalelor clasificări din lexicografia internațională, cât și a bibliografiei dicționarelor multilingve care conțin limba română (Pricop 2017). În acest scop vor fi trecute în revistă tipurile stabilite la nivel internațional, cu ilustrări din lexicografia românească. Va fi punctat rolul definițiilor pentru stabilirea tipului dominant de dicționar terminologic multilingv.

1. CLASIFICARE ÎN FUNCȚIE DE VOCABULAR, MACRO- ȘI MICROSTRUCTURĂ

Dicționarul multilingv se definește prin trei caracteristici: lista de cuvinte, configurația intrărilor (intrinseci oricărui dicționar) și organizarea bipartită a materialelor (dicționar propriu-zis și indexuri). Lingvistul și lexicograful german Günter Haensch (1991, p. 2920) convertește cele trei caracteristici în tot atâtea criterii de clasificare a dicționarelor multilingve: selecția vocabularului, aranjarea materialelor (macrostructură), organizarea sau configurația intrărilor (microstructură).

1.1. În funcție de vocabularul reprezentat, se delimitează două categorii: dicționare generale, care presupun o largă selecție a vocabularului standard, și dicționare pentru care este selectat un vocabular de specialitate. Majoritatea inventarelor lexicale multilingve, din a doua jumătate a secolului al XX-lea, sunt vocabulare de specialitate, selectate din domenii științifice (chimie, sociologie etc.), dar și din alte domenii ale activității umane (sport, diplomatie, muzică etc.). Multe dintre aceste vocabulare sunt pure nomenclaturi, fiind adesea reprezentate morfologic numai prin substantive. Un dicționar de specialitate „bun” nu trebuie să se rezume la un schelet terminologic, deoarece termenii nu sunt folosiți mai niciodată izolat.

În plus, un dicționar „bun” trebuie să ofere și construcții (sintagme, colocații și expresii), precum și prescurtări uzuale din domeniu. Un inventar lexical de specialitate cuprinzător trebuie să aibă pretenția reprezentativității, nu a exhaustivității. Liste scurte ale vocabulelor de specialitate apar des în reviste¹, ulterior sunt actualizate, extinse și pot apărea independent ca dicționare.

1.2. O problemă la aranjarea vocabularului în dicționarul propriu-zis o constituie criteriul adoptat: alfabetic, tematic sau sistematic. Ordonarea alfabetică facilitează accesul rapid, pe când ordonarea tematică presupune reprezentarea vocabularului într-un tot unitar, cu vecinii de câmp. O modalitate curentă de ordonare a vocabularului, în dicționarele multilingve de la sfârșitul secolului trecut, este cea sistematică în limba sursă, cu atașarea unui registru sau index alfabetic final pentru toate limbile. Sunt înregistrate și forme mixte, pe principiul organizării tematice, când un dicționar este organizat pe capitole și subcapitole tematice, în interiorul cărora vocabularul apare în ordine alfabetică. Cele mai frecvente tipuri de dicționare terminologice multilingve (Haensch 1991, p. 2920–2921) sunt cele în care:

a) Termenii din limba sursă, ordonați alfabetic, sunt urmați de termeni corespondenți în limbile țintă și aranjați pe mai multe coloane (germ. *Spalten*). În registrul alfabetic final apare indicativul numeric format din numărul aflat înaintea cuvântului-titlu sau din numărul paginii la care acesta se află în dicționarul propriu-zis².

b) Termenii sunt ordonați tematic sau sistematic pe mai multe coloane. Dicționarul este prevăzut cu câte un registru alfabetic pentru fiecare limbă, inclusiv pentru limba sursă. Autorul apreciază acest tip de ordonare ca fiind cel mai adecvat³.

c) Termenii din limba sursă, ordonați alfabetic, sunt urmați, pe orizontală (cf. germ. *hintereinander*), de seria termenilor corespondenți în celelalte limbi. Lucrarea conține, similar primului tip, un registru alfabetic pentru limbile țintă⁴.

d) Termenii din limba sursă, ordonați alfabetic, sunt urmați, pe verticală (cf. germ. *untereinander*), într-o coloană, de termeni corespondenți în celelalte limbi. Unele dicționare marchează echivalenții prin indicații glotice (sub formă de prescurtări sau simboluri)⁵. Ultimele două tipuri sunt frecvente în terminografia românească.

¹ Ex.: *** *Glosar de termeni generali sportivi: român-englez-francez*, Partea I (A–L). Traducere: Alina Isabela Anghel, Redactare: Cristina Mocanu, [uz intern], în *Biblioteca antrenorului*, nr. 5/2006, p. 1–66.

² Ex.: *** *Dictionary of Beekeeping Terms with Allied Scientific Terms*. Volume 8. *Giving Translation from and into English-French-Italian-Spanish-Portuguese-Romanian*. With Latin Index, General Editor: Eva Crane, Bucharest, 1979.

³ Nu a putut fi identificat vreun dicționar românesc care să corespundă descrierii.

⁴ Ex.: Dumitru Țișteș, Dumitru Bacinschi, Radu Nor, *Dicționar meteorologic român-rus-francez-englez-german-spaniol*, București, 1965; István Bocskay, György Matekovits, Melinda Székely, J. Szabolcs Kovács-Kuruc, *Magyar-román-angol fogorvosi szakszótár [Dicționar maghiar-român-englez de stomatologie]*, Cluj-Napoca, 2003.

⁵ Ex.: Mihai Cosma, Ruxandra Cosma, *Dicționar multilingv de termeni muzicali*, București, 2005; *** *Dicționar poliglot de termeni lingvistici*, Autori: Teodora Alexandru, Romeo Chivescu, Elena Deboveanu-Terpu, Anca Irina Ionescu, Dan Horia Mazilu, Voislava Stoianovici, Olga Stoicovici, Siegfried Wolf, Maria Zavera, București, 1978.

e) Un alt tip este constituit dintr-un corpus cu toate limbile, reunind un număr de dicționare monolingve (care conțin sau nu definiții) egal cu numărul limbilor componente. Această aranjare nu este nici panoramică, nici economică. Este cazul unui dicționar de termeni filozofici⁶, în trei limbi, în care dicționarul termenilor în limba română, conținând definiții formulate în accepția unui filosof român, este urmat de alte două dicționare monolingve cu traduceri în celelalte două limbi.

f) Un alt tip este constituit dintr-un corpus, realizat de mai mulți specialiști, vocabularul fiind dat alfabetic în fiecare limbă și împreună cu toți corespondenții. Este cazul unui dicționar de termeni politico-militari⁷, format din trei dicționare în care fiecare dintre limbile componente este pe rând limbă sursă.

g) O altă posibilitate de aranjare este ca pentru fiecare limbă, în calitate de limbă sursă, să se creeze un corpus separat în care ordinea cuvintelor-titlu să fie identică, fiecare cuvânt-titlu având un număr. La fiecare intrare apare un echivalent în fiecare limbă, suplimentar, un registru. Este cazul unui dicționar de construcții și arhitectură⁸, în care materialul este organizat sistematic, pe coloane, cu reorganizarea termenilor în funcție de limba sursă, dar cu păstrarea ordinii limbilor.

h) Pentru fiecare limbă este lucrat câte un volum, rezultatul fiind un dicționar în mai multe limbi și volume, ordonat după limbile individuale. Este cazul volumului în limba română a unui dicționar cu termeni din domeniul construcțiilor⁹, conceput în douăsprezece limbi, termenii în limba română fiind urmași de indicativele numerice ale termenilor rusești din limba de bază.

1.3. Clasificarea după organizarea intrărilor, ale cărei aspecte sunt parțial atinse deja, vizează, pe de o parte, ordinea echivalențelor, iar pe de altă parte, prezența și ordonarea definiției în economia microstructurală a dicționarului. În dicționarele de specialitate multilingve „bune”, termenii sunt însoțiți de definiții, extrem de utile publicului țintă (*ibid.*, p. 2924). Acestea pot varia în funcție de școli pentru anumite domenii (lingvistică modernă¹⁰, sociologie etc.). După cum s-a precizat deja, definițiile pot fi așezate imediat după cuvântul-titlu sau după seria termenilor corespondenți.

⁶ Ex.: *** *Dicționarul termenilor filosofiei lui D.D. Roșca: român-francez-englez*, ediție trilingvă, articole de: Ciprian Bota, George State, Ciprian Sonea, Laurențiu Stanciu, traducere în limba franceză: Liana Lăpădatu, traducere în limba engleză: Bogdan Aldea, Cluj-Napoca, 2008.

⁷ G. Bezacier, Mircea Mureșan, Ion Surgu, Vasile Ciulic (coordonatori), *Dictionnaire interarmées trilingue des relations internationales stratégiques et de sécurité. Français-roumain-anglais*, București, 2005; G. Bezacier, Mircea Mureșan, Ion Surgu, Vasile Ciulic (coordonatori), *Joint Trilingual Dictionary of International, Strategic and Security Relations. English-French-Romanian*, București, 2005; G. Bezacier, Mircea Mureșan, Ion Surgu, Vasile Ciulic (coordonatori), *Dicționar interarme trilingv de relații internaționale strategice și de securitate. Român-francez-englez*, București, 2005.

⁸ Bălint Szabó, *Dicționar ilustrat de intervenții la structuri portante istorice*, 2 vol., ediție multilingvă, traducere în engleză și germană: Eszter Bodor, editor: Kirizsán Imola, Cluj-Napoca, 2008.

⁹ *** *Dicționar pentru construcții în douăsprezece limbi*. Colectivul de redactare în limba română: Radu Frăteanu, Justin Teodorescu, Adrian Simescu, București, [f.e.], 1980.

¹⁰ Ex.: Paul Schweiger, Aurel Trofin, Maria Radu, *Dicționar de terminologie lingvistică: român-englez-francez-rus*, Cluj-Napoca, 1978.

2. CLASIFICARE ÎN FUNCȚIE DE RELAȚIA DINTRE LISTA PRINCIPALĂ ȘI LISTA INVERSĂ

Referitor strict la dicționarele terminologice multilingve, lingvistul și lexicograful danez Sven Tarp (1995, p. 54) constată că dicționarele terminologice de la începutul secolului al XX-lea sunt concepute multilingv, pentru ca spre finalul secolului, dicționarele multilingve să fie aproape în totalitate realizate în legătură cu diverse terminologii.

2.1. Macrostructura unui dicționar terminologic multilingv presupune o anumită relație între lista principală de cuvinte și lista inversă (engl. *reverse list*). Din acest punct de vedere, lingvistul danez distinge trei tipuri principale:

a) Dicționarul bazat pe o singură limbă sursă, de la care se pleacă într-o singură direcție spre două sau mai multe limbi țintă. Acest tip se pretează oricărui domeniu. Faptul că acest tip de dicționar este unidirecțional presupune absența indexurilor în limbile țintă. Este tipul dominant în terminografia românească¹¹.

b) Dicționarul bazat pe o singură limbă sursă, de la care se pleacă în orice direcție spre sau de la două sau mai multe limbi țintă. Rolul listei inverse este minimal, în cazul domeniilor dependente, cultural nefiind suficient informativ pentru traducerea diverselor semnificații. Organizarea acestui tip de dicționar presupune prezența indexurilor. Autorul observă că acest tip este general practicat (inclusive în lexicografia românească), fiind similar dicționarelor bilingve, bidirecționale. De altfel, autorii multor dicționare terminologice românești țin să sublinieze faptul că un dicționar multilingv înlocuiește sau echivalează un număr determinat de dicționare bilingve (publicul țintă ar prefera mai degrabă un dicționar mono- sau bilingv, care să ofere informații suplimentare).

c) Dicționarul în care fiecare dintre limbile componente este, pe rând, limbă sursă, plecându-se în oricare direcție între trei sau mai multe limbi. Practic fiecare dintre limbile componente este rând pe rând limbă sursă. Acest tip se pretează subiectelor independente cultural (ex.: dicționarul de termeni politico-militari menționat, v. *supra*).

2.2. Din punct de vedere al microstructurii, sunt evidențiate două versiuni: aranjarea pe coloane și articolele tradiționale (*ibid.*, p. 56). În versiunea pe coloane (engl. *columnated dictionaries*), aplicată de la începuturile lexicografiei multilingve, articolele de dicționar sunt juxtapuse, facilitând comparația corespondenților din limbile componente. Puține sunt dicționarele cu coloane care conțin explicații sau definiții ale conceptelor în acele limbi care permit compararea acestora. Versiunea articolelor tradiționale presupune gruparea informațiilor, inclusiv a definițiilor, și a corespondenților, cu atașarea de liste inverse de cuvinte. Acest tip de dicționar are profilul unui dicționar monolingv, căruia i s-a adăugat o dimensiune multilingvă.

¹¹ Ex.: *** *Lexiconul tehnic român*, 8 vol., coordonator (din 1955): Remus Răduleț, București, Editura Tehnică, vol. I (A-C): 1949; vol. II (D-H): 1950; vol. III (I-M): 1951; vol. IV (N-Q): 1952; vol. V (R-Sd): 1954; vol. VI (Se-Tr): 1955; vol. VII (Tu-Z, Suplement): 1955; vol. VIII (*Indice alfabetic și îndreptări*): 1956.

3. CLASIFICARE ÎN FUNCȚIE DE COMPONENTA EXPLICATIVĂ

Termenii din lista principală pot fi însoțiți de definiții, situație în care dicționarele terminologice multilingve capătă caracter explicativ, unele fiind numite ca atare (ex.: seria *Dicționarelor explicative pentru științele exacte*). În funcție de ponderea componentei explicative, dicționarele terminologice pot fi grupate în patru categorii: non-explicative, explicative în limba sursă, explicative în limbile țintă, explicative în toate limbile dicționarului.

3.1. Nu toate dicționarele prezintă definiții. În dicționarul propriu-zis, termenii din limba sursă și corespondenții din limbile țintă sunt aranjați fie pe coloane, fie în serie. Indexurile, dacă există, reiau listele de termeni în ordinea alfabetică a limbilor țintă, împreună cu un indicativ numeric. Listele de termeni, de regulă în limba română, sunt stabilite, în general, de autorii români. Există însă și lucrări, în care lista principală de termeni, de regulă într-o limbă străină (de circulație internațională sau cu literatură relevantă în domeniu: engleză, rusă etc.), este stabilită, la nivel internațional, de specialiști străini. Sunt lucrări în care lista poate fi reluată în mai multe volume și pusă în relație cu traducerile sau corespondenții din anumite grupuri de limbi (învecinate, depărtate sau din aceeași familie). Este cazul unui dicționar de termeni apicoli¹², în care termenii în limba engleză sunt puși în relație cu corespondenți în principalele limbi romanice, în volumul al optulea. Sunt alte lucrări, în care lista principală de termeni și listele corespondenților pot face obiectul câte unui volum, dicționarul, în ansamblul său, fiind alcătuit din atâtea volume câte limbi componente sunt avute în vedere. Este cazul dicționarului de termeni din construcții menționat, conceput în douăsprezece limbi și redactat în tot atâtea volume, volumul românesc cuprinzând termenii în limba română și indicativele numerice ale termenilor rusești din lista principală.

3.2. Multe lucrări însă prezintă definiții, astfel, în dicționarul propriu-zis, termenii din lista principală sunt însoțiți atât de termeni corespondenți în limbile țintă, cât și de definiții în limba sursă (de regulă, limba română). Acesta este dicționarul terminologic multilingv tipic. Se adresează mai ales publicului român. Se raportează, în general, la vocabulare standardizate la nivel național sau internațional, în etapa în care terminologia națională este în formare, prezentând un anumit grad de instabilitate (de altfel, în prefețele multor lucrări sunt semnalate diverse probleme de adaptare a terminologiilor). De exemplu, *Lexiconul tehnic român*, cunoscut drept cea mai amplă lucrare terminografică românească, conține corespondenți ai termenilor românești în cinci limbi (franceză, germană, engleză, maghiară și rusă), din cauza utilizării ezitante a termenilor de către tehnicienii români și din necesitatea unificării și fixării termenilor științifici și tehnici din limba română. În cea de-a doua ediție a

¹² V. nota 2.

lexiconului, traduceri în limbile străine sunt suprimate odată cu apariția și a altor dicționare și datorită faptului că, în perioada elaborării și publicării primei ediții, termenii tehnici românești capătă stabilitate. De exemplu, definiția termenului *aparat* (vol. I, p. 345, nr. 3), conține termeni și formulări de strictă specialitate, subsumate domeniului tehnic. Sunt indicate funcționalitatea obiectului și o serie de criterii de clasificare. Paragraful explicativ vizează conceptul, îl diferențiază de concepte similare, plasându-l într-o ierarhie conceptuală, marcată terminografic prin intermediul trimiterilor interne (ex.: v. *instrument*) și al relației de hiponimie (ex.: *aparate mecanice*). Între dicționarele explicative în limba sursă se numără câteva lucrări atipice din punct de vedere macrostructural. Sunt dicționare, a căror secțiune principală constă dintr-un dicționar monolingv, prezentând în cea de-a doua secțiune indexuri cu caracter multilingv. Este cazul, în primul rând, al unui dicționar de termeni de marină¹³, dispus pe mai multe coloane. În prima coloană apare dicționarul propriu-zis, monolingv, în care termenii în limba română, ordonați alfabetic, sunt însoțiți de definiții (dar și de scheme sau desene). Celelalte coloane conțin glosare bilingve, fiecare în ordinea alfabetică a limbii străine respective. Este cazul, în al doilea rând, al unui dicționar de termeni statistic-economici¹⁴, în care dicționarul propriu-zis, monolingv, este urmat de un index multilingv. În dicționarul propriu-zis, termenii românești sunt organizați sistematic și însoțiți de paragrafe explicative. Indexul cvadrilingv, în ordinea alfabetică a termenilor din limba română, constituie a doua parte a lucrării.

3.3. Dicționarele explicative în limbile țintă sunt foarte puține. Procedul privește în general dicționarele a căror listă principală este în limba engleză, în virtutea rolului acesteia în formarea terminologiei domeniului respectiv. Deși în aceste lucrări limba română are statut de limbă țintă, își păstrează funcția explicativă (din dicționarele explicative în limba sursă), definițiile fiind formulate în limba română și, eventual, în alte limbi țintă. Este cazul, în primul rând, al unui lexicon de termeni de marină¹⁵, în care termenul în limba engleză este urmat de corespondentul românesc și de definiție în limba română, dar și de traduceri în celelalte limbi țintă. Secțiunea indexurilor este reprezentată de un singur dicționar bilingv român-englez. De exemplu, intrarea engl. *boat* (p. 79) este analizată în două serii de corespondenți românești: *barcă*, *ambarcațiune*, respectiv *navă*. În definiția corespunzătoare primei accepții românești sunt indicate caracteristici ale obiectului vizat și reguli de construcție. Paragraful explicativ vizează conceptul, delimitat prototipic prin elemente metalingvistice (ex.: *termen general*), și îl plasează într-o

¹³ *** *ABC marinăresc. Vocabular de termeni marinărești în cinci limbi: română, engleză, franceză, germană și italiană*, București, [1942–1943].

¹⁴ *** *Dicționar statistic-economic*, ediția a II-a, redactor: dr. Constantin Ionescu, București, 1969.

¹⁵ Gh. Bibicescu (coord.), Andrei Tudorică, Gh. Scurtu, M. Chiriță, *Lexicon maritim englez-român cu termeni corespondenți în limbile: franceză, germană, spaniolă, rusă*, București, Editura Științifică.

ierarhie conceptuală, marcată lexicografic prin folosirea enumerației (ex.: *bărcile, șalupele*). Este cazul, în al doilea rând, al unui dicționar de termeni de informatică¹⁶, în care termenul în limba engleză este urmat de corespondenții maghiar și românesc, fiecare dintre aceștia fiind însoțit de câte un scurt paragraf explicativ în fiecare dintre cele două limbi. De exemplu, intrarea engl. *computer* (p. 39) este însoțită de definiția corespondentului rom. *calculator*, fiind formată, din mai multe fraze care conțin sintagme și formulări de specialitate. Sunt indicate funcționalitatea obiectului și o clasificare după criterial puterii. Paragraful explicativ în limba română raportează conceptul analizat la concepte subsumate (ex. *operații*), definite la rândul lor, și îl plasează astfel într-o ierarhie conceptuală.

3.4. Dicționarele explicative în toate limbile dicționarului privesc, în general, terminologii dependente cultural (presă, sport, filosofie). În dicționarul propriu-zis, atât termenul din limba sursă, cât și termenii corespondenți din limbile țintă sunt urmați de câte o definiție. Este cazul unui dicționar de termeni din domeniul presei scrise și audiovizuale¹⁷, realizat de lingviști, și nu de specialiști din domeniu, aspect evident în analiza termenilor prin definiții lexicografice și nu prin definiții specializate. De exemplu, intrării fr. *article* (p. 22, nr. 88) îi corespunde termenul rom. *articol* însoțit de o definiție în limba română, succintă și riguroasă. Dicționarul terminologic multilingv este util nativilor tuturor limbilor componente, permițând identificarea diferențelor de structurare și evidențierea noțiunilor specifice unei anumite limbi (cf. Campenhoudt 1997, p. 75, cf. Becker 2016, p. 406).

CONCLUZII

Dicționarele terminologice multilingve sunt extrem de diverse din punct de vedere macro- și microstructural, datorită multitudinii și varietății limbilor componente și a terminologiilor analizate. Potrivit clasificării internaționale a dicționarelor multilingve, dicționarele terminologice pot fi construite tabelar pe coloane, clasic cu aranjare orizontală sau verticală, respectiv sub formă de corpusuri. Dintre elementele microstructurale, trebuie evidențiată și investită în principiu de clasificare

¹⁶ Gyula Bara, Peter Telegdi, *Mic dicționar de informatică englez-maghiar-român*, [București – Budapesta].

¹⁷ *** *Dictionnaire de la presse écrite et audiovisuelle. Espagnol-Français-Italien-Portugais-Roumain. Avec indexes*, Association française de terminologie (AFTERM) sous la direction de Bruno de Bessé, secrétaire général de l’AFTERM, avec la collaboration d’Alain Rey, conseiller scientifique de l’AFTERM, et de Robert Levy, Gérard Marié, Salvador Benadava, Fernando Gomez Pelaez, Luiz Renato Busato, Benedetta Gentile, Armand Monjo, Jacqueline Pascal, Partea românească a dicționarului a fost elaborată în cadrul Institutului de Lingvistică din București al Ministerului Educației și Învățământului. Colectiv: Mircea Seche (coordonator), Alexandra Burnei, Luiza Seche, Filofteia Tănăsescu, Nicoleta Tiugan. Consultanți științifici: Roger Câmpeanu, Dan Munteanu, La Maison du dictionnaire, Paris, 1981.

definiția, care în majoritatea lucrărilor cu caracter explicativ are rolul de a încadra conceptele în contextele conceptuale mai largi cărora le aparțin. Din punct de vedere cantitativ și al publicului românesc specialist sau inițiat, tipul dominant este reprezentat de dicționarul terminologic multilingv, explicativ în limba sursă.

Mulțumiri: Studiul este finanțat printr-un proiect CNCS-UEFISCDI (cod proiect: PN-II-RU-TE-2014-4-0195).

BIBLIOGRAFIE

- Becker 2016 = Holger Becker, Chapter 24. „Scientific and Technical Dictionaries. Coverage of Scientific and Technical Terms in General Dictionaries”, în Philip Durkin (ed.), *The Oxford Handbook of Lexicography*, Oxford, Oxford University Press, p. 393–407.
- Campenhoudt 1997 = Marc Van Campenhoudt, „Évaluation des terminographies multilingues: le dictionnaire nautique du capitaine Paasch face au dictionnaire aéronautique de l'ingénieur Schlomann”, în A. Hermans (éd.), *Les dictionnaires spécialisés et l'analyse de la valeur, actes du colloque organisé en avril 1995 par le Centre de terminologie de Bruxelles (Institut libre Marie Haps)*, Louvain-la-Neuve, Peeters, 75–115.
- Haensch 1991 = Günter Haensch, „Die mehrsprachigen Wörterbücher und ihre Probleme”, în Franz Josef Hausmann *et al.* (eds.), *Wörterbücher/ Dictionaries/ Dictionnaires. Ein internationales Handbuch zur Lexikographie/ An International Encyclopedia of Lexicography/ Encyclopédie internationale de lexicographie*, vol. 3, Berlin, New York, Walter de Gruyter, p. 2909–2937.
- Pricop 2016 = Alina-Mihaela Pricop, „Preliminaries to a Typology of Romanian Multilingual Dictionaries”, în *Philologica Jassyensia*, anul XII, nr. 2 (24), p. 159–165.
- Pricop 2017 = Alina-Mihaela Pricop (coord.), Andreea-Giorgiana Marcu, Mihaela Mocanu, Oana Zamfirescu, *Lexicografia poliglotă în secolele al XVII-lea – al XXI-lea: liste, vocabulare, glosare, dicționare, lexicoane, tezaure. Bibliografie*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
- Seche 1966, 1969 = Mircea Seche, *Schiță de istorie a lexicografiei române*, 2 vol., București, Editura Științifică.
- Tarp 1995 = Sven Tarp, „Special Problems in Central Types of Specialised Dictionaries”, în Hening Bergenholtz, Sven Tarp (eds.), *Manual of Specialized Lexicography*, vol. 12: *The Preparation of Specialised Dictionaries*, Amsterdam, John Benjamins Publishing, p. 48–76.

MULTILINGUAL TERMINOLOGICAL DICTIONARIES. CLASSIFICATION AND DOMINANT TYPE

(Abstract)

In the Romanian lexicography, the multilingual terminological dictionaries develop in the context of the progress of science and technology, the establishment of terminology discipline and the standardization of the terminologies. International classifications of this type of dictionary are based

on three criteria: vocabulary selection, macrostructural organization and microstructural configuration. Classification of Romanian works requires consideration of a fourth criterion: the definition. The dominant type is the multilingual terminological dictionary, explanatory in the source language.

Cuvinte-cheie: dicționar terminologic, dicționar multilingv, context conceptual, limbă sursă, limbă țintă.

Keywords: terminological dictionary, multilingual dictionary, conceptual context, source language, target language.

*Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide”
al Academiei Române
Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2
alina.bursuc@hotmail.com*

PARTICULARITĂȚI ALE LIMBAJULUI BISERICESC (ACTUAL)

1. LIMBA TEXTULUI BISERICESC: ESTE NEVOIE DE O INIȚIERE APARTE PENTRU A FI ÎNȚELEASĂ?

Limbajul bisericesc, așa cum se actualizează acesta într-o limbă, în speță în limba română, nu este o... altă limbă (decât româna), nu este o... limbă... străină, aceasta în pofida faptului că acest limbaj prezintă o individualitate clar marcată între varietățile diastratice și diafaze ale unei limbi și, asemenea oricărui domeniu specializat, dispune de o terminologie proprie. Este un discurs întreținut de o categorie aparte de emițători și de receptori, în condițiile valorificării specifice a anumitor funcții lingvistice, între care se evidențiază o funcție cu totul deosebită, pe care am denumit-o (v. Teleoacă 2016b: 52 sq.)¹ funcție *liturgico-teologică*²; este acea funcție care se precizează în relație cu dimensiunea *sistemică* a discursului religios³, un discurs care afirmă cuvântul fertil, viu, eficace, apt să instituie o „modificare contextuală”⁴, mijlocită prin puterea Duhului Sfânt. Specificitatea acestui discurs este definită în literatura de specialitate inclusiv în relație cu obiectul cunoașterii (Dumnezeu) și cu finalitatea acestei cunoașteri, așa-numita „țintă ilocutorie” (mântuirea credinciosului). Se discută, de asemenea pe bună dreptate, despre un „loc social”⁵ aparte, în cazul de față spațiul Bisericii, ca spațiu al separării de lume și de lumesc, de fapt, acel context fundamental al actualizării unui dialog specific, anume între credincios și Divinitate. Prin urmare, este vorba despre o *comunicare*

¹ O formulă similară apare și la Maria Ivăniș-Frențiu (2001: 127 și *passim*).

² Funcție impropriu desemnată la unii autori (v., de ex., Jakobson–Halle 1956: 78) prin sintagma *funcție magică* sau *incantatorie*.

³ Acest tip de dimensiune vizează *organizarea semnelor* ca mijloc de producere a unei acțiuni, prezentând mai exact relevanță din perspectiva *mizei pragmatice* pe care o presupune un discurs (v., de ex., Morris (1946/2003: 146 sqq.). În context religios, această *miză pragmatică* este o *miză de natură spiritual-afectivă*, fiind definibilă în termenii *credinței*, cu darul de a influența eficacitatea unui act performat.

⁴ Conceptul este definit în literatura de specialitate (v., de ex., Sperber–Wilson 1989: 123 sq.) în relație cu *relevanța (pertinența)* unui anumit mesaj: cu cât informațiile pe care le aduce un enunț conduc la o *modificare a contextului*, cu atât acest enunț este mai *relevant/pertinent*. Particularizând discuția la aria discursivă religioasă, putem afirma că „modificarea contextuală” corespunde unei „ieșiri din mundan” a subiectului uman, grație instituirii și menținerii dialogului cu planul sacru, condiție a realizării plenitudinii umane. În acest context, relevanța/pertinența cuvintelor va fi direct proporțională cu efectul perlocuționar produs de acestea asupra interlocutorului (divin).

⁵ Sintagma apare, de pildă, la Maingueneau (1996: 43 sqq.).

de tip instituționalizat, impusă și dirijată de un for dotat cu autoritate și putere de decizie (Biserica), enunțurile performate într-un astfel de loc social fiind expresia unor acte de limbaj speciale (v., de exemplu, actul confesiunii/al mărturisirii, al penitenței etc.). În acest context, conservatorismul – trăsătură fundamentală a discursului bisericesc, în măsura în care acesta oferă garanția prezervării nealterate a adevărului original – relevă afinitatea funciară a textului religios cu zona arhetipalului. Astfel, *propensiunea către ‘arhaic’ a definit literatura bisericească încă de la începuturile ființării sale*: operele patristice, de pildă, și-au asumat și au promovat acest tip de discurs, în pofida acuzațiilor vizând caracterul criptic și înapoierea culturală (Gordon 2012; v. și Teleoacă 2017: 388 sq.).

Toate particularitățile prezentate mai sus nu constituie însă argumente că limbajul bisericesc (românesc) ar fi o altă limbă decât româna⁶ sau un cod semiotic esoteric⁷ a cărui descifrare ar fi condiționată de o inițiere extrem de riguroasă, costisitoare, în orice caz neafată la îndemâna oricui. Acest tip de prejudecată se poate însă impune la un moment dat, în condițiile unei educații total areligioase, prin care subiectul uman este privat de interacțiunea elementară cu realitatea extramundână. În acest context este de înțeles, fie și parțial, reticența pe care o va manifesta un astfel de subiect, care, pus în fața textului bisericesc, foarte probabil se va eschiva, optând pentru „neînțelegere”. În mod cert cu totul alta va fi atitudinea cuiva deprins (în familie) încă de la o vârstă fragedă cu această realitate, în speță atitudinea unui copil cărui i s-a insuflat... în timp util „sentimentul Bisericii”, „sentimentul de Dumnezeu”, nevoia matricială a omului de Divinitate. În consecință, am putea spune că, dacă admitem, totuși, o „inițiere”, aceasta nu se va defini câtuși de puțin în termeni savanți, complicați, procesul inițiator declanșându-se intuitiv în momentul în care se va manifesta minima disponibilitate de a intra în contact cu Dumnezeu. Făcând această afirmație, avem în vedere faptul că fiecare dintre noi este dotat cu acele structuri afectiv-cognitive, care, într-un context adecvat, vor ieși din latență, orientându-ne în mod necesar spre Divinitate. Desigur, acest tip de disponibilitate se poate educa (ulterior) prin strădania constantă de a participa la slujbele religioase, cel puțin în perioadele cele mai importante (marcate) ale anului, context care, indubitabil, are darul de a-l familiariza pe enoriaș cu o serie de adevăruri și învățături religioase (creștin-ortodoxe), inclusiv cu o terminologie specifică. Așa petrecându-se lucrurile, foarte probabil și contactul

⁶ În realitate, limbajul bisericesc (actual) reprezintă nu o limbă distinctă, ci doar o *variantă literară a românei, în speță a românei actuale*, care poate fi circumscrisă, alături de *varianta literară laică/profană* diasistemului uneia și aceiași limbi, româna (Chivu 1995, 1997; Neculai-Stănică 2009; Teleoacă 2017).

⁷ Limbajul bisericesc nu-și propune nici explicit, nici implicit codificarea conținuturilor sale. O astfel de finalitate ar veni, de altfel, în contradicție flagrantă cu obiectivul fundamental al unui discurs elaborat sub auspiciile religioase: „Conceput astfel – ca un mesaj venit, prin revelație, dinspre Dumnezeu către om –, textul sacru (în ansamblul său) nu are cum să fie un text esoteric, ermetic, obscur, căci aceasta ar contraveni obiectivului său principal, anume acela de a-l pune pe muritor în relație/comuniune cu dimensiunea transcendentă” (Teleoacă 2016b: 254).

ulterior al unui subiect uman cu textul scris (să presupunem, cu textul biblic evanghelic) se va desfășura în condiții superioare de receptare, iar vehicularea în economia textului bisericesc, de pildă, a unui fond lexico-semantic arhaic nu va putea constitui un obstacol suficient de puternic pentru a descuraja tentativele în acest sens și pentru a susține, implicit, „argumentul neînțelegerii”.

2. CUM SE POATE REÎNNOI UN LIMBAJ ANCORAT ÎNTR-O TRADIȚIE DE 2000 DE ANI?

Preocuparea pentru reînnoirea limbajului bisericesc nu este străină nici mediului confesional ortodox, în acest sens în textele de învățătură creștină ortodoxă (așa-numitele catehisme), de pildă, precizându-se adesea explicit faptul că ‘Tradiția’, în înțelesul creștin, nu înseamnă „încremenire în forme moarte omenești”, ci „numai păstrarea nestrictă (nealterată, n.n.) a adevărului Descoperirii dumnezeiești” (ÎCO 1992: 35).

Problema raportului dintre ‘tradiție’ și ‘inovație’ se pune în termeni specifici când este vorba despre textul religios (*vs.* textul laic), un text prin excelență conservator. În acest caz nu este ușor de găsit *proporția justă* între *conservatorism* (arhaicitate, respectare a dogmei și a unei terminologii specifice, riguroase), pe de o parte, și *inovație*, apropierea de stiluri moderne ale limbii, accesibilitate, pe de altă parte. În opinia unor specialiști în domeniu (v., de ex., Zafiu 2001) – și am subscris și noi la acest tip de valorizare –, apropierea de limbajul filosofiei și al literaturii, chiar de un anume registru al spontaneității colocviale ar putea garanta succesul inovației în textul bisericesc⁸, prin opoziție cu eventualele „asocieri” realizate cu limbajul politic, științific, al sociologiei sau al presei).

În niciun caz această „împrospătare” nu se cuvine a se fonda pe o modernizare forțată, stridentă, „cu orice preț”, în care neologismul să fie supralicitat. Am avut, de altfel, ocazia de a investiga astfel de aspecte în studii comparative dedicate textului bisericesc ortodox *vs.* heterodox, în speță catolic și protestant⁹. Astfel, o valorificare fără discernământ a neologismului nu antrenează, de regulă, doar consecințe în plan pur lexical, ci inclusiv la nivel stilistic (v. fenomenele de discontinuitate stilistică: apariția unui stil hibrid, de pildă, intruziunea unui stil arid oficial sau a unui stil hilar publicistic în spațiul poetic al psalmului sau/și al rugăciunii creștine), uneori fiind afectat chiar nivelul conceptual. În acest context, trebuie spus că unele neologisme prezintă o încărcătură laică foarte pregnantă (v., de ex., *spirit*,

⁸ Un exemplu elocvent în acest sens l-ar putea constitui, în opinia Rodicăi Zafiu (2001), scrierile lui Nicolae Steinhardt. Am aminti în același sens și felul în care Bartolomeu Anania a înțeles acest posibil proces de împrospătare a limbii textului bisericesc în contextul versiunii biblice din 2001, diortosită după *Septuaginta*, deși – așa cum se știe – au fost voci care au reproșat acestei versiuni o excesivă poetizare.

⁹ V., de ex., Teleoacă 2012a; id., 2014a; id. 2014b ș.a.

prin raportare la *duh*, a *spiritualiza*, prin comparație cu a *înduhovici*, *adorabil* față de *slăvit*, *salvator* față de *izbăvitor/mântuitor* ș.a.m.d.), în consecință acestea fiind puțin adecvate într-un discurs cum este cel religios. Alte neologisme sunt pompoase, emfaticе; de pildă, într-un text catolic de rugăciuni (v. Rug. 1987: 111) preotul este desemnat drept *conducătorul vizibil* (de unde s-ar putea deduce că Dumnezeu este *conducătorul... invizibil*), când foarte firesc s-ar fi putut opta pentru participiul adjectival *văzut* [= *de pe pământ* vs. *nevăzut* = *din cer(uri)*]. Apelul la neologism este responsabil și de unele improprietăți semantice. De exemplu, noțiunea de ‘nelegiuți’/‘călcători de lege’ este redată într-o versiune psalmică heterodoxă (text protestant) prin *cei aroganți* (v. Teleoacă 2016b: 377). Într-un text catolic de rugăciune *ofertă* este utilizat pentru *ofrandă* (INM 2006: 29, 30 și *passim*, apud Teleoacă 2016b: 460). Concluzia care se impune este că neologismul se cuvine a fi introdus cu măsură și discernământ în textul bisericesc, în condițiile cunoașterii corecte a semnificației acestuia, dar și ale adecvării stilistice.

În aceeași ordine de idei, renunțarea la unele arhaisme – și trebuie spus că fiecare epocă a avut propria doză de debarasare de arhaisme: limba textului bisericesc (ortodox) actual nu mai este, fără îndoială, limba textului bisericesc din sec. al XVI-lea, nici măcar din sec. al XIX-lea – ar putea fi compensată nu prin substituirea arhaismelor lexicale și semantice în mod imperios cu neologisme (stridente), ci pur și simplu cu termeni și sensuri ale limbii române literare actuale. Am discutat de altfel pe larg acest tip de *dinamicitate lingvistică* inclusiv în contextul unui studiu comparativ dedicat inovațiilor din textul psalmic ortodox modern și versiunea corespunzătoare inclusă în *Biblia de la București* (v. Teleoacă 2014b).

În lumina observațiilor formulate, orice proces de „împrospătare” va fi unul autentic în condițiile în care operația respectivă va putea fi definită în termenii unui demers de *construcție* a discursului în discuție, va însemna, mai exact, realizarea unui *edificiu cultural*, care să fie relevant pentru *identitatea și rosturile* unui text primar, asumat și reprodus printr-un text secund, în condițiile nedeturnării celui dintâi de la *finalitatea specifică*¹⁰. Vorbind despre un text bisericesc, atunci identitatea acestuia se va declina în termeni de „arhaic, monumentalitate, necesitatea de a păstra distanța față de vorbirea curentă/banală, clișeizată, fără a pierde însă capacitatea de comunicare și de implicare afectivă, emoțională; dorința de a echilibra tradiția și modernitatea, sacralitatea și accesibilitatea” (Zafiu 2001: 163). Mai mult, când textul bisericesc este unul estetic (cf., de ex., poemul psalmic), ignorarea unor funcții cum sunt funcția *poetică* sau cea *expresivă* este susceptibilă de a se solda cu „efecte” care pun sub semnul întrebării statutul discursului respectiv.

La antipod, *deconstrucția* („falsa împrospătare”) va putea fi admisă în toate situațiile în care textul, în calitate de *érgon* („rezultat” al acelei *enérgieia*, în

¹⁰ În acest context, nu trebuie să uităm că textul bisericesc, versiunile românești, ca, de altfel, și versiunile în alte limbi romanice și, în general, în limbile moderne ale lumii sunt expresia unei literaturi de gradul II, în consecință impunându-se conformitatea acestora cu originalul.

terminologie aristotelică), va reprezenta *altceva* decât textul-model, ajungându-se astfel la o substituție a *identității* prin *alteritate*, aspect ce pare să indice o *criză* la nivel cultural-spiritual și chiar moral.

3. PROCESUL DE „LEMNIFICARE” A LIMBII (ÎN CONTEXT BISERICESC)

Așa cum se știe, *limba de lemn* este o sintagmă care evocă acel tip de exprimare (orală sau scrisă) uzată, tocită, încremenită și inexpressivă, dominată de formule (clișee lingvistice) „obosite” și „prăfuite”. Este un limbaj desemantizat, perfect ilustrativ pentru sucombarea conținutului sub imperiul formelor¹¹, o manieră de a spune extrem de puțin prin apelul la cuvinte multe și goale de sens. În acest tip de discurs, vorbitorul este... absent, microfonul devorându-l pe orator (Pleșu 1996: 324 sq.).

Conceptul și sintagma aferentă au fost utilizate pentru prima dată în anii '70 ai secolului trecut, impunându-se în deceniul imediat următor grație lucrărilor în domeniu ale franțuzoaicei Françoise Thom, istoric și sovietolog, mai ales după ce aceasta a publicat volumul *La langue de bois* (Juillard, 1987), dedicat analizei tipului de discurs comunist. În lucrarea citată, autoarea insistă asupra finalității limbajului de lemn în perioada comunistă, rezumabilă în termenii creării impresiei de comunicare între putere și popor, în realitate urmărindu-se mascarea realităților și aducerea la un numitor comun a subiecților umani, coborâți de la condiția de persoană la aceea de individ. Acest tip de discurs, absolut obscur, eludând cu orice preț transparența, este susceptibil de a deveni instrument redutabil al manipulării. În acest context, omul – redus, cum spuneam, la condiția de individ – se definește ca *homo sacer*, la filosoful italian Giorgio Agamben¹², „omul blestemat”, „obiect docil în mâna suveranului”, oricând anihilabil. Și în limba română, limbajul de lemn este o moștenire din perioada comunistă, care în prezent continuă să îmbrace noi forme, sub influența limbajului politicienilor, dar și a mass-mediei, care – fie din lipsă de profesionalism, fie din dorința de manipulare – acordă o atenție mult prea mică formei în care sunt exprimate și transmise mesajele (știri, evenimente, reportaje, interviuri etc.). În etapa actuală, aglomerarea nejustificată de anglicisme/barbarisme (cf., de ex., *a se focusa*, utilizat în loc de *a se concentra*, *a implementa* în loc de *a executa/a face*, *a fi determinat în a face ceva* în loc de *a fi hotărât*, *job* în loc de *serviciu*, *deadline* în loc de *termen limită*, *agreement* în loc de *înțelegere/acceptare* ș.a.m.d.) devine adesea sursă a limbii de lemn.

Așa cum se poate înțelege (inclusiv) din precizările de mai sus, limba de lemn nu este apanajul exclusiv al regimurilor totalitare, nici al arealului politic. Astfel, toți specialiștii într-un domeniu – medicii, juriștii, militarii, preoții, filosofii etc. –

¹¹ Or, funciar, omul are nevoie vitală de sens.

¹² V. Giorgio Agamben, *Homo sacer. Il potere sovrano e la nuda vita*, Torino, Einaudi, 1995.

au limba lor de lemn. Aici intervine însă o diferență majoră, având în vedere, pe de o parte, că respectivele jargoane specializate înseamnă ceva, cel puțin pentru cei inițiați (în domeniul respectiv), pe de altă parte (și în mod implicit), faptul că aceste limbaje specializate nu sunt dezinformatoare (în consecință, nici manipulative) nici pentru cei care le înțeleg, nici pentru cei care nu le înțeleg.

Ne propunem în continuare să discutăm câțiva dintre factorii cei mai incriminați în apariția unei limbi de lemn, încercând o particularizare a acestei abordări la câmpul discursiv religios.

3.1. VALORIFICAREA UNOR CONSTRUCȚII GOALE DE CONȚINUT (CU RELEVANȚĂ SEMNIFICATIVĂ MINIMĂ)

Impresia aceasta de „bombastic” (emfatic, pretențios), responsabil în ultimă instanță de „golirea de conținut”, poate fi întreținută inclusiv de valorificarea unor *tipare tautologice*, în limitele cărora se juxtapun sau (cel mai adesea) se coordonează două și chiar mai multe cuvinte sinonimice. În ceea ce privește textul bisericesc, așa cum am avut de altfel ocazia de a constata și cu alte ocazii (v., de ex., Teleoacă 2017: 71 sqq.), construcțiile tautologice, rezultate din coordonarea sau juxtapunerea a doi/mai mulți termeni echivalenți semantic, își au adesea obârșia în limba originalului care a stat la baza versiunilor bisericești moderne (v. și Munteanu 2008: 66 sq.). Problema este aprofundată de Gafton–Milică (2012: 156 sqq.) în special cu referire la texte bisericești circumscrise cronologic etapei arhaice a românei, etapă care pune probleme specifice, având în vedere „sărăcia limbii și insuficiența termenilor necesari prin care să se numească noțiuni apropiate și care să servească operării unor distincții fine” (id., *ibid.*, 159). Acest aspect este responsabil, cel puțin în unele situații discursive, de generarea unor *structuri tautologice propriu-zise, fără acoperire în original*. Se pare că unele construcții de acest gen chiar au fost preluate ca atare, mai exact fără discernământul necesar, în versiunile moderne ale diferitelor tipuri de texte bisericești (v., în același sens, și Gafton 2005: 192–199). Acestea ar putea reprezenta situații condamnabile din perspectiva cultivării unei limbi firești, aptă să vehiculeze un anume mesaj care să nu sucumbă sub imperiul formei, în cazul de față, sub imperiul structurilor puternic redundante. Totuși, o analiză obiectivă a unor astfel de „redundanțe” (v., de ex., în manualul catihetic ortodox, *ocupațiile și îndeletnicirile, cinstea și slava, râvna și sângele, apăsarea și exploatarea* ș.a.) nu va putea face abstracție (nici) de dimensiunea stilistică, mai exact de circumscrierea stilistică a textului elaborat sub auspicii religioase/bisericești, un text cu o retoricitate aparte, valorificată adesea (în special, dar deloc exclusiv, într-un text cum este catehismul) în scop didactic (cf. obiectivul *docere et persuadere*). De altfel, în bibliografia de specialitate, tiparele redundante ocurente în economia unui discurs religios sunt înțelese în relație (inclusiv) cu una dintre particularitățile definiției ale stilului bisericesc, așa-numita „insistență prin repetare” (Seche 1967: 108 sqq.), din această perspectivă impunându-se o valorizare aparte a acestora, în speță prin

raportare la aria discursivă laică. De fapt, acest tip de sintaxă capătă acoperire, cel puțin într-o anumită măsură, în virtutea abolirii „normelor congruenței” și a proclamării „normelor adecvării” (cf. Coșeriu 1994: 36), textul bisericesc fiind posesorul unui *arsenal lingvistic propriu, particularizat*, în ultimă instanță *adecvat* (la specificul său comunicativ).

3.2. SUPRALICITAREA MIJLOACELOR LINGVISTICE CARE SERVESC LA ACCENTUAREA OBLIGATIVITĂȚII ȘI A PROCEDEELOR DE MARCARE A UNUI ADEVĂR ÎN MOD ABSOLUTIST

În arie discursivă politică ar fi vorba, fără îndoială, despre unele lingvistice emblematice prin excelență pentru un demers manipulator. Astfel de structuri injonctive/prescriptive sunt valorificate și în economia discursului religios, însă finalitatea este, cel mai adesea, alta. Așa cum arătăm (v. Teleoacă 2016b: 45 sqq.), unele subtipuri discursive religioase sunt definibile drept texte predominant *prescriptiv-injonctive*, funcționalitate întărită, desigur, de statutul comunicării de tip *instituționalizat* din cadrul Bisericii, mai exact, o comunicare impusă și dirijată de un for dotat cu autoritate și putere de decizie. În textul liturgic, de pildă, *prescripția* se plasează sub semnul lui *trebuie*, verb exprimat explicit în text sau doar subînțeles contextual. Indicativul prezent la care apar verbele din liturghier (în secvențele care indică modul de desfășurare a slujbei liturgice) are, din punct de vedere pragmatic, valoare imperativ-prescriptivă. Corespondentele nominale ale vb. *a trebui* sunt substantivele *datorie* și *grijă* (adesea, coordonate copulativ, într-un tipar retoric specific textului bisericesc), deosebit de frecvente în manualul de învățătură creștină, alt tip de scriere bisericească în care se actualizează adesea un discurs cu evident caracter *normativ-prescriptiv*. Enunțurile „absolutiste” (cf., de ex., „Descoperirea dumnezeiască nu greșește și nu înșală *niciodată* (s.n.), fiind garantată de Dumnezeu Însuși”, ÎCO 1992:10; „[Învățătura creștină e socotită drept *cea mai înaltă treaptă* (s.n.) a credinței] pentru că învățătura creștină a fost dată de Însuși Fiul lui Dumnezeu întrupat”, *ibid.*, 15 ș.a.) au acoperire din perspectivă dogmatică, în acest context un epitet precum *absolutist* impunându-se a fi reconsiderat. O observație similară este valabilă și cu privire la textul liturgic, în economia căruia tiparele prescriptive și injonctive nu au nimic a face cu demersul manipulator, acestea dovedindu-și relevanța din perspectiva săvârșirii corecte a ritualului liturgic, mai exact în conformitate cu adevărurile stabilite de Biserică, pornind de la revelația divină.

O situație aparte prezintă cuvântările religioase *apologetice*, care au drept scop inducerea unei atitudini *hegemonice* față de alte comunități religioase de confesiuni diferite sau necreștine¹³. Hegemonia se manifestă atunci când este accentuată tentația puterii ideologice a unei confesiuni în raport cu celelalte, prin marcarea, de

¹³ În literatura de specialitate contemporană, noțiunea de ‘discurs hegemonic’ este un atribut al *politicului*, fiind definită ca discurs al puterii.

exemplu, a distincției ‘ortodox/eretic/heterodox’, prin acest tip de atitudine discursul religios încetând a mai fi doar un discurs *identitar* (Neamțu 2008: 21). Așa cum arată Obreja Răducănescu (2011: 329–334), în astfel de cazuri oratorul nu-și mai focalizează atenția propriu-zis pe receptor, ci el vizează în special *discreditarea* celorlalte culte religioase, în consecință discursul religios hegemonic aducând în scenă un *conflict doctrinar* în care se urmărește recunoașterea de către receptor a monopolului asupra adevărului teologic. În acest context, discursul respectiv va recurge aproape inevitabil (și) la o serie de formule stereotipe, la clișee etc., aspecte care tind să devină mărci ale unui cod lingvistic „de lemn”.

3.3. PROMOVAREA UNEI LIMBI „ÎNCREMENITE”

Am abordat, cel puțin parțial, această chestiune, în contextul în care am discutat problema înprospătării/înnoirii lingvistice a textului bisericesc și, implicit, a unei dinamicități specifice acestui tip discursiv (cf. *supra*, 2). Și, totuși, în cazul textului bisericesc, putem admite uneori, aparent paradoxal, o încremenire... necesară, legitimabilă dogmatic sau/și stilistic. Am putea argumenta acest aspect referindu-ne la o figură stilistică pusă adesea în literatura de specialitate în relație cu procesul de „lemnificare” a limbii, anume *epitetul*. Așa cum am avut ocazia de a constata (v. Teleoacă 2016b: 160–170), epitetul este una dintre figurile stilistice frecvent valorificate în manualul catihetic, acesta definindu-se într-o serie de situații drept epitet *tehnic*, circumscris *terminologic*¹⁴, mai exact o structură figurativă cu *funcție gnoseologică* în context religios (v., de ex., *plan dumnezeisc; har dumnezeiesc; tron dumnezeiesc; păcat strămoșesc; Biserica luptătoare* vs. *Biserica biruitoare; Biserica apostolească* ș.a.). În acest context, impresia de „limbă încremenită” este generată inclusiv de circulația unor astfel de sintagme în general în literatura bisericească, iar nu într-un singur tip de scriere bisericească¹⁵. Desigur, aspectul se cuvine a fi înțeles în relație cu *intertextualitatea* pregnantă a spațiului discursiv religios, la rândul său tributară *dogmatismului*¹⁶ textului religios. În același timp, așa cum remarcam deja, textul bisericesc elaborat într-o limbă modernă se impune a fi privit prin raportare la un model, în consecință cel dintâi fiind expresia unei literaturi de gradul II; aceasta presupune din start o libertate limitată și, implicit, un previzibil al asocierilor, chiar o... „încremenire”... necesară. Făcând această observație, avem în vedere nivelul conceptual (al semnificației), dar și – cel puțin într-o anumită măsură – nivelul formal. Un exemplu ilustrativ l-ar putea constitui categoria numeroaselor derivate (adjectivale) negative cu pref. *ne-*, încă pregnant valorificate

¹⁴ Așa cum se știe, crearea unui aparat terminologic aferent unui anumit domeniu semantico-onomasiologic antrenează în mod aproape inevitabil și vehicularea unei „limbi de lemn”.

¹⁵ Rezultă astfel o unitate stilistică particulară, un tip aparte de ‘discurs repetat’, definibil în alți termeni decât cei ai limbii de lemn.

¹⁶ Utilizând acest termen, nu-i atribuim nicidecum o accepție negativă (cf., în acest sens, *dogma* [orig.] „ceea ce este bun”; „adevăr religios stabilit de Biserică pe temeiul revelației divine”).

în textul rugăciunii creștine, în speță ortodoxe (cf., de ex., derivate negative ca: *negreșelnic*, *neprihănit*, *neapropiat*, *neînserat*, *nesticăcios*, *nefățarnic* ș.a., atestate de noi în două culegeri contemporane de rugăciuni, Rug. 1987 și Rug. 2004). Tiparul a fost preluat ca atare din modelul avut la dispoziție (adesea, un model slavon sau/și grecesc), în situații speciale (v. cazul textului biblic veterotestamentar) acesta evocând tiparul din originalul ebraic. Însă, în cazuri de acest gen avem a face atât cu o *continuitate lingvistică*, cât cu una *stilistică*, apelul la astfel de derivate negative fiind ilustrativ pentru opțiunea de exprimare mai atenuată (*litotică*) a anumitor conținuturi, în speță negative, în unele situații, de exemplu în cadrul discursiv al rugăciunii creștine, valorificarea acestui procedeu lexical-discursiv fiind pusă în slujba articulării unei *strategii a smereniei orantului creștin*, în dialogul cu Divinitatea (v. Teleoacă 2016a: 409–420). Cu alte cuvinte, nu este vorba despre o chestiune pur... lingvistică (lexicală), în ultimă instanță o chestiune formală (= de formare a unui cuvânt prin calchiere a unei structuri cu prefix negativ), perpetuarea acestui tip de derivate până în contemporaneitate făcându-se în baza unor resorturi mult mai profunde, care țin de *natura intrinsecă* a discursului religios. Așa cum am arătat și cu alte ocazii (v., de ex., Teleoacă 2012b), identificăm aici o concordanță aparte între o particularitate lingvistică și profilul stilistic imanent textului bisericesc; în atari condiții, foarte probabil, particularitatea respectivă va perpetua în discursul religios (versiuni moderne) în virtutea conservatorismului lingvistic al textului bisericesc, dar și, poate mai ales, având în vedere că aceasta este în deplină consonanță cu profilul stilistic al textului respectiv, susceptibil de a se defini drept profil identitar. Să facem un exercițiu de imaginație și să... înlocuim în pasajele respective derivatele menționate în *ne-* prin sinonime nonnegative; atunci am avea *infailibil* pentru *negreșelnic*, *desăvârșit* pentru *neprihănit*, *îndepărtat* pentru *neapropiat*, *luminos* pentru *neînserat*, *etern/veșnic* pentru *nesticăcios*, *onest* pentru *nefățarnic*¹⁷ ș.a.m.d. O concluzie obiectivă nu va putea decât să insiste asupra faptului că orice tentativă de împrăștiere, de introducere a inovației se va impune a fi realizată cu maxim discernământ.

3.4. CODIFICAREA CONSTANTĂ A CONȚINUTULUI

Codificarea poate constitui, cel puțin uneori, o consecință a supralicitării tropilor¹⁸, în aceste condiții expresia firească, transparentă (denotativă) nemai-găsindu-și locul. Limbajul astfel rezultat, unul excesiv ornat, va constitui, fără

¹⁷ Precizăm că (cvasi)echivalențele prezentate (cf., de ex., *desăvârșit/neprihănit*) nu sunt aleatorii, ci ele au putut fi identificate luând în considerare sensurile concrete lexicalizate (de un derivat negativ sau altul) într-un context (religios) bine definit și care nu întotdeauna corespund unor relații sinonimice detectabile la nivelul unui vocabular... general. De altfel, o serie de (cvasi)sinonime de acest gen figurează ca atare în contexte paralele, ocurente în unele versiuni ale textului modern (ortodox sau/și heterodox/catolic) de rugăciune.

¹⁸ Ceea ce echivalează desigur cu valorificarea în exces a conotației, responsabilă de ambiguitatea/opacizarea mesajului.

îndoială, un alt exemplu elocvent pentru ceea ce înseamnă sucombarea conținutului sub imperiul formei. Deși literatura bisericească include numeroase scrieri circumscrise codului textual estetic (v., de pildă, psalmii, textul evanghelic, textul de rugăciune creștină ș.a.), precum și unele texte științifice (didactice), cum este catehismul, care valorifică în demersul lor și figuri stilistice¹⁹, totuși arealul discursiv religios nu poate fi dat ca exemplu pentru valorificarea în exces a tropilor. Ba dimpotrivă am putea spune că *figura stilistică semantică* reprezintă una dintre modalitățile fundamentale de accesibilizare a unui conținut. Observația este valabilă atât pentru scrierile poetice, cât și pentru un text precum catehismul care prin definiție își propune să explice și astfel să popularizeze învățătura creștină, iar nu s-o ermetizeze²⁰. Ce-i drept, am admis, pe de altă parte, o *ambiguitate semantică particulară* care nu corespunde însă în niciun caz unei codificări intenționate, ci se cuvine a fi înțeleasă în relație cu obiectul de cunoaștere specific acestui discurs, anume realitatea transcendentă, dar și cu capacitatea (semnificativă) limitată a instrumentului semiotic tipic uman (cuvântul sau gestul) de a acoperi sfera sacralului²¹.

4. ÎN LOC DE CONCLUZII: ELEMENTE CARE POT FACE UN DISCURS (RELIGIOS) CONVINGĂTOR

Un discurs care se subordonează legilor *firescului* are toate șansele de a fi convingător. Este, de fapt, discursul acela care nu acaparează, mai exact nu înăbușă, printr-o inflație verbală patologică²², persoana, ci îi lasă loc acesteia să se manifeste cu adevărat democratic, îi dă dreptul la replică.

Discursul convingător este, în egală măsură, acel discurs care nu trezește suspiciunile interlocutorului, neîncrederea acestuia, discursul capabil nu doar să inițieze dialogul cu receptorul, ci în egală măsură să mențină interesul constant al acestuia pentru interacțiune. În această ordine de idei, în studiile de specialitate se vorbește în termenii eșecului vs. ai succesului comunicațional: cât de inteligent/cât de uman/cât de responsabil este (poate fi), în ultimă instanță, un anume enunțiator, astfel încât el să valorifice pozitiv cele două funcții speciale ale limbajului, funcția conativă și funcția fatică?

Uneori, felul mult prea *didacticist și autoritar* în care sunt făcute cunoscute anumite adevăruri/învățături are capacitatea de a influența mai puțin pozitiv receptarea

¹⁹ Am vorbit în acest sens (v. Teleoacă 2016b: 119 sqq.) despre o retorică argumentativă-logică, dar și despre o stilistică oratorică-afectivă.

²⁰ Cf. și *supra*, 1, observațiile formulate de noi.

²¹ Cf. Teleoacă 2016b: 114, unde am vorbit despre o „reformulare discursivă imperfectă”, care nu are însă nimic a face cu o eventuală strategie de... manipulare a receptorului.

²² Definibilă ca un gen aparte de idolatrie, care apare atunci când enunțiatorul se minte de fapt pe sine, face concesii, trăind iluzia unei realități..., în realitate... falsă, el însuși fiind subjugat (nu doar interlocutorul) de cuvântul decăzut de la rangul original, așa cum l-a creat Dumnezeu.

mesajului; v., de pildă, mizarea în exces pe enunțurile injonctive, poruncitoare, care îl sperie pe receptor, acesta simțindu-și libertatea periclitată. La antipod, transmiterea anumitor învățături într-o manieră subtilă, evocatoare, pașnică (v., în acest sens, apelul la *exemplu*, la *pildă*... etc.), este menită să câștige spontan adeziunea publicului.

Într-o serie de situații, *prolixitatea* poate reprezenta un obstacol în realizarea obiectivului *docere et persuadere*. Este ilustrativă în acest sens sintaxa extrem de greoaie, barocă (desigur, rod al transpunerii servile a unui tipar din originalul, cel mai adesea, slavon) a unor texte bisericești, în speță sintaxa rugăciunilor creștine ortodoxe, încă dominate de fenomenul sintactic al *dislocării*²³. În schimb, nu deranjează câtuși de puțin păstrarea unor tipare sintactice cu chiasm, mai ales în textele circumscrise ariei estetice a literaturii bisericești, unde, fără îndoială, astfel de construcții (arhaicizate) au un rol bine definit în crearea unei anumite simetrii și, implicit, în generarea unei muzicalități specifice.

Un discurs (religios) are toate șansele de a fi persuasiv în condițiile în care acesta nu va intra în contradicție cu ținta ilocutorie specifică. În acest context, trebuie avută în vedere găsirea și respectarea acelei juste proporții între arhaicitate și modernitate, între religios/monumental și laic/accesibil. Am văzut, de altfel, care pot fi consecințele unei modernizări excesive, cum neologismul se poate face responsabil de *desacralizarea*, dar și de *depoetizarea*, în ultimă instanță de *deconstrucția* textului bisericesc. Or, în momentul în care deschidem o carte elaborată sub auspiciile religiosului, trebuie și ne dorim să găsim acolo o realitate diferită de cea care ne caracterizează existența esențialmente mundană, pur lumească. Într-adevăr, fiecare epocă are gradul propriu de debarasare de arhaicitate (v., în acest sens, o serie de cercetări care au confirmat acest aspect, cu referire inclusiv la mediul confesional ortodox), ceea ce nu înseamnă că negreșit, într-un anume viitor, mai mult sau mai puțin îndepărtat, trebuie să ne așteptăm inevitabil la o sincronizare absolută (desigur, facem abstracție de vocabularul terminologic) a limbii textului bisericesc cu varianta literară profană a românei. În acest context, *afinitatea matricială a discursului religios cu dimensiunea arhetipalului*, particularitate confirmată în mediu creștin încă de la primele scrieri ale Părinților Bisericii, ar putea constitui principalul argument²⁴.

În aceeași ordine de idei, dorim să evidențiem încă un aspect, relevant de asemenea pentru natura intrinsecă a textului religios, și anume *o poeticitate aparte*, care nu constituie însă apanajul exclusiv al textelor poetice, ci *o trăsătură mai generală a textului bisericesc, văzută în ansamblu* (v., de pildă, valorificarea în manualul de învățătură creștină ortodoxă, un text bisericesc didactic, a unei retorici argumentative, dar a unei stilistici oratorice). Este, de fapt, acea poeticitate

²³ Problema aceasta nu se pune în cazul altor texte poetice religioase, de pildă în cazul textului psalmic, unde avem a face cu tipare sintactice relativ simple (construite adesea prin juxtapunere și coordonare), expresie a unor structuri arhetipale vehiculate ca atare în originalul ebraic.

²⁴ În consecință, o justificare de genul „Iisus nu se exprima arhaic!” și... subtextul: „De ce am face-o noi?!” își dovedește vulnerabilitatea.

reprezentând prin excelență opusul aridității, al expresiei uscate, moarte, care va putea fi evitată în primul rând prin conștientizarea cât mai profundă a faptului că *limba este o realitate dinamică* și stă în puterea noastră să căutăm nuanțe, sensuri, contexte care să dea viața cuvintelor, să le „desprăfuiască”. În acest context, sintagmei *cuvânt de lemn* i se va putea opune pe bună dreptate o alta, și anume *cuvânt viu și lucrător*.

BIBLIOGRAFIE

Surse

- Carte de rugăciuni* (ediția a VII-a), București, Arhiepiscopia Romano-Catolică de București, 1987 [Rug. 1987].
- Carte de rugăciuni pentru trebuințele și folosul creștinului ortodox*, Tipărită cu binecuvântarea Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul BOR, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al BOR, 2004 [Rug. 2004].
- Inima neprihănită a Mariei* (text tipărit cu aprobarea Pr. Ioan Ciuraru OFM Conv. Ministru Provincial), Culegere de rugăciuni tradusă de Pr. Gheorghe Antal, OFMConv., Roman, Editura Serafica, 2006 (Tit. orig. (ita): *A Gesù per mezzo di Maria*) [INM 2006].
- Învățătură de credință creștină ortodoxă*, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1992 [ICO 1992].

Lucrări de referință

- Chivu 1995 = Gheorghe Chivu, „O variantă ignorată a românei literare moderne – limbajul bisericesc”, în *Limba română*, XLIV, 9–12, p. 445–453.
- Chivu 1997 = Gheorghe Chivu, *Civilizație și cultură. Considerații asupra limbajului bisericesc actual*, București, Editura Academiei Române (Conferințele Academiei Române).
- Coșeriu 1994 = Eugeniu Coșeriu, *Lingvistica din perspectivă spațială și antropologică. Trei studii* (cu o prefață de Silviu Berejan și un punct de vedere editorial de Stelian Dumistrăcel), Chișinău, Editura Știința.
- Gafton 2005 = Alexandru Gafton, *După Luther. Edificarea normei literare românești prin traduceri biblice*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
- Gafton–Milică 2012 = Alexandru Gafton, Ioan Milică, „Dubletele sinonimice în discursul religios”, în *Analele Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. Secțiunea III. Lingvistică*, LVIII, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, p. 155–178.
- Gordon 2012 = Octavian Gordon, *Despre limbajul bisericesc*. Online: ziarullumina.ro/despre-limbajul-bisericesc-74085.html (site consultat în ianuarie 2016).
- Ivăniș-Frențiu 2001 = Maria Ivăniș-Frențiu, *Limba română și limbajul rugăciunii. Limba română ca limbă liturgică*, București, Editura Anastasia.
- Jakobson–Halle 1956 = Roman Jakobson, Morris Halle, *Fundamentals of Language*, The Hague, Mouton & CO – ’S – Gravenhage.
- Maingueneau 1996 = Dominique Maingueneau, *Les termes clés de l’analyse du discours*, Paris, Seuil, Collection Memo.
- Morris 2003 = Charles Morris, *Fundamentele teoriei semnelor* (Traducere de Delia Marga), Cluj-Napoca, Editura Fundației pentru Studii Europene.
- Munteanu 2008 = Eugen Munteanu, *Lexicologie biblică românească*, București, Editura Humanitas.
- Neamțu 2008 = Mihail Neamțu, „Antiteze”, în *Canonul și vestitorul Ortodoxiei*, nr. 6/45, iunie 2008, p. 21.

- Neculai-Stănică 2009 = Manuela Neculai-Stănică, *Caracteristici lingvistice ale scrierilor religioase românești de rit apusean*, Universitatea din București (teză de doctorat).
- Obreja Răducănescu 2011 = Daniela Obreja Răducănescu, „Discursul religios – discurs specializat”, în Al. Gafton, Sorin Guia și Ioan Milică (ed.), *Text și discurs religios*, III, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, p. 329–334.
- Pleșu 1996 = Andrei Pleșu, *Chipuri și măști ale tranziției*, București, Editura Humanitas, 1996.
- Seche 1967 = Luiza Seche, „Juxtapunerea sinonimică în limba română”, în *Cercetări de lingvistică*, Cluj, nr. 1, p. 103–113.
- Sperber–Wilson 1989 = Dan Sperber, Deirdre Wilson, 1989, *La pertinence. Communication et cognition*, Paris, Les Éditions de Minuit.
- Teleoacă 2012a = Dana-Luminița Teleoacă, „Observații asupra vocabularului a două texte contemporane de rugăciune”, în *Lucrările celui de al patrulea Simpozion Internațional de Lingvistică [Convergențe lingvistice]*, București, Editura Universității din București, 2012, p. 267–276.
- Teleoacă 2012b = Dana-Luminița Teleoacă, „Conservatisme et expressivité dans la littérature religieuse. Quelques repères dans la définition d’un style scientifique (didactique) au niveau religieux”, în *Biblicum Jassyense*, Iași, vol. 3/2012, p. 55–80.
- Teleoacă 2014a = Dana-Luminița Teleoacă, „Inovația lexicală în textul biblic modern: ‘construcție vs. deconstrucție’, ‘identitate vs. alteritate’” (II), în *Limba română*, 1–LXIII/, 2014, p. 82–96.
- Teleoacă 2014b = Dana-Luminița Teleoacă, „Inovații lexicale în versiunea biblică modernă de cult ortodox (BO) în comparație cu *Biblia de la București* (BB)”, în *Studii și cercetări lingvistice*, 1–LXV, 2014, p. 23–44.
- Teleoacă 2016a = Dana-Luminița Teleoacă, „Valori ale litotei în textul sacru”, în *Limba română*, LXV, 3/2016, p. 409–420.
- Teleoacă 2016b = Dana-Luminița Teleoacă, *Limbaul bisericesc actual între tradiție și modernitate. Literatura didactică și literatura beletristică*, București, Editura Universității din București.
- Teleoacă 2017 = Dana-Luminița Teleoacă, *Semiotica discursului bisericesc. Probleme de poetică, stilistică și retorică*, București, Editura Universității din București.
- Zafiu 2001 = Rodica Zafiu, „Arhaism și inovație în limbajul religios”, în id., *Diversitate stilistică în româna actuală*, București, Editura Universității din București, p. 161–170.

QUELQUES PARTICULARITÉS DU LANGAGE ECCLÉSIASTIQUE (ACTUEL)

(Résumé)

Notre recherche traite y compris des aspects approfondis dans quelques-unes de nos contributions antérieures (voir, par exemple, le problème de l’innovation, plus exactement le rapport entre la tradition et l’innovation dans le champ discursif religieux; la nécessité d’une initiation qui permette le contact avec le texte religieux et d’autres encore), mais la partie la plus consistante de l’étude est dédiée à la question de *la spécificité du langage ecclésiastique*, considéré en relation avec *le processus de la lignification de la langue*. Nous avons discuté toute une série de facteurs, qui sont souvent incriminés dans la littérature de spécialité pour constituer la source d’une langue de bois, à savoir: la valorisation des constructions grandiloquentes, purement formelles, vides de contenu; l’utilisation abusive des moyens linguistiques qui accentuent l’obligativité et, également, des procédés qui soulignent une vérité de manière absolutiste; la promotion d’une langue «pétrifiée» et la codification constante du message.

Quelques-uns de ces aspects ont été compris dans la perspective de la *rhétoricité* marquée du texte ecclésiastique (un trait qui est souvent mis au service de l'objectif *docere et persuadere*), tandis que d'autres particularités (voir, par exemple, toute une série d'énoncés «absolutistes») ont pu trouver leur légitimité à partir de la dimension *dogmatique* ou/et *stylistique*. Pas dernièrement, il n'est pas exclu que la tension particulière entre l'objet de connaissance de ce type discursif (= la réalité transcendente) et la capacité (de signification) limitée de l'instrument sémiotique spécifiquement humain de couvrir l'aire sacrée soit responsable d'une certaine ambiguïté du message du texte religieux. Une situation tout à fait particulière est évoquée par le discours apologétique/hégémonique, qui constitue fréquemment le terrain propice à l'apparition d'une langue de bois.

Cuvinte-cheie: limbaj bisericesc, tradiție și inovație, „lemnificarea” limbii, tipare emfatice, enunțuri absolutiste, codificare.

Mots-clé: langage ecclésiastique, tradition et innovation, la „lignification” de la langue, structures emphatiques, énoncés absolutistes, codification.

*Institutul de Lingvistică al Academiei Române
„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13
danielateleoaca@gmail.com*

Dana-Mihaela Zamfir, Andreea Dinică

OBSERVAȚII PRIVIND ORIGINEA ȘI ISTORIA FOLOSIRII ADJECTIVULUI *OBRAZNIC* ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Cercetarea de față urmărește începuturile folosirii adjectivului *obraznic* în limba română, în relația lui cu substantivul ușor recognoscibil în structura lui lexicală: *obraz*.

Atât substantivul, cât și formantul *-nic*, sunt, după cum bine se știe, elemente de origine slavă în limba română. De asemenea, atât substantivul, cât și derivatul cu sufixul *-никъ*, existau în slava veche: *образъ* μορφή forma; figura; species; similitudo; imago; character; facies; persona; rum. obraz facies LPSGL 473¹; spre deosebire de situația din română, derivatul *образъникъ* era în slavă un substantiv masculin, pe care Miklosich îl glosează ἱστορικός *historicus* LPSGL 473¹. Glosarea pe care o dă Miklosich pentru substantivul *образъникъ* arată – pe lângă o legătură semantică lipsită de transparentă cu propria lui bază în slavă – că nu pare să existe vreo continuitate între el și adjectivul românesc și că, așa cum apare în cele mai multe dicționare românești, *obraznic* este derivat în românește de la *obraz*; așa cum vom vedea, derivatul s-a format în legătură cu unul singur dintre multele sensuri pe care le-a avut *obraz* în limba română veche (cf. DLR s.v.) și în care se regăsește polisemantismul cuvântului slav (v. mai sus; mențiunea lui Miklosich „rum. obraz facies” simplifică istoria cuvântului *obraz* în limba română, reducând-o la sinonimia aproximativă cu *față*).

Cuvântul *образъ* era în slavă un derivat cu prefixul *об-* de la o bază *-раз*, înrudită neîndoiește cu verbul *рѣзати* τέμνειν, κόπτειν secare LPSGL 811² (cf. RHSJ 448 ș.u.: *obraz* < *ob-* + *-raz*, partea a doua fiind o formă legată de verbul *rezati* – propriu „a tăia”, de unde „a ciopli, a grava” –, așa încât, din însumarea sensurilor celor două componente etimologice, substantivul se definește ca „ceea ce este înfățișat”; de aici sensurile „chip, imagine”, existente în toate limbile slave; *obraz* se explică prin prefixare pe baza unei forme legate de verbul *řezati* „a tăia, a croi” ESJČS 332²). Ca substantiv deverbativ, *образъ* a avut în mod firesc un sens primar abstract, așa cum se vede și din echivalările lui Miklosich.

1. Cuvântul *obraz* în limba română veche. Atestările lui *obraz* în textele vechi românești dovedesc, în principiu, o preluare a tuturor sensurilor pe care le avea substantivul *образъ* în slava veche; desigur că această imagine se datorează în mare măsură faptului că cele mai multe texte sunt traduceri din slavă, iar cuvântul românesc a înlocuit cuvântul slav omofon, indiferent de sensul pe care îl avea acesta în original. Sensurile „formă, figură; imagine, icoană” pot fi considerate

sensuri eminentemente culte în română; ceea ce este însă de reținut, în legătură cu problema centrală a cercetării noastre, este faptul că, în timp ce împrumutul vechi slav *obraz* a circulat în cultura românească veche cu diversele sensuri pe care le avea corespondentul său slav în textele slavone, derivatul românesc *obraznic* nu apare niciodată cu sensul înregistrat de Miklosich (образникъ ἱστορικός *historicus*) – fiind astfel evident că avem de-a face cu un cuvânt format în românește pe baza unuia dintre sensurile „populare” (în sensul de necărturăresc, larg răspândit și viabil în limbă) ale lui *obraz*.

1.1. Sensuri livești

1.1.1. *Obraz* „formă, figură, desen; icoană”. Sensul cu care образ apare în textele slave vechi, așa cum îl definește Miklosich *l.c.*, a fost, cum am arătat mai sus, un sens cult în română. Deși folosirea lui *obraz* cu acest sens nu se limitează neapărat la textele traduse din slavă – cuvântul poate să apară cu acest sens chiar și în anumite documente originale, cum este Catastiful mănăstirii Galata (1588; DÎR LXXII), v. mai jos –, ocurențele lui aparțin domeniului cărturăresc, în care această folosire este determinată neîndoielnic de contactul susținut cu limba de cult din Țările Române. *Obraz* poate să apară într-o listă de obiecte de cult pentru a desemna anumite detalii decorative:

1 obraz de sârma cu 4 canafi DÎR LXXII 6^v:4–5; *2 poale ce stau cu tindă ctre stâlpi de adămască cu obraze*. DÎR LXXII 7^r:3–5 de jos; *3 stihare de adamască cu obraze și cu floare*. DÎR LXXII 8^v:1–3; *1 stihar de adamască cu obraze albe și mohorătă*. DÎR LXXII 8^v:7–9

sau poate să desemneze icoana creștină, cum se întâmplă în *Cronograful* lui Mihail Moxa, în porțiunea referitoare la începuturile iconoclasmului:

tu leapădă icoanele deC besearecă și rade obrazele de pre ziduri și opreaște oamenii să nu se Cchine lor. Moxa 379 [327–328]:27–28

Este, în principiu, greu de decis dacă sensul mai larg de „representare a unei fețe omenești” este o particularizare a sensului „imago” sau a sensului popular „partea anterioară a capului omenesc; față”; în orice caz, folosirea lui *obraz* în contexte cărora le este specific, în româna actuală, împrumutul maghiar *chip*¹ (el însuși un sinonim parțial al lui *față*), este frecventă în textele vechi românești:

¹ Cuvântul maghiar *kép* este el însuși un cuvânt polisemantic – având, ca și sl. *obrazŭ*, atât sensul concret „față, expresie a feței”, cât și sensurile abstracte „formă; imagine; reprezentare; apariție; simbol” (EWU 730²) – ceea ce explică folosirea lui în română deopotrivă ca sinonim al lui *față* și ca termen abstract, gramaticalizat în locuțiuni care exprimă modalitatea (*în ce chip* „cum”, *în chip de* „ca”) și identitatea (*într-un chip*, *în același chip* „la fel, asemenea”).

Iară ei aduseră Lui um ban șă grei lor: a cui obraz acesta șă scriptura
 ES 85^v:1 de jos – 86^f:4 (sl. **чїи образъ съи написанїе**)
Și alergă Alexandru la stâlp și văzu pe stâlp obraz de om Alex. 1^f

Pe baza acestui sens al lui *obraz* a fost creat, după toate aparențele, derivatul *obrazui* „a reprezenta, a înfățișa”, care supraviețuiește până în epoca premodernă; Budai-Deleanu, de exemplu, îl folosește de câteva ori în notele atribuite erudiților fictivi care comentează versurile Țiganiadei – de exemplu, în nota la strofa 14 din Cântul I al Țiganiadei („Sătano, de nu mi-ai fi părintel/ Și de n-aș fi-întii născută țiel/ Când căzuși din ceriu, dacă ții minte,/ Mă-avu cu tine-oarba Zavistie!...”):

Trebuie a ști că poeticul vrând să obrazuiască mai chiar și poeticește lucrul, prin Sătana înțalege pre cel mai întii duh necurat care mai nainte de osândire fusese arhanghel și, precum să zice la cărțile besericești, să numea Luceáfer, adecă purtătoriu de lumină...

sau în nota la strofa 95 din Cântul al VII-lea:

Aici va să obrazuiască poetul bătaia duhurilor curate și a celor necurate și zice că îngerii cu sabii de pară bătea pe draci, iar tunurile vărsa foc nestins pre dânșii.

Există, de asemenea, în limba română veche situații în care *obraz* este folosit, ca și etimonul său slav, într-un tip de ambivalență pe care l-a păstrat, ca o trăsătură viabilă, împrumutul maghiar *chip* – la care sensul „față” (pe care îl are în comun cu *obraz*) coexistă cu sensul abstract „mod, fel”:

Cu ce obraz pohteaste cerbul la izvoarăle apelor. PH 35^v:3–4
 (ps. XLI, 2: PS Cn ce chipu deșiră cerrybul la izvoarele apelor. 130:1–2
 de jos; CP C ce chip jeluiaște cerbul la izvoarele apelor 77^f:3–5 – sl. **ИМЖЕ**
УБРАЗУМ ЖЕЛАЕТЪ ЕЛЕНЪ НА ИСТОЧНИКЪ БУДНЪИЪ; lat. *quemadmodum desiderat*
cervus ad fontes aquarum)

Comparată cu versiunea din PS și CP, opțiunea de traducere din PH pare o redare automată, ceea ce este un indice în că plus folosirea lui *obraz* în sensurile din această serie („image; reprezentare; mod”) constituie un element eminent livresc în limba română veche; se vede clar că, încă din epoca celor mai vechi traduceri, unii traducători ocoleau redarea sl. **образъ**, în acest tip de contexte, prin cuvântul românesc omoform.

Același tip de întrebuintare ar putea să existe în câteva dintre ocurențele lui *obraz* din DÎR LXXII (v. mai sus), unde tranziția de la sensul „image decorativă” la sensul „mod, fel” este sugerată de combinarea cu prepoziția *întru* urmată de demonstrativul de identitate (context tipic în care substantivul sinonim *chip* își pierde sensul concret, gramaticalizându-se cu sensul „identic, asemenea”):

4 poale iarăși Ctr-acelaș obraz. DÎR LXXII 10^f:1–2; 1 tratapod iară Ctr-acele obraze. DÎR LXXII 10^f:3–4; 1 procovețe iar ▲ Ctr-acele obraz<e>. DÎR LXXII 10^f:6–7 (3 suprascris la sfârșitul r. 7)

(Faptul că *obraz* apare, totuși, în aceste combinații și în forma de plural lasă deschisă posibilitatea interpretării în sensul concret „desen, model”: „tot cu același model/într-acele modele”.)

În legătură cu întrebuirile enumerate mai sus – ca și cu cele ce vor fi exemplificate sub **1.1.2.** – trebuie spus că echivalența (aproape) perfectă a lui *obraz* cu împrumutul maghiar *chip* este într-adevăr un mod sintetic de a caracteriza poziția lui *obraz* în lexicul limbii române vechi; deosebirea dintre ele constă în faptul că *obraz* poate comuta cu *chip* în toate întrebuirile de sub **1.1.** – dar, așa cum se va vedea, relația este deficitară în ceea ce privește întrebuirile viabile ale lui *obraz* (**1.2.**): sinonimia *chip* – *față* – *obraz* încetează în punctul în care *față* și *obraz* pot fi folosite într-un sens „fizic” (*a se spăla pre față/obraz; a lovi preste față/obraz; a curge lacrămele pre față/obraz*) – contexte în care folosirea lui *chip* este imposibilă² în română.

În această relație ternară, *obraz* pare să ocupe o poziție de mijloc – având, pe de o parte, posibilitatea de a fi folosit cu sensurile abstracte cu care este folosit *chip* și, pe de altă parte, posibilitatea de a fi folosit cu sensurile concrete cu care este folosit *față*. Relația este foarte simetrică prin faptul că termenii extremi sunt deficitari: cel împrumutat în sfera concretului, cel moștenit în sfera abstractului. Folosirea celor trei termeni în pasajul în care Varlaam explică deosebirea dintre icoană ca obiect și icoană ca reprezentare a unei ființe nu pare întâmplătoare; ea este o foarte fericită ilustrare a organizării acestui câmp semantic:

... după cum dzice ap<O>S<O>l Pavel cătră corinteani: „Știm că bodzul nu iaste nemică C lume”, iară icoana iaste chipul unii feațe adevărate ce-au fost oarecând C lume. Bodzul are Cchinăciunea sa, iară icoana are Cchinăciunea celuia ce-i scris pre icoană. Bodzului să Cchină ca lui D<U>mnedzeu, iară icoanei să Cchină obrazului celuia ce-i Cchipuit pre icoană. Răsp. 24^f:3–11

Echivalența *obraz* – *chip* se manifestă deseori în sintagme cu prepoziția *pre*, aproape fixe (relative la crearea omului după modelul divin); se poate întâmpla chiar ca cei doi termeni să fie coocurenți:

Dară cu câtu e mai tare pre viața și pre hrana noastră, carei sântem pre obrazul lui făcuți și mai scumpi decât pasările înaintea lu Dumnezeu? CC₁ 69 (59^f):25–26

² Cf. DA s.v. *chip*, 371² ș.u., unde, în paragraful 6° („Concretizat”) din setul I de sensuri („Cu sens concret”), sunt înregistrate numai exemple în care sensul – definit sinonimic: „Față, obraz, figură” – este acela de față ca imagine (= ansamblu de trăsături fizionomice).

*Ce se milosârdi Dumnezeu cu inema sa drept oamenii săi, pre carei era făcuți pre **obrazul** său și pre podobie. CC₁ 116 (135^f):14–15 de jos
Că așa iaste scris: „Făcu Dumnezeu omul pre **obrazul** său, pre **obrazul** lu Dumnezeu făcu pre ei bărbat și muiare; și blagoslovi Dumnezeu ei și zise lor...” CC₁ 197 (262^v):9–11 de jos.*

*Numai sânгур amărâtu om ce-i făcut pre **obrazul** și pre chipul tvorețului său. Caz. I. Predosl. II^f*

*până ce aduce pre om de-l schimbă din viața lui cea păcătoasă și-l tocmeaște de-l face pre **chipul** și pre **obrazul** lui Dumnedzău. Caz. I. 203^f*

În sintagme cu prepoziția *în*, *obraz* are sensul de „ipostază” – tip rămas viabil în varianta cu *chip* (în *chip* de „sub forma/în ipostaza de”):

*că venitul lui dentâiu au fost smerit, în **obrazul robului** pățit-au ocară și rușine, fost-au netare, alții pre el au judecat și l-au osândit pre moarte. Iară venitul lui adoara fi-va înălțat în **obraz împăratului împărăților** și județul tuturor, cu slavă și cu tăria ceriului ... CC₁ 140 (175^f):4–7*

Un sens foarte special, cu care *obraz* apare frecvent în vechile scrieri bisericești românești, este acela de „ipostază a Sf. Treimi”:

*noao să ne folosească ș[i să] ne speale păcatele noastre cu s[fân]t sângele lui. Ceasta fea[ce] **Tatăl, Fiiul și Duhul Sfânt, Dumnezeu, derepce trei obraje**. CC₁ 210 (C* 286^f):13–15*

*Într-aceaste **trei obraje ale Sfintei Troițe** ne botezăm și într-aceastea sântem datori să murim, adecă în **Tatăl**, și în **Fiul**, și în **Duhul Sfânt**. Mărg. 153^f*

1.1.2. Obraz „exemplu”. Un sens livresc din seria sensurilor abstracte enumerate de Miklosich pentru etimonul slav este atestat în cele trei ocurențe ale lui *obraz* din *Codicele Voronețean*:

***Obrazu** preemiți, frații miei, a chinul<u>i celuia rreul<u>i și a rrebdarieei ceia luCgiei a pror<u>ncilor. CV 67^f:7–8 (Iacob V, 10: lat. *exemplum*, gr. *ὑπόδειγμα*)*

*Derepce ș<i> H<risto>s chinui după noi. Voao lăsă **obrazu** cum se slediți urrmelor lui CV 75^f:1–3 de jos (I Petru II, 21: lat. *exemplum*, gr. *ὑπογραμμόν*)*

*... și nu ca ceia ce despuCru C rrându, ce **obrazu** fiindu turrmeei celuia ce se-au ivitu al păstoriloru Cncepătoriu. CV 81^v:2–5 de jos (I Petru V, 3–4: lat. *forma*, gr. *τύποι*).*

Acest sens se regăsește în *obrazire* „representare; similitudine” – formă care are structura infinitivului lung al unui verb ce poate fi considerat împrumut direct

din sl. **образити** (con)formare LPSGL 473¹ –, atestat în *Codicele Voronețean* (unde sensul este „analogie”: gr. *ἀντίτυπον*, lat. *antitypum*):

C dzilele lu Noe cându dura corabiia cea ce Ctru ia puținei, acea gice 8, suflete mântuiră-se de apă. Cea ce cu a ei obrazire acmu și noi mântu-nă-vremu. CV 78^r:5–10 (I Petru III, 20–21).

La acest cuvânt recurge, la sfârșitul secolului al XVII-lea, și Teodor Corbea, introducându-l în seria echivalărilor termenilor latinești *formatura* și *idea*, alături de neologismele *furmă/formăluitură* și *înfigurare*:

formatura, g.f. formăluitură, obrăzâre, înfigurare. TC 118^f

idea, g.f. furma vreaunui lucru după răsărire sau obrăzâre, obraz. TC 140^f

După cum se vede, Corbea pune alături de infinitivul lung *obrazâre*, un abstract, și cuvântul de bază *obraz*, folosindu-l într-un mod foarte asemănător cu cel care apărea în CV. Interpretarea cea mai verosimilă a unei asemenea folosiri a lui *obraz*, către începutul secolului al XVIII-lea, este că autorul dicționarului va fi avut conștiința unei tradiții a redării în românește a noțiunii respective, pe care o va fi adoptat alături de soluția introducerii neologismului.

1.2. Sensuri „populare”. Caracteristica cea mai proeminentă a folosirii lui *obraz* în limba română veche este amploarea relației sinonimice în care el intră cu termenul moștenit *față* și în virtutea căreia aceste două cuvinte sunt comutabile în cele mai multe contexte. Imposibilitatea comutării lor se reduce, în esență, la situațiile în care *față* este abstractizat, în sensul de pierdere a referinței la „partea dinainte a capului omenesc” (DA) și de reducere la sensuri abstracte, în întrebunțări în care substantivul este gramaticalizat (cf. DA 80² ș.u.); din astfel de contexte este exclus *obraz*³.

În afara cazurilor de gramaticalizare, relația dintre *obraz* și *față* se caracterizează ca o relație de sinonimie și nu de hiponimie, ca în limba română literară actuală

³ Unul dintre cele mai frecvente tipuri de gramaticalizare este în româna veche locuțiunea adverbială *de față* „în prezență”, atestată pe scară largă în documente, în formulele juridice *a fi de față* „a fi prezent, a fi martor” (ex. *Iar cându au mărturisit popa Bilăi de acel uric, înaintea noastră, mulți boiari mari au fost de față.* DRH. A XXIII/238, 283:11–12; *Deci o au ales [moșia] de cătră Nan postelnic ot Doicești și de cătră fiu-său, Tuduru comis și de cătră Dumitrașco postelnic cu frații lui și de cătră barați, fiind și ei de față.* DRH. B XXXV/76, 96:20–22), *a veni de față* „a se prezenta” (*Iar acești vânzători ce scriu mai sus, ei au venit toți de față naintea domni<i> meale în divan ...* DRH. B XXXI/174, 199:3–4), *a se părî de față* „a se judeca în divan” (*au venit Necula iuzbașa aici, naintea domni<i> meale, la divan, de s-au părât de față cu Merăuță, ginerele popei Stoicăi.* DRH. B XXXV/11, 14:6–7) și formula de convocare domnească la eventuale contestații *să vie să stea de față* „să se prezinte” (*iar ficio<i>rilor Gerului de le va pătre cu strâmbul să vie să stea dea față înaintea domni<i> meale și să-și aducă și direasele* DRH. A XXV/69, 70:4–5; *Iar de vor avea vreo treabă cu moșia Puiului, să vie să stea de față înaintea domniei meale.* DRH. A XXV/158, 172:5–6). Formulele de acest tip se întâlnesc la tot pasul în documentele din ambele principate; sintagma adverbială *de față* apare, izolat, și în afara lor, dar substituția lui *față* este imposibilă pretutindeni.

(unde intensiunea lui *obraz* este inclusă în intensiunea lui *față*: „fiecare dintre cele două părți laterale ale feței; pielea care acoperă aceste părți”. DEX). Restrângerea sensului lui *obraz* de la „față”, așa cum îl definesc până târziu dicționarele românești (ex. „Partea anterioară a capului omului, unde se află fruntea, ochii, nasul, gura, bărbia și bucele” CADE; „Partea anterioară a capului omenesc (rar a capului animalelor); față, figură, chip” DLR), la „parte a feței” este un fenomen neîncheiat în română; anchetele dialectale arată că *obraz* are sensul nerestrâns „față” într-o mare parte a dacoromânei, cuprinzând cea mai mare parte a Transilvaniei, jumătatea nordică a Banatului și nordul Maramureșului⁴.

1.2.1. *Obraz* „față”. Încă de la cele mai vechi texte românești, *obraz* apare folosit – cel mai adesea la singular, dar uneori și la plural –, ca un echivalent al lui *față*, așa cum îl definesc încă anumite dicționare de la începutul secolului XX, v. mai sus). Este extrem de interesant de notat că – așa cum se poate cu ușurință vedea în textele vechi românești care au circulat în versiuni bilingve – în timp ce *obraz* cu sensurile livrești prezentate sub 1.1. traduce sl. *образъ*, *obraz* folosit ca echivalent al lui *față* traduce sl. *лице* „față”:

Tu iară când posteșt unge capul teu șă obrazul teu spală. ES 11^v:12–15
(sl. *лицесвоеоуми*)

Nu fiț ca fățarnici săturându-se șă ungând obrazele lor cum se se arate ominilor că au postit. ES 11^v:5–10 (sl. *помрачажтволицасвоа*)

Șă luci obrazul lui ca sorele. ES 61^f:11–12 (sl. *лицеего*)

Căzură pre obrazele sale șă spareară-sea forte. ES 61^v:10–12
(sl. *падошаналицисвоемъ*)

Nece calț dupo obraze ominilor „nici nu te uiți la fețele oamenilor”.
ES 85^v:9–11 (sl. *налице чъл>обѣ>квм*)

Unul deC ceia ce sta nainte, o slugă, lovi prespre obraz Ixsus. CT 227^v:2–9

Ultimul exemplu transcris reprezintă singurul caz din CT de folosire a lui *obraz* ca sinonim al lui *față*; în restul textului, noțiunea de „parte dinainte a capului omenesc” este exprimată exclusiv prin cuvântul *față*, care însumează 27 de ocurențe: toate pasajele care au *obraz* în ES apar în CT cu *față*, ex. *nu fiți ca acoperiții ce se Ctristeează strămutează fața sa ca să se ivească oamenilor că se postesc... Tu cându te postești unge capul tău și fața ta o lă* 10^v:7–13.

⁴ Hărțile 68 FAȚĂ «visage» și 70 OBRAZ «joue» din ALRR. *Sinteză*, vol. I, arată că nu e vorba de o confuzie a celor două cuvinte: în timp ce h. 70 este relativ unitară – în sensul că la întrebarea pusă pentru a obține termenul care desemnează părțile laterale și cămoase ale feței s-a răspuns aproape invariabil cu *obraz* (cu excepția unei mici arii relativ compacte în jumătatea nordică a Banatului) –, h. 68 arată că ceea ce dicționarele numesc „partea dinainte a capului omenesc” este numită *obraz* în ceea mai mare parte a ariei vestice și *față* în Muntenia, Oltenia, Dobrogea și Moldova; cu alte cuvinte, în afara teritoriului principatelor istorice Moldova și Țara Românească, *obraz* continuă să însemne atât «joue» (ca în limba română literară actuală), cât și «visage» (ca în limba română veche).

Deși o asemenea situație pare să sugereze că opoziția dialectală actuală (v. nota 2) se conturează încă din perioada veche a limbii române, cuvântul *obraz* este folosit până târziu cu sensul „față” în Muntenia:

scrie Evanghelistul Matei, grăind: „Iară unii îl bătea peste obraz, grăind...”. CÎ 48^r

zise Avram cătră Sara fâmeaia lui, cunosc eu cum fâmeae frumoasă ești la obraz tu. BB 8²:19–20

Și spălându-se pe obraz eșind afară să conteni. BB 33¹:13–14 de jos – și spălându-se la obraz, se conteni de plâns în ms. rom. 4389

atât s-au schimbat că obrazul lui strălucea ca soarele și veșmintele lui era albe ca zăpada. Iară asămănarea aceasta a obrazului cu soarele și a veșmintelor cu zăpada, nu doară pentru aceia să asămănează cum că nu ar fi lucit obrazul lui decât soarele ...Did. 9^r

Iar Ștefan vodă n-au dat nici un ban nimului, ci au rămas toți cu lacrămile pe obraz. AB 348:13–14 de jos.

Relația de echivalență cu *față* se plasează atât la nivelul sensului „fizic” (v. mai sus, 1.1.1., precizările în legătură cu triada *față – obraz – chip*), cât și la acela mai larg de „înfățișare”:

Cum au scris Pavel apostol, k Galat , 199: „Nu căuta nici pre veșminte, nici pre obraz, nici locul, nici barba mare, cărunță <a> cuiva, ce caută ce grăiaște”. CC₁ 66 (54^r):23–25

Această echivalență permite substituirea în sintagme care au deja, în secolul al XVI-lea, statutul unor locuțiuni (cum ar fi *a arunca în față* „a reproșa”):

Și în ceastă pildă caută pre cel fecior lotru și tare greșit cu câtă dragoste și cu veselie priimi pre el, nu aruncă lui pre obraz c-au greșit mai denainte. CC₁ 138 (172^r–172^v):23–25

Lăsăm în afara examenului nostru evoluțiile semantice cu resort metonimic „față” > „persoană” > „rang, poziție socială” [specific(ă) unei persoane]; din echivalările lui Miklosich (persona; v. mai sus) reiese că acest transfer metonimic este atestat încă din slava veche.

1.2.2. *Obraz* legat de noțiunea de „rușine”. De sinonimia dintre *obraz* și *față* ca forme de desemnare nediferențiată a ceea ce dicționarele numesc „partea anterioară a capului omenesc” se leagă folosirea lui *obraz* (eventual și a lui *față*, deși termenul predominant în exprimarea acestei nuanțe pare a fi, dacă nu dintru început, cel puțin pe măsura înaintării în timp, *obraz*) în legătură cu exteriorizarea sentimentului de rușine:

Acuperi rușinrea fața mea. Striîn fuiu fraților miei. PH 57^v:2 de jos – 58^r:1 – copere rrușire fața me. PS 207:9–10 – coperi rușinea fața mea. CP 125^r:11 (la fel în celelalte psaltiri coresiene; sl. покрывсрамотлицемоѣ)

Încă din secolul al XVI-lea, *obraz* apare în structuri privative pentru a exprima, în retorica omiliilor, opoziția dintre cuviință și necuviință:

Iară cealea ce ne par noao că-s mai fără-de-cinste den nodurile trupului a fi acestora, mai multă cinste le adaugem, și cealea ce sânt fără-de-obraz den trupurile noastre, mai multă cinste au. CC₂ 381

Cu timpul, sensurile din seria „necuviință/necinste/rușine” încep să fie exprimate aproape regulat prin folosirea cuvântului *obraz* (asociat cu un cuvânt din familia lexicală a lui *rușine* sau, mai rar, cu alte cuvinte din câmpul semantic „degradare”). Către sfârșitul secolului al XVII-lea și în cursul celui următor, contextele de acest tip se întâlnesc destul de frecvent în texte de diferite tipuri, începând de la învățăături duhovnicești, continuând cu narațiunile istorice și ajungând la textele beletristice:

a. „rușine”

Jale la inimă și rușine în obraz. FD 501^v

că s-au smerit slava lor și rușinea obrazului lor împotrivă stătu lor, iară păcatul lor ca sodomilor îl strigară și-l descoperiră. Par. II 10^v

Și s-or spăimânta bătrânii și durori îi vor cuprinde ca de femeaie când naște; și să vor becisnici unul cătr-alalt și s-or umili și obrazul în văpaie și l-or muta. Par. II 31^v

am pus obrazul meu ca o vârtoasă piatră ș-am cunoscut că nu m-oi rușina, că să apropie cela ce mă feace drept. Par. III 40^f

Iară acum creștinii noștri atâta stau împotriva lui Dumnezeu, cât îl fac și mincinos și sfânta Scriptură zic că sânt basme și aflări omenești. Și zic: dară cum voi să iubesc pre vecinul meu, că-mi iaste vrăjmaș? De vream ce zici că-ț iaste vrăjmaș, nu te numi creștin; ce zi că ești un păgân și un om fărădelege și fără de obraz. Did. 50^f

un obraz ce nu știe a să rușina. Ist. ier. 38:10–11 de jos

Deci unii de mânie și de năcaz pre nări pufniia, alții de rușinea în inimă ascunsă pre obraz să aprindea. Ist. ier. 63:6–7

Hameleonul, de o parte cu obrazul (carile nu de rușine, ce de vicleșuguri a să muta știe), în multe feațe să schimba. Ist. ier. 255:16–17

i s-au rușit obrazul ca focul de rușine Bert. 20^f

b. „înjosire”

Iară de vor fi urechi ca acealea așeași de tot adevărului neascultătoare și inimi nicicum folosul de obște priimitoare, păcatul în cap și ocara în obrazul lor fie! Ist. ier. 94:9–11

... și apoi ocara și pedeapsa sufletului meu unde să va duce? și obrazul în lume cum îmi voi mai arăta? Ist. ier. 218:15–16

O, Zefs, o, Zefs, imăciunea carea astăzi pre obrazele noastre au cădzut cine în veaci a o spăla va mai putea? Ist. ier. 300:4–9 de jos

Ocara obrazul și maiul capul să-ți bată Ist. ier. 302:20–21

2. *Obraz* ca expresie a indiferenței față de rușine; formarea lui *obraznic*.

De la sensul de exteriorizare a rușinii, *obraz* ajunge – probabil prin intermediul structurilor privative de tipul *lipsit de obraz/fără obraz* „fără rușine, nerușinat” – să exprime prin el însuși, emancipat de asocierea cuvintelor cu sens privativ – sensul „indiferent față de rușine, care sfidează rușinea”:

a. structuri privative

Și luo pre nedereptatea muiare și făcu șapte feate. [...] A cincea fu neomenie fără obraz; și o deade cărtularilor. FD 544^v

Iar Cpărăteasa s-au rușinat de cătră toț oamenii Cpăratului și nu ave obraz să iasă nici Ctr-o parte, ce tot plăngea și zioa și noaptea. Hron. 74:101–2

Într-acesta chip Hameleon, după feațe, și gândul, și cuvântul, și lucrul, nepărăsit mutându-și, ca acestea cu nedogorit obraz cătră Șoim borâia. Ist. ier. 303:3–4 de jos

În multe ce-s întinat păcate, cu necutedzat obraz mă rog Svințiii tale, cea adevăr bună, cort lui Hristos ne-ntinat, spală-mă de toată tina cu ruga ta. Par. IV 18^v

cădem cu zdrobită inemă, cu necutedzat obraz rugându-ne izbăvire de greșeale să aflăm prin ruga ta. Par. IV 20^f

b. structuri „absolute”

Cinci lucrure sânt ce sparg giudecata: dragostea și rușinea și darea și obrazul omului și frica. FD 535^f (unde este de remarcat coordonarea sintagmei *obrazul omului* cu substantive abstracte care denumesc stări afective, inclusiv cu *rușine*)

...pentru ca să lumineaze în mulți ani, întru stăpânirea sa, creștinătatea, pentru ca domnind el să împărățească dreptatea, pentru ca să ție cu slobozenie bunătatea, să nu aibă obraz strâmbătatea. Did. 112^f

Hameleonul... iarăși la locul prundișului vini, unde, îndată ce sosi, Inorogului știre trimasă (O, Doamne, ce obraz și ce fealiu de peliță peste obraz!) și ca greșealele carile cu a altora îndemnare, iară nu din răutatea lui, i-au făcut, să i le ierte să ruga. Ist. ier. 359:4–10

Ear o samă de slugi a lor, oameni din Țara Românească, [...] fiindu-le și căile Cnchise, neputând ca să se ducă de la locurile aceste, trăgea și ei mare lipsă la toate cu stăpânii lor; până rămăsăse de luase și mult obraz, de făcea ce le era voiea, grăind și cât le venia la gură, zicând că cu aceste Cși răcorescu inimile. En Kog. 102:12–17 de jos

Și cu ce obraz om mai merge înaintea împăratului, de vreme că n-am păzit porunca lui... [?] Bert. 27^f

Cu peste 100 de ani înainte de atestarea lui *obraznic* (v. mai jos), este atestat în cea de-a II-a *Cazanie* coresiană un verb care trebuie considerat derivat pe baza lui *obraz*, în această întrebuințare absolută („nerușinare, necuviință”); la fel ca în cazul lui *obraznic*, cuvântul slav corespunzător (**образити**) are în slavă cu totul alt sens (v. mai sus, 1.1.2.), așa încât *a se obrăzi* „a se complăce în necuviință, a se degrada” se explică prin derivare în românește, pe baza unei specializări semantice foarte timpurii a lui *obraz*; este de remarcat coocurența verbului cu o sintagmă nominală în care pentru desemnarea exteriorizării rușinii se folosește *față*, nu *obraz*:

această hitleană mumă, cu hitleana și necuvioasa-ș fată, împreună a feției-ș rușinea lepădară și uitară, și înaintea a atâți bărbați și boiari fără de cinste pre ealeș ocărâră, și în multe chipuri cu rău obrăziră-se.
CC₂ 613.

În ceea ce privește etimologia lui *obraznic*, singura poziție rezonabilă este aceea pe care o adoptă cele mai multe dicționare românești (TDRG; CADE; DLR; CDER 5783; DEX), și anume derivarea de la *obraz* prin sufixul adjectival *-nic*. Soluția sugerată încă de Scriban din 1939 (SDLR s.v.) și reluată de Vrăbie 2001:57, că *obraznic* ar fi de fapt un reflex al adjectivului bg. *omraznik* „bărbat care inspiră aversiune, repulsie” (adus în discuție pe baza dicționarului bulgar-rus al lui Sava Čukalov din 1960; derivat din bg. *omraza* „insolență, aversiune, ceartă”), în care trecerea lui *m* la *b* s-ar fi produs, într-adevăr, sub influența lui *obraz*, trebuie considerată lipsită de fundament. Ea fusese, de fapt, formulată încă de G. Pascu (apud Bogrea 1923:416) și a fost combătută într-un mod extrem de judicios de V. Bogrea *l.c.* (cu referire la cele două sensuri opuse în care poate evolua *obraz* cu referire la „rușine”; v. mai jos, 2.2.). Această etimologie este dezmințită nu numai de situația istorică a cuvintelor *obraz* și *obraznic* în română (faptul că adjectivul *obraznic* apare exact în epoca în care începe să se extindă folosirea lui *obraz* cu sensul „nerușinare; îndrăzneală nerușinată”), ci și de faptul că *obraznik* – derivat incontestabil de la *obraz* –, în principal un substantiv în care se regăsește sensul abstract de „reprezentare, imagine” al bazei (*obraznik* RHSJ 454¹ s.m.; „cel care face portrete, pictor”), poate ajunge, chiar și în unele limbi slave, la o întrebuințare adjectivală și la un semantism în care este conținută noțiunea de „pudoare”: în RHSJ, definirea sensului agentiv al lui *obraznik* – care este comparabil, din acest punct de vedere, cu **образникъ** *historicus* din slava veche – este urmată de indicarea unui sens secundar, adjectival, identic cu al adjectivului *obrazan* RHSJ 453¹; iar *obrazan* este definit în RHSJ ca „formatus; pulcher; honestus, pudicus”. Atâta vreme cât apariția unui adjectiv derivat în *-nik* de la *obraz* și având un sens din sfera semantică „cinste; pudoare” există și pe teren slav, apelul la alt cuvânt pentru explicarea rom. *obraznic* este cu totul nerezonabil. La acestea trebuie adăugat faptul că româna are un sinonim aproape perfect al lui *obraznic*, format evident de la *obraz*, și anume adjectivul participial *neobrăzat* (atestat pentru prima oară, după

TDRG³, cu un secol mai târziu decât *obraznic*, în *Lexiconul* lui Grigore Maior) – ceea ce arată o diversificare în timp a modalităților de exprimare a noțiunii „insolent” prin raportare la substantivul *obraz*.

2.1. *Obraznic* „lipsit de rușine; lipsit de cuviință; îndrăzneț”. Dintre multiplele sensuri pe care le-a avut *obraz*, de-a lungul folosirii lui în limba română (v. mai sus, 1.1. și 1.2.), singurul care se regăsește în derivatul *obraznic* este sensul circumscris sub 2. Din acest punct de vedere, situația din română este net diferită de cea din domeniul lingvistic slav: pe de o parte, prin prezența exclusivă a unui derivat adjectival și prin absența unui substantiv agentiv în *-nic*; pe de altă parte, prin faptul că sensul derivatului în *-nic* nu are, în română, nimic comun cu sensul primar abstract al bazei, el nefiind cunoscut decât în sensul „lipsit de rușine” – care, după toate aparențele, este periferic în slavă. Din acest motiv, rom. *obraznic* trebuie considerat o dezvoltare independentă, pe teren românesc, reflex al unei tendințe de asociere a insolentei cu exteriorizarea fizică a rușinii⁵.

Adjectivul *obraznic* începe să fie atestat către sfârșitul secolului al XVII-lea și, ținând seama de frecvența considerabilă a atestărilor pe care le furnizează texte de diferite tipuri, comparată cu absența lui din textele anterioare acestei date, este de presupus că va fi fost creat în această epocă.

2.1.1. *Obraznic* în legătură cu noțiunile „rușine” și „cuviniță”. Cele mai vechi atestări ale lui *obraznic* se găsesc în *Parimiile* lui Dosoftei, unde cuvântul care ne interesează este folosit în asociere cu *necurat* și în opoziție cu *drept*:

Necuratul bărbat obraznic stă de față, iară cela ce-i drept însuș înțeleage căile sale. Par. III 23^r

Folosirea lui *obraznic* în versiunea românească a *parimiilor* (= Pildele lui Solomon) se intensifică în cursul celor câțiva ani care separă traducerea lui Dosoftei (1683) de versiunea din *Biblia* de la București (1688), unde *obraznic* – pe care Dosoftei îl folosește de două ori – apare de cinci ori (de două ori în pasaje unde se găsește și la Dosoftei); predominante sunt și în BB structurile contrastive, în care *obraznic* se opune diverselor acoperiri lexicale ale noțiunilor de înțelepciune, cuviință și smerenie.

Legătura etimologică cu *obraz* și legătura semantică cu exteriorizarea rușinii în aspectul obrazului continuă să fie prezente în contexte care ilustrează ceea ce s-ar putea numi o valoare concretă a adjectivului *obraznic* (și a derivatului *obrăznicie*), în opoziție cu abstractizarea din traducerea *Pidelor*:

Fămeaia fără de minte și obraznică lipsită de pâine să face, carea nu știe rușinea. BB 433 (Pilde IX, 13)

⁵ Faptul că această tendință acționează în mod independent în limbi nelegate între ele nici istoric, nici geografic, nici cultural este dovedit, de exemplu, de adjectivul englezesc *cheeky*, derivat de la *cheek* „obraz” Webster, p. 226, col. II.

*Iară cei ce au pângărit pre înșiș și li s-au poruncit să nu între mai nainte la ușile sfântului oltariu, până ce să vor curăți de întinăciunea care s-au făcut den păcate, pre urmă să facu **obraznici și fără de rușine** și fac lovitura rănii mai rea, că atâta de rău iaste a păcătui cât iaste **nerușinarea** după păcat. Mărg. 11^v*

*negreșit socotesc că cum cu mare **obraznicie** la adunare nechemată te-ai aflat, așa mai cu mare **nerușinare**, de nime neîntrebată, sfat, și acesta spurcat, ai dat (că pre cât ieste de folos la vremea de trebuință cuvântul cuvios, cu atâta ieste de împruțios cuvântul aceuia carile de nime neîntrebat tuturor dă sfat). În inima ta aceasta ascuns având ca cu o voroavă vicleană și cu un **obraz ce nu știe a să rușina**, doă vicleșuguri să poți aștearne și cu doă răutăți să te poți acoperi. Ist. ier. 38:5–11 de jos*

*Hameleonul, în tot chipul oblicit și din toate părțile vădit simțindu-să, încotro să șuvăiască nu mai putu și ce alta să meștersuguiască nu mai avu. Ce **obrazniciia** călcă și **nestidirea** meteriz **obrazului** făcând, cu mare **nerușinare** în cuvinte ca acestea rumpsă. Ist. ier. 302:10–13 de jos*

Antim Ivireanul folosește derivatul *obraznicie* într-o structură contrastivă specifică retoricii omiletice, în opoziție cu *cucerie* „smerenie”:

*Drept aceaia, întru cinstea lui [= a împăratului Constantin] am a zice înaintea dragostei voastre puține cuvinte, nu cu **obraznicie**, ci cu **multă cucerie**; nu cu vorbe ritoricești și alcătuite și cuvinte smerite și prostatece ... Did. 75^t*

Tot prin *obraznicie* poate fi redată *nerușinarea* minciunii:

*... a șasia [vină a lui Cain], că au tăgăduit cu **obraznicie** lui Dumnezeu; a șaptea, că nu s-au căit. Și drept aceaia fu pedepsit înșeptit. Chip. Test. 4^v*

Alături de derivatul primar *obraznicie* apare, încă din limba română veche, dar pe o scară mai redusă, substantivul potverbal *obraznicire*; Cantemir, de exemplu, îl folosește în relație cu *necinste*:

*Adecă fietecarile lucrul acesta într-acela chip să să caute și să să aleagă socotiia, în carile nici cinstei în ceva betejire, nici spre a necinstii **obraznicire** să să dea, ce ca cum încă la urechile lor scrâșnetul strâncenoaselor acestora voroave încă n-ar fi agiuns... Ist. ier. 33:3–7 de jos*

Ca trăsătură inerentă obrăzniciei, nerușinarea poate fi lexicalizată ca lipsă de sfială:

*Iară Bertoldo **nimic sfiindu-se** de craiul, nici de cei ce sta Cnprejur, când toți sta cu smerenie ascultând, el au șezut pre scaunul cel mai aproape. Unul din ei nesuferind această **Cndreznire** fără omenie, și mai mult mirându-să de chipul lui, Cnfruntându-l i-au zis: pentru ce ești așa de **obraznic** și șezi Cnaintea craiului, fiind boerimea de față? V. Bert. 69:5–11 de jos*

pentru ca, în pragul epocii moderne, obrăznicia să ajungă deja a fi asociată cu lipsa de complexe:

*Cel mai **obraznic** și mai mișel/Acolo mai înțelept să ține/Decât Socrát, Platon ș'Aristotel. Țig. C. X, str. 26*

Glosarea lui *obraznic* în limba română veche se vede în echivalările din dicționarul latin-român al lui Teodor Corbea, unde toate derivatele privative de la radicalul latin *pud-* sunt traduse prin perechea lexicală *nerușinat-obraznic* (variațiile sunt în funcție de clasa morfologică a cuvântului tradus; uneori în loc de *nerușinat* apare structura privativă cu *fără*):

impudenter *obrazniceaște, fără de rușine*
 impudens, -tis *obraznic, -ă, nerușinat, -ă*
 impudentia, g.f. *obraznicie, nerușinare*
 impudice *obrazniceaște, fără de rușine*
 impudicus, -a-um *nerușinos, -ă, obraznic, -ă*. TC 145^v
 subimpudens, g.o. *can obraznic, -ă, can chip nerușinat, -ă*. TC 325^v

Singurul derivat privativ de la *pud-* pentru care Teodor Corbea dă numai derivatul privativ de la *rușine*, neasociat cu *obraznic*, este:

impudicitia, g.f. *nerușinare* TC 145^v

2.1.2. *Obraznic* în legătură cu noțiunea de „îndrăzneală”. Tranziția de la sensul inițial „lipsit de rușine” la acela de „îndrăzneț” este practic instantanee, atestarea sensului din urmă fiind contemporană cu a celui dintâi – ceea ce este firesc, cele două noțiuni fiind, cel mai adesea, solidare. *Obraznic* apare, încă de la sfârșitul secolului al XVII-lea, în contexte în care ideea de nesupunere și de ridicare împotriva a ceea ce este drept este intens configurată lexical:

*Dârdzul și **obraznicul** și trușașul pierdzători să cheamă, iară cela ce ține minte răul iaste călcători de leage. Par. III 22^v*
*Blestemată mâniia lor, pentru că iaste **obraznică**, și urgia lor, căce s-au Ctărit. BB 38¹:9–11 (G XLIX, 7)*

Începând din primii ani ai secolului al XVII-lea, textele oferă exemple de coocurență a lui *obraznic* cu termeni din familia verbului a *îndrăzni*. Cantemir definește chiar obrăznicia ca îndrăzneală, atunci când alătură cele două substantive într-o enumerare sinonimică prin care glosează cuvântul grecesc (în fapt neogrecesc, prin pronunțare):

*afthadia (el.)*⁶ **Obrăznicie, îndrăzneală fără socoteală, nebunească.**

Ist. ier. 10:16.

Într-acesta chip, dară, Vulpea spre înalgiosul Lupului cu toată osirdiia nevoindu-să (căci firea ei binele cuiva a nu pofti obiciuită ieste), încă mai aievea și mai cu obraznică îndrăzneală, tare, strigă în gura mare...

Ist. ier. 11–14 de jos

Ales și mai vârtos pre unii, carii și poruncilor noastre ca niște obraznici îndrăznesc neascultători și supușilor noștri bântuitori și publicăi răscolitori aievea s-au vădzut și s-au arătat... Ist. ier. 183:18–21

Cine ieste îndrăznețul și obraznicul acesta carile pieptul Biruinții a apipăi și țîțșoarele fiicăi mele de gurguie a suge nu s-au temut?

Ist. ier. 280:12–14

Această coocurență rămâne până târziu o caracteristică a distribuției adjectivului *obraznic*:

Unul din ei nesuferind această Cndreznire fără omenie, și mai mult mirându-să de chipul lui, Cnfruntându-l i-au zis: pentru ce ești așa de obraznic și șezi Cnaintea craiului, fiind boerimea de față? V. Bert. 69:7–11 de jos

Exprimarea sensului „îndrăzneț” prin *obraznic* se asociază, de asemenea, cu alte cuvinte din același câmp semantic – unul dintre cele mai specifice fiind adjectivul *semeț*, cu derivatele lui:

Și-l adusă la umilenie și la cunoștința greșelii și arătându-i cât îi nepotriva între preut și între mirean și între împărat și învățându-l să nu fie sămăț și obraznic la lucrurile ceale dumnădzăiești și așa aducând pre împăratul la pocăință și la bunătăți. VS 201^f

Ruvim Ctăi născut al mieu, tu vârtutea mea, și Ccepătura fiilor miei, silniceaște a te purta și silniceaște obraznic te semețiși ca apa să nu herbi. BB 37²:3 de jos – 38¹:2 (G XLIX, 3)

Acuma, dară, asupra a cărorora pornim limba noastră cea blestemată și grăim de rău, al cărorora cinste rădicăm, al cărorora nume ocărâm? Pre seamne al arhierelor, al domnilor și al stăpânilor noștri, pentru

⁶ Forma *aiθādia* este un dublet, explicat prin confuzie de sufixe, al derivatului normal *aiθāδeia* „arrogance”, forma sufixată normală de la adjectivul *aiθāδης* „qui se complăit en lui-même, qui ne fait que ce qui lui plaît, arrogant” Chantaine 138¹ (format din pron. refl. *aiθros* și dintr-o temă sigmatică a paradigmei verbului *aiθāvw* „plaire”).

carii ne poruncește Dumnezeu să nu-i grăim de rău, iar noi fără de nici o socoteală punem gura noastră, după cum zice David, la ceriu, cu atâta semeție și obrăznicie, neaducându-ne aminte nicidecum de osândă. Did.73^v

O altă nuanță prezentă în configurația semantică a adjectivului *obraznic* în limba română veche este aceea de nesupunere:

Atuncia, hanul de Crâm fiind orânduie să margă și el la oaste și trecând pen țară, mârș-au Mihai vodă cu oastea sa în tumpinarea hanului pe obiceiu, dându-i darurile ciale obiciute de vinirea mării sale. Și după împreunare, întorcând pe la movile Răbăi, unde era un haz, anume Mustafa aga sălitariul, carele fiindu om obraznic, arătându-să nebăgătoriu în samă poroncilor domnului lui și s-au întorsu la scaon. Amiras 275^t

În *Biblia* de la București și, cu un secol mai târziu, în *Biblia* de la Blaj, adjectivul *obraznic* apare în același pasaj din *Înțelepciunea lui Isus Sirah* pentru a desemna obrăznicia ca nesupunere indusă de excesul de libertate:

Calul neînvățat ieși-va năsălnic, și fiul slobod va ieși obraznec. BB 679
Calul neînvățat să face năsălnic și fiul slobod să face obraznic. B. Blaj
(Sirah XXX)

Derivatul *obraznicie* are și el sensul „îndrăzneală; transgresare” și apare nu o dată în vecinătatea verbului *a pedepsi*:

Acesta iaste unul din cei șapte Africi, carii s-au rădicat Cprotiva lui Solomon, și acest proroc i-au Cchis C adâncimea pământului, ca să pedepsească obrăznicia lor Arav. 131:12–15 de jos
Ctru adevăr, ce poate să nădăjduiască un nenorocit, după ce s-au făcut lăcuioriu Ctr-o corabie, decât că află un loc de pierzare, de unde să vază a sa obrăznicie pedepsită? Crit. Andr. 152:13–16 de jos

Folosirea lui *obraznic* pentru a desemna îndrăzneala/curajul, fără conotația „nerușinare”/„necuviință”, este foarte rară în limba română veche, dar „emanciparea” de noțiunea în legătură cu care s-a constituit acest cuvânt transpare în glosarea lui Teodor Corbea:

confidens, g.om. *cutezători,-re, îndrăzneț, obraznic*
confidentia, g.f. *îndrăznire, obrăznicie*

și pare a atinge chiar stadiul de noțiune pozitivă în următoarea ocurență din *Istoria ieroglifică*:

Gudziul pentru curechiu, furnica pentru furtușag, pasirea pentru lăcomie, șoarecele pentru simeție, mâța pentru pizmă și viclenie, dulăul pentru vrăjmășie și dușmănie, lupul pentru veache dușmănie, eu pentru obraznica bărbăție viața ne-am pus. Ist. ier. 183:11–14.

2.1.3. *Obraznic* legat de noțiunea de politețe. Folosirea lui *obraznic* în sensul modern al cuvântului, ca termen prin care se desemnează nu atât încălcarea unor norme morale, cât abaterea de la norme sociale, se prefigurează încă din epoca veche a culturii românești, deși rămâne cu totul izolată. În următorul pasaj din Cantemir, conotația socială a lui *obraznic* reiese din plasarea într-un context în care trăsătura „inferioritate socială” este puternic marcată prin termenii depreciativi *mojic* și *calic*:

Ce muștele, neam obraznic fiind, a sa hirișă mojicie cu șederea la masă nechemate ș-au arătat. Deci, precum dulăii, coteii și mâțele din fărâmușurile measii stăpânilor să hrănesc, așea și calicios și obraznic fealiul acesta din lăturile vaselor noastre viața de-și vor sprijeni, ce divă ieste? Ist. ier. 200:3–7

Sensul „nepoliticos; care își permite lucruri incompatibile cu starea lui” este foarte clar în pasajul în care Ion Neculce descrie purtarea slugilor de la Curtea lui Mihai Racoviță. Este comun cu viziunea alegorică a lui Cantemir apelul la termenul depreciativ *mojic* (cu derivatele lui):

Și slugeli lui cei din boiarie era tari și mari și obraznici, după cum-i hirea mojăcească. Întra în casă, și cu treabă și fără treabă, când le era voia, de nu sămăna curte nemic a domnie, de atâta obrăznicie ce iera. Nec. Let. 178 [304^v]:20–25

2.2. *Obraznic* „rușinos, sfios”. La antipodul dezvoltării ilustrate în mod consecvent de-a lungul a trei secole de limbă română scrisă, există, izolat, o dezvoltare într-o direcție exact opusă, dar având același punct de plecare: folosirea lui *obraz* în legătură cu exteriorizarea fizică a rușinii, așa cum este larg răspândit, până astăzi, în structurile privative cu prepoziția *fără* sau cu verbul *a avea* la forma negativă (v. 2., a.). De aici s-a dezvoltat un adjectiv *obraznic* „rușinos, sfios”, atestat numai dialectal și pe o scară, se pare, destul de restrânsă, așa cum arată observația pe care o face Alexandru Graur în legătură cu consemnarea acestui sens⁷: *Cunoșteam din Ialomița expresia Îndrăznește, nu fi obraznic!, pe care am luat-o totdeauna drept o creație glumeață.* [s.n.] *Se vede însă că la origine s-a întrebuințat și cu sens serios, și lucrul nu e de mirare, căci originalul slav, obraznik, înseamnă tocmai „om cu obraz”, deci „sfios”.* (Graur 1949:25).

Impresia mărturisită de Graur, că exemplele de felul celui pe care îl citează ar ilustra o întrebuințare ironică a adjectivului *obraznic*, în sensul folosirii lui într-un sens exact opus celui cunoscut de toți vorbitorii limbii române, arată cât de periferică

⁷ La rubrica *Vocabular dialectal. Cuvinte regionale* din primul număr al revistei *Cum vorbim*, o informatoare a consemnat acest sens: „Un cuvânt pe care l-a auzit bunica într-un sat de munte din Mehedinți, care astăzi nu se mai aude în înțelesul de altădată [s.n.]: *Obraznic* adj. = cu mult obraz, timid, sfios, rușinos: Astfel, văzând-o că servește foarte puțin din mâncare, gazda i-a zis: «Ia, nașă, nu fi obraznică! Ia și mănâncă de te satură!»”, *Cum vorbim*, I, p. 25.

este trăsătura lexico-semantică discutată; pe de altă parte, mărturia despre atestarea ei în Mehedinți, combinată cu afirmația lui Graur despre circulația ei în Ialomița, indică o răspândire pe toată lățimea ariei sudice a dacoromânei. Este de presupus că avem de-a face cu o inovație a graiurilor dacoromâne sudice (incluzând, probabil, și o parte a graiurilor din sudul Banatului), determinată evident de folosirea curentă a lui *obraz* „rușine” în structuri privative. Legătura pe care Graur o face cu adjectivul sud-slav *obraznik* nu pare să fie o legătură etimologică propriu-zisă, ci, mai degrabă, rezultatul unei dezvoltări semantice independente – deși atestarea lui *obraznic* „sfios” în Mehedinți, adică într-o arie cu influență sârbească, nu exclude posibilitatea ca această întrebuintă să fie urmarea contactelor cu limba sârbă.

3. Concluzii. Analiza modului în care a fost folosit în limba română veche substantivul *obraz*, ca și a epocii în care începe să fie atestat și a modului de folosire a adjectivului *obraznic*, arată că acest adjectiv a apărut prin derivare pe terenul limbii române, de la un sens special al substantivului de bază, și că a continuat să fie folosit numai în legătură cu acest sens; crearea unui derivat *obraznic* de la sensurile abstracte cu care este atestat uneori *obraz* în limba română veche este necunoscută limbii române, unde evoluția către sensul „impudens” pare a fi o trăsătură absolut specifică (lipsită de corespondențe în domeniul slav). Convergență cu ceea ce se întâmplă cel puțin într-o parte a limbilor slave de sud este evoluția de la punctul comun „obraz ca exteriorizare a rușinii” într-un sens exact opus adjectivului general românesc *obraznic* (1), concretizată în crearea unui adjectiv dialectal *obraznic* (2) „sfios, rușinos” – fenomen care se poate datora, cel puțin în parte, influenței limbii sârbe.

În limitele limbii române vechi, *obraznic* a avut un sens primar esențialmente moral, „nerușinat; necuviincios”, care s-a împletit, începând de foarte devreme, cu sensul „îndrăzneț”; sfera de aplicare a ambelor accepțiuni a rămas aproape exclusiv cea morală.

Folosirea lui *obraznic* într-o accepțiune socială (cu referire la încălcarea normelor politetii) se întrezărește încă de la sfârșitul epocii vechi a limbii române; consolidarea ei în timp și problemele de natură semantică și pragmatică ale folosirii adjectivului *obraznic* în limba română modernă rămân subiecte pentru o cercetare viitoare.

SURSE

- Alex.* = Nicolae Cartoian, *Alexandria în literatura românească. Noi contribuții (Studiu și text)*, București, Editura Cartea Românească, 1922.
- Amiras* = *Cronica anonimă a Moldovei. 1661–1729. (Pseudo-Amiras)*. Studiu și ediție critică de Dan Simonescu. București, Editura Academiei Române, 1975.
- Arav.* = *Aravícón. Μηθολογικόν* (1783), în *Chrest.*, p. 128–132.
- BB** = *Bibliā adecă dumnezeiasca scriptură ale cei vechi și ale cei noaō leage [...]* *Tipăritu-s-au Ctăiu c scaunul' Mitropoliei Bucureștilor' [...] la anul' de la facerea lumii 7197, iară de la spăseniā lumii 1688 c luna lui noem'vri c 10 zile.*

- B. Blaj* = *Bibliia adecă dumnezeasca scriptură a legii vechi și a ceii noă* [...] *acum ctăi s-au tȃpărit* rōmâneaste [...] c *Blaj* la *Mitropolie Anul* de la nașterea lui *Hristos* 1795.
- Bert.* = *Bertoldo* (1774), în *Cărți populare* III (versiune electronică).
- Caz. I.* = *Varlaam, Cazania*, 1643 [= *Cazania* de la Iași], ediție J. Byck [București, 1943].
- CC₁* = *Coresi, Tălcul Evangheliilor și Molitvenic rumânesc* [= *Cazania* I], ediție critică de Vladimir Drimba, București, Editura Academiei Române, 1998.
- CC₂* = *Diaconul Coresi, Carte cu învățătură (1581)* [= *Cazania* a II-a], publicată de Sextil Pușcariu și Alexie Procopovici, vol. I, *Textul*, București, 1914.
- Chip. Test.* = Antim Ivireanul, *Chipurile Vechiului și Noului Testament*, în *Opere*. Ediție critică și studiu introductiv de Gabriel Ștrempel, București, Editura Minerva, 1972.
- Chrest.* = M. Gaster, *Chrestomatie română. Texte tipărite și manuscrise [sec. XVI–XIX], dialectale și populare*. Vol. II. *Texte [1710–1830], dialectologie, literatură populară, glosar*, Leipzig–București, 1891.
- CÎ* = *Chead cȃelesului scoasă pre limbă rumânească* [...] *tȃpărit ctăiu c mitropolia* București anii *Dom*ului 1678.
- CP* = *Diaconul Coresi, Psaltirea slavo-română (1577)* (fotocopie în ediția *Diaconul Coresi, Psaltirea slavo-română (1577) în comparație cu psaltirile coresiene din 1570 și 1589*. Text stabilit, introducere și indice de Stela Toma, București, Editura Academiei Române, 1976.
- Crit. Andr.* = *Critilă și Androniș ... s-au dat* c *tȃpări* c *Îaș*, *anul* de la *Hristos* 1794, în *Chrest.*, p. 150–153.
- CT* = *Diaconul Coresi, Tetraevanghelul*, Brașov 1560–1561 (fotocopie în ediția *Florica Dimitrescu*, București, Editura Academiei Române, 1963).
- CV* = *Codicele Voroneșean* (fotocopie în ediția *Codicele Voroneșean*, ediție critică, studiu filologic și studiu lingvistic de Mariana Costinescu, București, Editura Minerva, 1981).
- Did.* = Antim Ivireanul, *Didahii*, în *Opere*. Ediție critică și studiu introductiv de Gabriel Ștrempel, București, Editura Minerva, 1972.
- DÎR* = *Documente și însemnări românești din secolul al XVI-lea*, București, Editura Academiei Române, 1979.
- DRH. A XXIII* = *Documenta Romaniae Historica. A. Moldova*. Volumul XXIII (1635–1636), București, Editura Academiei Române, 1996.
- DRH. A XXV* = *Documenta Romaniae Historica. A. Moldova*. Volumul XXIII (1639–1640), București, Editura Academiei Române, 2003.
- DRH. B XXII* = *Documenta Romaniae Historica. B. Țara Românească*. Volumul XXII (consultat în formatul electronic din baza de date a Institutului de Lingvistică din București).
- DRH. B XXXI* = *Documenta Romaniae Historica. B. Țara Românească*. Volumul XXXI (1646), București, Editura Academiei Române, 2003.
- DRH. B XXXV* = *Documenta Romaniae Historica. B. Țara Românească*. Volumul XXXV (1650), București, Editura Academiei Române, 2003.
- En. Kog.* = *Letopisișul domnilor Moldovi [sic] de Enachi Cogălniceanu* (1774), în *Chrest.*, p. 102–106.
- ES* = *Evangheliarul slavo-român* de la Sibiu (1551–1553); fotocopie precedată de Studiu introductiv filologic de acad. E. Petrovici, Studiu introductiv istoric de L. Demény, București, Editura Academiei Române, 1971.
- FD* = *Floarea darurilor* (1592–1604), în *Cele mai vechi cărți populare în literatura română*, I, *Floarea darurilor. Sindipa*, București, Editura Minerva, 1996.
- Hron. Ist. ier.* = *Hronograf* (1760), în *Chrest.*, p. 70–74.
- = Dimitrie Cantemir, *Istoria ieroglică*, ediție îngrijită de P. P. Panaitescu și I. Verdeș. Studiu introductiv de Adriana Babeți, București, Editura Minerva, 1997.

- Mărg.* = *Mărgăritare, adecă Cuvînte de mul'te fealiuri a celui Ctru sfi>nti pārin'telui nostru Ioan' Arhiēpiscopul' Ţarigradului. A lui Zlatoust...* c Bucureşti [...], *aniū de la Facerea lumii 7199* [= 1691].
- ms. 4389 = manuscris muntenesc din a doua jumătate a secolului al XVII-lea, conţinând o versiune a traducerii *Bibliei*, publicat în *Monumenta linguae Dacoromanorum. Biblia 1688*, Iaşi, 1988 ş.u.
- Nec. Let.* = Ion Neculce, *Letopiseşul Ţării Moldovei*, ediţie îngrijită, glosar şi repere istorico-literare de Gabriel Ştrempele, Bucureşti, Editura Minerva, 1986.
- Par.* = Dosoftei, *Parimiile preste an*, Iaşi, 1683. Ediţie critică, studiu introductiv, notă asupra ediţiei, note şi glosar de Mădălina Ungureanu, Iaşi, Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”, 2012.
- PH = *Psaltirea Hurmuzachi* (fotocopie în ediţia *Psaltirea Hurmuzachi*, I, Studiu filologic, studiu lingvistic şi ediţie de Ion Gheţie şi Mirela Teodorescu, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2005).
- PO = *Palia de la Orăştie (1581–1582)* (fotocopie în ediţia *Palia de la Orăştie. 1581–1582*, ediţie îngrijită de Viorica Pamfil, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1968).
- PS = *Psaltirea Scheiană (1482). Mss. 449 BAR*. Publicată de Prof. I. Bianu, bibliotecarul Academiei Române. Tomul I. Textul în facsimile şi transcriere cu variantele din Coresi (1577), Bucureşti, Ediţiunea Academiei Române, 1889.
- Răsp.* = *Cartea carea să chiamă Răspunsul' Cpotriva Catihismusului calvinesc', făcută de pāriūtele Varlaam' mitropolitul' Sučavei şi Arhiēpiscopul' Ţării Moldovei. Tipărită v'leto bytia mira 7153, sp<u>seniaze mira 1645*.
- TC = Teodor Corbea, *Dictiones latinae cum valachica interpretatione* (ca. 1690), ediţie de Alin Mihai Gherman, Cluj-Napoca, Editura Clusium, 2001.
- Ţig.* = *Ţiganiada sau Tabăra Ţiganilor. Poemation eroi cōmico-satiric alcătuit în doao-sprāzece cîntece de Leonachi Dianeu. Ūmbogăŷit cu multe ŷnsămnări şi luări aminta critice, filosofice, istorice, filologhice şi gramatece de cătră Mitru Perea ş'alŷi mai mulŷi, ŷn anul 1800*; am folosit ediţia apărută la Bucureşti, Editura Minerva, 1985.
- V. Bert.* = *Viaŷa lui Bertoldo, şi a lui Bertoldino fečorului dinpreună cu a lui Cacasino nepotului lui (Sibiū 1799)*, ŷn, *Chrest.*, p. 168–171.
- VS = *Viaŷa şi petreacerea svinŷilor acmu tipārite Ctru blagoslovite dzālele prealuminatului Ctru Iksu>s Hristo>s Ioan Duca vovoda cu mila lui Dumnādzāu domn Ţării Moldovei [...]* c *tipāriŷa svintei Mitropolii c Iaşi [...]* de la naşterea Domnului şi Māntuitorūlui nostru Iksu>s Hristo>s leat 1682.

Pentru uşurarea tehnoredactării, exemplele reproduse după versiunile originale chirilice s-au dat în transcriere simplificată; a fost păstrată în transcriere numai slova chirilică c, care pune probleme complexe de interpretare fonetică.

BIBLIOGRAFIE

- ALRR. = *Atlasul lingvistic român pe regiuni. Sintează*, vol. I, Bucureşti, Editura Academiei Române, *Sintează* 2005.
- Bogrea 1923 = V. Bogrea, „Studii de semantică”, în *Dacoromania*, anul III (1922–1923), Cluj, 1924, p. 406–460.
- CADE = *Dicŷionarul enciclopedic ilustrat „Cartea romānească”*. Partea I. *Dicŷionarul limbii romāne din trecut şi de astāzi* de I.-Aurel Candrea. Partea II. *Dicŷionarul istoric şi geografic universal* de Gh. Adamescu, Bucureşti, Editura Cartea Romānească S.A. [1931].

- CDER = Alexandru Ciorănescu, *Dicționarul etimologic al limbii române*, ediție îngrijită și traducere din limba spaniolă de Tudora Șandru Mehedinți și Magdalena Popescu Marin, București, Editura Saeculum I. O., 2007.
- Chantraine = Pierre Chantraine, *Dictionnaire étymologique de la langue grecque*, Paris, 1999.
- DA = *Dicționarul limbii române*. Întocmit și publicat după îndemnul regelui Carol I. Tomul I. Partea II. C, București, Tipografia ziarului „Universul”, 1940.
- DEX = *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediția a II-a, București, Editura Univers Enciclopedic, 1996.
- DLR = *Dicționarul limbii române*. Serie nouă. Tomul VII, partea a 2-a. *Litera O*, București, Editura Academiei Române, 1969.
- ESJČS = *Etymologický slovník jazyka českého a slovenského*, Nakladatelství Československé Akademie Věd, Praha, 1957.
- EWU = Benkő Loránd (ed.), *Etymologisches Wörterbuch der Ungarischen*, Budapest, Akadémiai Kiadó, 1993 ș.u.
- Graur 1949 = Alexandru Graur, Notă [semnată A. G.] la rubrica *Vocabular regional* din *Cum vorbim*. Revistă pentru studiul și explicarea limbii, anul I, nr. 1, aprilie 1949.
- LPSGL = Fr. Miklosich, *Lexicon palaeoslovenico-graeco-latinum*, Viena, Wilhelm Braumüller, 1862–1865.
- RHSJ = *Rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*. Na svijet izdaje Jugoslavenska Akademija Znanosti i Umjetnosti. Obraduje T. Maretić. Svezak 36. 2 Osmoga dijela. *Nošene – Obući*, u Zagrebu, 1918.
- SDLR = August Scriban, *Dicționaru limbii românești*. (Etimologii, înțelesuri, exemple, citațiuni, arhaizme, neologizme, provincializme). Edițiunea întâia. Iași, Institutul de Arte Grafice „Presa Bună”, 1939.
- TDRG = Dr. H. Tikin, *Rumänisch-deutsches Wörterbuch*, II Band (D–O), Bukarest, Staatsdruckerei, 1911.
- TDRG³ = H. Tikin, *Rumänisch-deutsches Wörterbuch*, 3. überarbeitete und ergänzte Auflage von Paul Miron und Elsa Lüder, Band II, Cluj-Napoca, Editura Clusium, 1988.
- Vrabie 2001 = Emil Vrabie, *Etimologii românești și străine*, în colecția *Etymologica*, nr. 11, București, Editura Univers Enciclopedic.
- Webster = *Random House Webster's College Dictionary*, New York, Random House [2003.]

OBSERVATIONS CONCERNANT L'ORIGINE ET L'HISTOIRE DE L'EMPLOI
DE L'ADJECTIF *OBRAZNIC* « EFFRONTÉ » EN ROUMAIN

(Résumé)

Nous avons conduit une recherche dans le but d'établir le ressort de la création de l'adjectif roumain *obraznic* «effronté; impudent; audacieux», dans sa relation avec le substantif d'origine slave *obraz* («joue» dans la langue roumaine littéraire; «visage; joue» en vieux roumain et dans une partie importante des parlers daco-roumains contemporains). L'examen de l'emploi de ces deux mots au cours du temps nous permet de conclure que *obraznic* est, malgré sa coïncidence avec un dérivé *obraznik* existant aussi bien en vieux slave qu'en certaines langues slaves modernes, un mot dérivé à l'intérieur du roumain à partir d'un sens tout particulier du substantif *obraz*, relié à la notion de «honte» (ce qui s'explique naturellement par l'association entre le rougeur des joues et le sentiment de honte). Le développement de cette association dans la direction *obraz* «impudence» (par l'effacement des constituants à sens privatif des structures originelles du type *fără obraz* «sans joue = sans honte») et d'ici *obraznic* «impudent» est propre au roumain, tandis que des dérivés à sens non-privatif («timide») existent aussi dans quelques parties du domaine slave.

Institutul de Lingvistică al Academiei Române
„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13

MĂDĂLINA UNGUREANU (editor), **Dosoftei, Parimiile preste an, Iași, 1683**. Ediție critică, studiu introductiv, notă asupra ediției, note și glosar de Mădălina Ungureanu, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2012, 600 p. (facsimile, p. 397–600).

Ediția se deschide cu o binevenită prezentare a istoricului acestei cărți de slujbă, care cuprinde fragmente veterotestamentare citite în biserică, la vecernie, în sărbătorile fixe și mobile. Ni se prezintă pe scurt tradiția bizantină a *prophetologion*-ului, respectiv tradiția slavonă a *parimejnik*-ului (denumirile în greacă și slavonă ale *parimiarului*). La întrebarea dacă a existat o tradiție românească a *Parimiarului*, răspunsul este negativ, întrucât editoarea limitează discuția numai asupra versiunii ieșene din 1683. Cum pentru ediția lui Dosoftei nu s-au identificat până în prezent copii manuscrise, Mădălina Ungureanu conchide tranșant: „nu se poate vorbi despre o tradiție românească a parimiarului, ci despre un număr (mic) de traduceri independente” (p. 16). Realitatea este însă alta. O traducere românească, anterioară celei tipărite de Dosoftei, se păstrează într-o versiune manuscrisă transcrisă în Șcheii Brașovului de trei copiiști, dintre care ultimul, popa Vasile, notează anul scrierii 7021 (= 1612 sau 1613); textul respectiv a fost editat de Vasile Oltean în 2005. Din păcate, editorul brașovean emite aprecieri fanteziste în privința datei la care au fost scrise primele două părți ale acestui *Parimiar*, aprecieri expuse și în urmă cu peste patruzeci de ani, când au fost combătute de noi (LR, XXV, 1976, nr. 1, p. 37–42) și, îndeosebi, de Ion-Radu Mircea (*România literară*, VIII, 1975, nr. 7, p. 19 și nr. 9, p. 8). Această traducere nu a rămas necunoscută românilor din trecut, căci, după cum a arătat Ion-Radu Mircea (LR, XXXI, 1982, nr. 6, p. 474–491), spre sfârșitul secolului al XVII-lea, o aflăm copiată de popa Văsâi din Șcheii Brașovului (BAR, ms. rom. 5025), pentru ca la începutul secolului următor să o înregistrăm transcrisă din nou într-o localitate necunoscută din Transilvania (BAR, ms. rom. 5049). Prin urmare, pentru regiunea de dincolo de munți se poate vorbi de existența unei tradiții privind citirea la slujbă a *Parimiarului*. De altfel, în ceea ce privește ediția ieșeană, trebuie să admitem că exemplarele tipărite au contribuit, la rândul lor,

la înrădăcinarea obiceiului de a se citi, cel puțin în bisericile din Moldova, paremiile la vecernia sărbătorilor fixe și mobile.

Revenind la manuscrisele românești care conțin materia *Parimiarului*, ținem să rectificăm câteva informații greșite furnizate de editoare (p. 14): versiunea copiată de Teofil, starețul Mănăstirii Cheia din Rucăr se găsește în ms. rom. 3052 (BAR), și nu în ms. rom. 1650 (BAR); ms. rom. 1317 (BAR) din 1727 nu este copiat în Râmnic, ci în Câmpulung, de logofătul Constantin de la biserica Sfântul Ilie din localitatea argeșeană; ms. rom. 5049 (BAR) nu are proveniență moldovenească, căci fonetismele menționate de Mădălina Ungureanu (p. 15), caracteristice graiurilor nordice, se întâlnesc și în Transilvania, de unde provin toți adnotatorii manuscrisului (vezi Gabriel Ștrempel, *Catalogul manuscriselor românești*, IV, 1992, p. 139–140; cf. și localitatea Bahnea, menționată într-o însemnare existentă pe f. 117, care aparține județului Mureș).

Meritorie este descrierea cuprinsului cărții. Pe lângă parimiile dedicate sărbătorilor mobile (primele trei părți: I 5^r–III 139^v) și fixe (ultima parte: IV 1^r–56^v), ediția ieșeană conține și câteva texte introduse de Dosoftei: *Canonul Paștilor*, *Canonul Înălțării*, *Canonul Peatdeseatniței*, *Canonul la Buna Vestire*, *Canonul de rugă către svinția sa Precista*, *Prorocirea sibilei Eritreia*, fragmentele din *Lexiconul lui Suida*, *Poemul cronologic al domnilor Moldovei* etc.). În rândul textelor adăugate de mitropolitul moldovean poate fi trecut, după părerea noastră, și acel „cuvânt pentru ivirea botegiumii Țării Rusești de svântul apostol Andrei” (p. 317–318), care, prin pomenirea „credinciosului Vladimer”, adică a lui Vladimir cel Mare, creatorul Rusiei kievene, în vremea căruia rușii s-au creștinat, are negreșit o sursă rusească.

În ceea ce privește statutul fragmentelor biblice din *Parimiar*, editoarea reiterează ideile prezentate într-un articol din *Philologica Jassyensis*, 2011, nr. 2, p. 269–283: fragmentele respective nu sunt preluate, cum susținea N.-A. Ursu, din versiunea

Vechiului Testament tradusă de Nicolae Spătarul și revizuită de Dosoftei, ci sunt traduse de mitropolitul moldovean după un original al *Parimiarului* rămas neidentificat; exemplele produse (p. 19–27) sprijină ipoteza din urmă.

Din *Nota asupra ediției* aflăm că textul a fost reprodus în transcriere fonetică interpretativă, editoare ghidându-se după ideile lui Alexandru Gafton (p. 39). În realitate, e vorba de observațiile referitoare la această modalitate de reproducere a textului expuse de Ion Gheție și subsemnatul în *Introducere în filologia românească* (1974), căci singurul principiu pe care l-ar fi formulat cercetătorul ieșean – „fidelitatea față de textul scris” – reprezintă, de fapt, o cerință elementară a reproducerii textului, indiferent de modalitatea de reproducere adoptată: transliterație sau transcriere interpretativă.

Considerațiile privind stabilirea valorii slovelor chirilice (p. 40–61) sunt, în cea mai mare parte, îndreptățite. Într-o transcriere fonetică interpretativă nu poate, în schimb, să fie acceptată echivalarea lui *ѣ* prin *th* în exemple de tipul *Ѡарсис*, *ѠдїѠиен* etc. (p. 56). Motivarea acestei echivalări prin faptul că am avea a face cu „o caracteristică a scrisului lui Dosoftei” nu este reală, câtă vreme majoritatea textelor religioase românești din epoca veche prezintă, în scrierea numelor grecești, slova *ѣ*. O nedumerire naște reproducerea grafiilor *дирѣннї ѡ ѡ и*, *ѡарца* și *внѣднї*, pentru care se invocă diverse explicații capabile să justifice notarea lui *d* în loc de *ε*. Potrivit editoarei, în transcrierea acestor grafii (în rândul cărora trebuia trecut și *уѡдѡ*, vezi nota 489), *ea* a fost menținut (p. 53). Totuși, dacă ne adresăm textului reprodus, întâlnim în trei rânduri grafia *ѡарца* (vezi notele 183, 535 și 590) reprodusă *mergea* (p. 175, 323 și 353); cf. și *уѡдѡ* (nota 489) reprodusă *șede*a (p. 307).

Reproducerea textului, după câte ne-am dat seama din sondajele efectuate (II 18^f–20^v; III 69^v–71^v, 118^f–121^f; IV 1^v–4^v), constituie punctul nevralgic al ediției. Colaționarea textului reprodus de editoare cu textul original al celor 12 file indicate mai sus, precum și parcurgerea aparatului critic evidențiază numeroase lecțiuni greșite, care pot fi grupate astfel:

– omisiuni de litere: *ръспї нѡецѣжнї* (III 69^v/21) transcris *Răspunde-mi* (p. 217) în loc de *Răspunde-ți-mi*; *дѡнпрѣ нѣ* (III 71^v/21) transcris

depreună (p. 218) în loc de *denpreună*; *дѣ нї ѡк вецї аскї ѡпа* (IV 2^f/18) transcris *de nu-m veț asculta* (p. 300) în loc de *de nu mă veț asculta*;

– confundarea unor litere: *днн* (*Ѡєрї*) (III 79^v/4) transcris *den* (p. 218) în loc de *din*; *прспїгннї ѡл* (II 20^f/8) transcris *priiatenul* (p. 124) în loc de *priiatinul*; *навї хѡдѡнѡсѡрк* (III 119^f/2) transcris *Navuhodonisor* (p. 272) în loc de *Navuhodonosor*; *прѡрѡѠєстѡвїлє* (IV, 2^v/21) transcris *propocestviile* (p. 301) în loc de *prorocestviile*;

– cuvinte-fantomă: *arhanghelului* („Glasul arhanghelului”, p. 296) în loc de *anghelului* (cf. *арггѡлї н* III 138^f/9); *cinstește* („Că bătrîneată-i cinstește”, p. 302) în loc de *cinsteșe* „arătos, frumos; impunător” (cf. *Ѡнїстєує* IV 2^v/4–5); *grăinicia* („dzicăturilor și grăinicia”, p. 272) în loc de *crăinicia* „vestirea” (cf. *кркѠнїєстї* III 118^v/26); *lui* („ce-i sînt spurcate buzzele lui”, p. 123), cuvânt inexistent în pasajul din original (cf. *ѠєѠ чнннї снї рѡкѡтє вї сєлє* II 18^v/18–19); *necredincioșilor* („beție necredincioșilor”, p. 271) în loc de *necredașilor* „necredincioșilor” (cf. *нєкрєдѡу нѡрѡ* III 118^f/1–2); *ne grăiaște* („că rîhneala răutății ne grăiaște ceale bune”, p. 301) în loc de *negreaște* (cf. *нєгрѣцѣ* IV 2^v/11); *mare* („cu nedejde mare”, p. 300) în loc de *tare* (cf. *тѡрє* IV 1^f/22–23); *tină* („Dumnădzăiese tină vădzătorul glas”, p. 273) în loc de *tună* (cf. *тнї нѣ* III 119^v/7);

– lecțiuni greșite preluate din original: *în melițări* („și învață în melițări cu deagetul”, p. 125; cf. *сѡмєлїцѡрї* II 20^v/5) în loc de *amelițări* „semne (cu mâna)”; *miriciosul* („Ferice de omul ce-au aflat înțălepciune și de miriciosul ce știe priceape”, p. 302; cf. *мїрїѡсѣл* cl IV 3^v/12–13) în loc de *muriciosul* „muritorul”; *veiatică* („Aceea suflare veiatecă”, p. 275; cf. *вєдѡтїкѣ* III 120^f/19) în loc de *viatică* „care dă viață, vie”; *vîrvîrile* „vârfurile” („și casa lui Dumnădzău în vîrvîrile munților”, p. 108; cf. *вкѡвкрїлє* II 4^v/7) în loc de *vîrvurile*, căci în acest exemplu, ca și în cel reprodus mai sus (*miriciosul*), avem a face cu asimilări grafice; pentru astfel de exemple, vezi notele 321 (*тѡєцї* pentru *tu ești*) și 561 (*ѡѡрїкїлє* pentru *urechile*).

Pe de altă parte, unele forme corecte, cum ar fi *Izdrail* (p. 145; cf. nota 138: *издрѡнїл*) și *izdrailteanii* (p. 327; cf. nota 542: *издрѡнїтєнїє*), sunt socotite greșeli de tipar, deși în textele

religioase românești variantele cu *d* ale acestor cuvinte, influențate de corespondentele lor din textele slavone, sunt bine cunoscute. În rândul emendărilor greșite se înscrie și varianta *vonici* a cuvântului *voinci* („îngerii în chip de voinici”, p. 240; cf. nota 332: „În text, scris *воини*, greșeală de tipar”). Să reținem și faptul că, în pasajul „Prochimen psalom 91, glas 4” (p. 151), cifra 91 nu este tipărită greșit, cum se afirmă la p. 63 și în nota 148, de vreme ce în textul ediției ieșene înregistrăm notarea ei corectă: *-cā* (III 8^r/7).

Înceiem observațiile referitoare la reproducerea textului, atrăgând atenția asupra neînregistrării în aparatul critic a tuturor greșelilor intervenite la tipar: *dzicăturilor* (p. 272) tipărit *шкккмј ршлр*^f (III 118^v/26) *măestri* (p. 218) tipărit *мкестрси*, *voștri* (p. 219) tipărit *воштрси* (III 71^r/25) etc.

Parcursul *Glosarului* relevă, potrivit sondajelor efectuate, multe cuvinte neînregistrate: *amistui* „a ascunde, a face să dispară” („și să amistuim în pământ”, p. 107), *corogită* „strâmbă, încovoiată” („cărora li-s cărările sucite și corogite hăugașele lor”, p. 111), *crezută* „credincioasă” („Cum să feace curvă cetatea cea crezută Sionul”, p. 107), *curățaciune* „curățenie” („Dezlegătoare curățaciune de păcate”, p. 265), *gătin* „lanț” („că cunună de bunățăț va dobîndi... și gătini de aur”, p. 106), *ghigant* „uriaș” („Omul ce rățăcește din calea învățăturii în ceata de ghiganț și găzdăului”, p. 165), *hăugaș* (*hāvgaș*) „făgaș” („smintitoare sînt hăugașurile ei”, p. 120; „și nu te bag în hăvgașuri direapte”, p. 119), *hărtăgaș* „certăreț, arțăgos” („au poruncit a limbă hărtăgașe”, p. 136), *hoară* „horă, cerc” („Veniț să facem hoară cu uciniții”, p. 276), *horiu* „cor” („pre Hristos horiurile îngerilor... cîntă cîntare de biruire”, p. 225), *horoi* „a sforăi” („Iară Iona să pogorișă în pîntecele corabii și dormiia și horoia”, p. 98), *hremeti* „a fremăta” („A ce hremetiră limbile și năroadele”, p. 105), *ieșitură* „răspântie” („Întălep-ciunea la ieșituri să laudă”, p. 107), *îngârjobire* „încovoiere” („O, ceia ce să veselesc de răutăț și să bucură de îngîrjobirea rea”, p. 111), *jac* „pradă” („să-mplem casele noastre de jacuri”, p. 107), *jemnă* „pânișoară de făină albă” („De-m veț aduce jemnă, deșertu-i”, p. 105), *mrej* „cursă” („să întind mreji păsărilor”, p. 107), *necredaș* „necredincios” („cum necredașii și păgîinii... gîndiră că sînt beaț de vin”, p. 271), *nelămurit* „necurățat prin foc (despre metale)”

(„Argintul vostru – nelămurit”, p. 107), *odolan* „os, ciolan” („și vor ieși de vor vedea odolanile oamenilor”, p. 171), *ovilit* „plecat, umil, smerit” („cu ovilit suflet, bine-l dăruiaște”, p. 276), *pleame* „neam, seminție” („din Rosiia poț a merge pre Volga... și la pleamea lui Han”, p. 317), *pusoare* „atitudine, comportament” („și nu lepăda pusorile maică-ta”, p. 125), *râhneală* „patimă, poftă” („Că rîhneala răutății ne grăiaște ceale bune”, p. 301), *râhni* „a dori să-ți însușești un lucru străin, a râvni” („Nu rîhni vicleanilor”, p. 124), *sabaș* „ziua de sâmbătă în religia mozaică” („lunile ceale noă ale voastre și sabașile și dzi mare n-oi suferi!” p. 105), *sâi* „a se teme; a se jena” („să minuna și să sîia nu numai îngerii”, p. 226), *sâmbră* „asociație”, aici cu sensul „parte” („Și a ta sîmbră o pune cu noi”, p. 107), *sâmbrui* „a se asocia” („acea carii la ucidere să sîmbruiesc”, p. 107), *șigubeț* „ucigaș” („iară acmu-s șigubeț?”, p. 107), *strujit* „cioplit”, aici cu sensul „idol” („să vor rușina cu strujiții lor”, p. 108), *trepetină* „arbore rășinos” („Că va fi ca trepetina cînd îș leagănă frunzda”, p. 108), *vareag* (*vareaj*) „nume dat populațiilor germanice din Peninsula Scandinavă care au pătruns în estul Europei” („de-acolo merge la sloveani și la vareaj și de la vareaghi la Rîm”, p. 317) etc.

La capătul acestor constatări o întrebare pe deplin justificată: în ce a constat ajutorul specialiștilor cărora Mădălina Ungureanu le mulțumește pentru realizarea ediției sale (p. 61), care, după cum s-a văzut, sub raportul restituirii textului și al alcătuirii *Glosarului*, nu reprezintă o reușită?

O ultimă observație privește ortografia. A continua să aplici ortografia din 1953, cazul ediției de față, dar și a altor lucrări datorate ieșenilor, la aproape 20 de ani de la adoptarea normelor ortografice stabilite de Hotărârea Academiei Române din 1993, reprezintă, fără doar și poate, o luptă cu morile de vânt. De altfel, chiar în colecția *Fontes traditionis*, căreia îi aparține și ediția examinată, înregistrăm ediții care urmează noile reguli ortografice. Atunci la ce bun această atitudine de frondă? Oare nu se știe că o lege, fie și absurdă, răspunde unei nevoi generale și, prin urmare, cât timp este în vigoare trebuie respectată?

ALEXANDRU MAREȘ
 Institutul de Lingvistică al Academiei Române
 „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”
 București, Calea 13 Septembrie nr. 13

IONELIA TOARCĂ, *Comunitatea românească din estul Serbiei. Studiu geografic*. Lucrare apărută sub egida Institutului „Eudoxiu Hurmuzachi” pentru Românii de Pretutindeni. București, [2012], 281 p.

Lucrarea anunțată prezintă următoarea structură: I. *Istoricul cercetărilor* (p. 7–10), II. *Cadrul natural* (p. 11–19), III. *Elemente de geografie istorică* (p. 20–38), IV. *Elemente de geodemografice* (p. 39–70), V. *Așezările umane* (p. 71–113), VI. *Elemente de toponimie* (p. 114–129), VII. *Viața spirituală* (p. 130–233), VIII. *Concluzii* (p. 259–281). Secțiunile enumerate sunt prevăzute cu o parte introductivă, *Argument* (p. 5–6), în care se motivează scrierea cărții: dorința de cunoaștere a „neamului în condițiile disproporției „dintre numărul studiilor lingvistice și de istorie făcute [...] în ultima jumătate de secol și caracterul adesea „lacunar al bibliografiei geografice” (p. 5). Autoarea își așază demersul sub semnul unui *motto*, extras din opera geografului George Vâlsan: „Să nu uitați că patrie și iubire de patrie sunt abstracții sarbede dacă nu te-ai dus singur să te înfrățești cu pământul și poporul din care faci parte” (*ib.*).

Capitolul I prezintă obiectul lucrării: spațiul geografic din estul Serbiei, „cuprins între râurile Timoc, Morava și fluviul Dunărea”. Studiile despre comunitatea românească din această zonă „țin mai mult de domeniul istoriei, etnografiei, culturii populare și [al] geopoliticii” (p. 7), teritoriul moravo-timocean nefiind analizat „în detaliu” din punctul de vedere al geografiei umane. Prezența elementului etnic românesc în zonă este semnalată de cercetători germani, italieni, francezi, bulgari, ruși, începând cu secolul al XIX-lea, în general interesându-i geografia istorică. Unii dintre aceștia au semnat și lucrări lingvistice sau etnografice (F. Kanitz, G. Weigrand, St. Romansky). Studii despre folclorul românilor din acest areal au întreprins Vuk Karadić, Émile Picot, G. Vâlsan și G. Giuglea, Ovid Densusianu, I.-A. Candrea și Th. Speranția (în culegerea de texte dialectale *Graiul nostru*). Activitatea, începută în secolul trecut, a fost continuată de E. Petrovici, Ion Pătruț, Cristea Sandu Timoc, cele mai recente cercetări aparținând Otiliei Hedeșan, lui Petru Neiescu, Eugen Beltechi și Nicolae Mocanu. Se menționează și o lucrare de doctorat – despre comunitatea românească în discuție – realizată de Annemarie Sorescu-Marincovic. În general, în ultimul timp, interesul pentru românii timoceni a crescut, printre aceștia numărându-se chiar localnici.

Obiectul capitolul II îl constituie cadrul natural al Serbiei, relieful, regiunile geografice, organizarea administrativ-teritorială ale acesteia. Se insistă asupra poziției geografice și a limitelor fizico-geografice ale arealului din estul Serbiei, a caracterizării reliefului „o mare platformă muntoasă în care se întâlnesc Carpații, în partea lor sudică, cu stepa maghiară”. Autoarea actualizează informația geografică, cercetările mai vechi, afiliind partea muntoasă Balcanilor. Însuși George Vâlsan adusesse corecția necesară: „Carpații nu se opresc la Dunăre, ci la Timoc” (p. 34). Din punct de vedere hidrografic, regiunea este dominată de râurile Morava și Timoc. Vegetația excelează în păduri de foioase, alterând cu *râpe* și *cârși* „stânci”, pe alocuri păstrându-se specii dispărute în alte spații: nucul și părul sălbatic, iar smochinul și liliacul constituie esențe frecvente, emblematice pentru zonă.

Cel de al III-lea capitol, *Elemente de geografie istorică*, constituie pentru autoare un prilej de a se adânci în istoria „profundă”, începând cu *perioada antică*, continuând cu cea *otomană*, în cadrul căruia figurează un documentat paragraf cu titlul *Mănăstirile și bisericile ctitorite de domnitori români* (p. 28–31), apoi *perioada austriacă*, urmată de *perioada sârbească*. Denumirile zonei au variat în timp, fără să acopere exigențele localnicilor. Cea mai agreată pare să fie ultima, definind comunitățile românești, prin puncte cardinale, *Românii din Serbia de răsărit, din estul Serbiei, și, uneori, din nord-estul Serbiei*, chiar dacă tendința generală denumeste zona corespunzătoare prin termenul generic *Valea Timocului* „nu tocmai corect, din punct de vedere istoric și geografic” (p. 37).

Sub titlul *Elemente geodemografice*, capitolul IV reunește câteva paragrafe: *Vechimea și continuitatea populației din estul Serbiei* (p. 39–41), începând cu „cele mai vechi timpuri și până în contemporaneitate (*Numărul populației, Evoluția numerică, Densitatea populației, Structura populației*) cu sublinierea unor realități istorice identice de-o parte și de alta a Dunării”. Datele ultimului recensământ (2002), confirmă 40 054 vlahi și 34 576 români (p. 46), cele două etnonime reflectând o anumită politică a statului sârb, prin distincția operată.

Cât privește *Originea românilor din sud-estul Serbiei* (p. 60–65), autoarea atrage atenția asupra problemei, pe de o parte, pentru că minoritatea respectivă, numeric, se situează după populația majoritară, pe de altă parte, populația în cauză reprezintă o continuitate spre vest a românilor din Bulgaria și din România. În privința provenienței propriu-zise a etnicilor români se comentează diversele teorii. Cea a originii autohtone este susținută de istorici: A. D. Xenopol, N. Iorga, D. Onciul, dar și de lingviști: S. Pușcariu, E. Gamillscheg, cărora li se alătură istoricul Silviu Dragomir. După aceștia din urmă, Timocul, Banatul și Oltenia constituie leagănul de formare a limbii române.

În schimb, istoricii și etnograful sârbi nu admit permanența românilor în sudul Dunării. În consecință, aceștia au emis teoria originii nord-dunărene, afirmând că, în general, este vorba de continuatorii unor grupuri desprinse relativ recent din „masivul românității”, în sec. al XVIII-lea și al XIX-lea, din Banat și Oltenia, unii propunând migrarea din Banat și Transilvania, începând cu sec. al XV-lea. Pentru ultima teorie, ar pleda etnonimele *ungurean* și *țăran*, atribuite localnicilor, reflectând legătura cu arealul Banatului și al Transilvaniei, pentru primul dintre ele, cu Țara Românească pentru cel de al doilea. Cert este faptul că izvoarele istorice menționează denumirile și că s-au înregistrat fluctuații de populație de la nord la sud și invers, în mod curent până la Regulamentul Organic, care a interzis fenomenul, dar fără eradicare totală. Migrația bidirecțională a românilor ar fi putut impune de la sine etnonimele în discuție, după locul de obârșie din țară, fără să se ajungă la etnogeneza minorităților timoceni neapărat în nordul Dunării. Despre amploarea migrației se poate vorbi, în general, însăși populația sârbă stabilindu-se în nenumărate rânduri în nordul Dunării.

Între românii timoceni au fost identificați, după graiul vorbit, obiceiuri, tradiții, port, dar și după numele pe care și-l dau unii altora, patru grupe etnografice de limbă română (în terminologia autoarei): munteni (ungureni), țărani (mărginiți), bufeni și rudari.

Cercetările au relevat o suprapunere de nume *munteni* = *ungureni*, după cum sinonime sunt și denumirile de *țărani* = *mărginiți* (originari din țară, de la *marginea* Dunării (în sens arhaic „mal”) sau după vechiul nume al reg. Craina (*Margina*), *bufenii* (*bufanii*) fiind românii olteni refugiați în

Banat și de acolo în sudul Dunării. Rudarii, populația cea mai controversată ca origine, susțin ei înșiși că sunt români, dar, după celelalte etnii, ar fi romi (țigani), foști lucrători în mine. Foarte interesant este numele *mistrițoi* atribuit descendenților din familii de etnii mixte.

În cadrul așezărilor umane, atenția deosebită a autoarei se îndreaptă asupra satelor, din punctul de vedere al situației acestora: pe văile râurilor, ca localități compacte, „adunat-alungite” sau „dispersate”, după amplasarea lor pe platformele montane.

Autoarea remarcă faptul că, în majoritatea acestor așezări, populația nu este omogenă, dar a rezistat asimilării impetuoase *prin împospătarea* și sporirea numărului de români sosiți în valuri.

Organizarea satelor, ca și ocupațiile tradiționale, nu se diferențiază pregnant de cele din țară. Remarcăm termenul *băcie* cu accepția specializată „creșterea animalelor”. De asemenea, amplasarea cimitirului (= *la morminți* sau *grobiște*), în afara satului, dar și în interiorul acestuia, pe proprietățile particulare (*imanie*) *întră ușa casii sau întră ușe, întră poarte*, practică cunoscută și în România (p. 102).

În *Elemente de toponimie*, cap. V, autoarea operează anumite clasificări: *Toponime din perioada tracă*, *Toponime din perioada romană*, *Toponime din perioada otomană* față de care cele mai interesante sunt toponimele românești, generale până în sec. al XVIII-lea, atestate în documente istorice. Evoluția elementelor de toponimie după 1800 (p. 121–126) comportă o anumită semnificație: în timp, primitivele românești fiind substituite de cele slave locale, cum probează chiar vechea denumire a regiunii *Margina*, astăzi *Krajina*. Soarta acestora semnalată, pentru început de George Vâlsan, de a fi fost traduse, transcrise greșit, schimbate, adaptate la grafia chirilică, prezintă o unică și inevitabilă perspectivă: dispariția.

Autoarea remarcă concentrarea toponimiei românești în părțile muntoase, probă de fixare străveche a populației românești în locuri cu protecție naturală maximă.

Capitolul VI. *Viața spirituală la românii din estul Serbiei dezvoltate: Obiceiuri și sărbători din ciclul vieții de familie. Obiceiuri legate de naștere, căsătorie, înmormântare, cultul morților. Obiceiuri și sărbători calendaristice manifestate în sărbători de toamnă, iarnă, primăvară, vară, unele influențate de mediul slav* (v. *zavecina* = hramul satului). Este o secțiune extrem de

interesantă sub aspectul informației, dar și lingvistic. Comentariul autoarei, ca și materialul ilustrativ (citate, scurte fragmente), relevă lexicul local bogat în fapte arhaice sau de evoluție proprie, dintre care menționăm câteva: *moașele* sunt definite *muieri știrnice*, sintagmă în care determinantul atrage atenția prin caracterul său inedit, creație lexicală locală, analizabilă prin *știre* (femei care au *știre* „știință, cunoaștere, experiență în domeniu”), cu afixul de origine slavă *-nic*, a cărui productivitate la nivelul actual al limbii române a scăzut total); *crâmpăt*, lexem inedit, apărut prin contaminație sinonimică: *crâmpai* + *capăt*, atestând creativitatea graiurilor: *crâmpău ăla de buric care a rămas, l-a păzit și l-a uscat. Că a fost bun, care nu rămâne greoane, să bea di pi el, ca să facă copii* (p. 134). Remarcăm adj. arhaic, astăzi regional (Banat) *greoane*, creație internă cu afixul *-on*, la rândul lui arhaic, de origine latină; *paare* „pahare” (paare), fonetism de afonizare a laringalei [h], frecvent în aria sudică (v. *Glosar Muntenia, Dicționarul graiurilor sudice* III, s.v.), de fapt, proces generalizat (v. *Glosar: aină, oră* etc.); *grindei*, tot o creație locală proprie, absentă din vocabularul limbii române semnificând „ridicatul la grindă al copiilor mici de către moașă, de lăsatul secului, «când faci grindei»” (p. 138); *împețanie* „peșitul”, de asemenea lexem inedit, ilustrând o tendința generală de proliferare a prefixului *în-*; *gostăie* „logodna”, *ascultători* „servitori, cei care aranjau masa de nuntă”.

În cadrul obiceiurilor de înmormântare, de altfel bine conservate și respectate (ca în cazul comunităților închise), remarcăm denumirea sicriului *leagăn*: simetria naștere/moarte, se exprimă prin intermediul aceluiași obiect „începutul, dar și sfârșitul vieții”. Cultul morților, prin obiceiurile practicate, prezintă similitudini cu cel din Muntenia și Oltenia. Subsecțiunile dedicate sărbătorilor (de iarnă, de toamnă etc.) excelează prin bogăția documentației, ca și aceea dedicată portului tradițional, o sursă terminologică extrem de interesantă. În descrierea acestuia, însăși autoarea se dovedește o autentică vorbitoare de grai, relevând o particularitate muntenească: prezența adverbului *decât*

în contexte pozitive: *Așa port se găsește decât la vreunele* (p. 232).

Capitolul VIII. Concluzii grupează considerațiile autoarei referitoare la comunitatea minoritară descrisă. Remarcăm sublinierea justă a faptului că grupul etnicilor români „a fost «ascuns» de vecini” (p. 235), sub aspect terminologic, denumiți discriminatoriu, în raport cu consăgvinii lor din Voivodina. Drept rezultat, s-au creat confuzii generale, până și în rândul localnicilor, derutați în privința propriei lor etnii. Sârbii, până în prezent, continuă să-i numească *vlah*, *vlas*, deși minoritarii prezentați s-au autonumit constant *rumâni*. Actualmente *Craina Serbiei* sau *Valea Timocului*, demografic, prezintă un amestec de populație româno-sârbă. Prin reducerea izolării din regiune, influența limbii majoritare a devenit din ce în ce mai puternică. Lipsiți de școli, biserici, instituții culturale, în general, românii, în mod miraculos, și-au păstrat, totuși, limba și tradițiile, în pofida presiunilor exercitate.

Lucrarea este prevăzută cu un glosar care, fără să fie alcătuit după rigorile corespunzătoare, oferă un bagaj lexical suficient pentru ca cititorul să remarce elementele arhaice (*curcubătă* „dovleac”, *păcurar* „cioban”), fonetismele arhaice (*fărină* „făină”, *scamn* „scaun”) ori inovații de formă, *lăia* (*refl.*) „a se spăla pe cap, a se la”, ca în Muntenia, ori semantice, *cioaric* „postav de casă pentru confecționat pantalonii cu numele respectiv” etc.

Prin prezentarea unei minorități mai puțin cunoscute, cartea *Comunitatea românească din estul Serbiei* răspunde unei necesități și, totodată, avertizează lumea științifică în legătură cu iminența unui fenomen: deznaționalizarea și asimilarea etnicilor români dintre Morava și Timoc.

Studiu geografic, prin excelență, cartea aduce și prețioase informații lingvistice, privitoare la vocabularul, tradițiile, portul, folclorul comunității prezentate, citindu-se cu mult interes.

IULIA MĂRGĂRIT

*Institutul de Lingvistică al Academiei Române
„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

SANDA GOLOPENȚIA, **Acțiune, interacțiune, identitate. Studii de pragmatică lingvistică**, București, Editura Academiei Române, 2017, 756 p.

Volumul *Acțiune, interacțiune, identitate. Studii de pragmatică lingvistică* reprezintă o

sinteză a pragmaticii lingvistice, emblemă a unui important *pragmatic turn* al ultimelor decenii ale

secolului XX, prin intermediul unei impresio-nante activități de cercetare în domeniul semioticii, pragmaticii lingvistice și literare, desfășurate aproape o jumătate de secol de cercetătoare și profesoara emerită a Universității Brown, Sanda Golopenția.

Cele șase capitole ale reprezentativei selecții de studii și articole – I. *Pragmatică, analiză contrastivă, etnolingvistică, geolingvistică*; II. *Acte de vorbire*; III. *Conversația și multiplii ei*; IV. *Ipostaze pragmatice ale limbii române*; V. *Limbă și identitate, limbi invizibile*; VI. *Cronici și sinteze* – oferă o dublă actualizare: a) a unei identități individuale de excepție – cercetătoarea și cadrul didactic Sanda Golopenția și b) a formării și transformării unei discipline importante a lingvisticii actuale – pragmatica.

Ca și în volumul anterior, *Structuri, sisteme, transformări. Studii de lingvistică și poetică*, Editura Academiei Române, 2016, sunt marcate momente cheie ale evoluției disciplinei prin contribuțiile Sandei Golopenția la noile direcții analitice (în acest volum filosofia analitică a limbajului și limbajul ca acțiune; conversația – matrice a limbajului, politețea, etc.) Lucrarea nu se adesează doar specialiștilor, ci și publicului larg, cel al exilului românesc (între anii 1980 și 1989), iar după 1989 și publicului larg din România (articolele publicate în *Dilema*, *Secolul 21* etc.).

Cele 50 de contribuții incluse în volum (enumerare în ordine cronologică la sfârșitul lucrării), scrise în română, engleză și franceză, au apărut în reviste prestigioase din țară precum *Studii și cercetări lingvistice*, *Revue roumaine de linguistique*, *Revista de etnografie și folclor*, *Secolul 21*, *Dilema* și în reviste din Franța, Belgia, SUA precum *Langage et Société*, *Revue Belge de Philosophie et d'Histoire*, *Romance Philology*, *Semiotica*.

O serie de studii au fost publicate în volume de anvergură realizate în Franța, Germania, Marea Britanie, SUA precum *Encyclopedia of Modern French Thought* (2004), *Français du Canada–Français de France* (2000), în actele unor congrese, în numere omagiale dedicate lui Andrei Avram, Sorin Stati, Marius Sala sau *In Memoriam Emanuel Vasiliu*, Magdalena Vulpe, Mioara Avram, Ion Coteanu.

Prima secțiune cuprinde studii teoretice și studii de caz care analizează relația dintre *pragmatica lingvistică, etnolingvistică, analiza contrastivă și*

geolingvistică. La pragmatique contrastive deschide volumul cu o dezbateră fondatoare privind studiul pragmaticii ca relație între indivizi și semne în contexte bi- sau plurilingve.

De l'ethnobotanique à la pragmatique. A propos des noms de plantes dans l'ALIFO situează numele de plante la intersecția unor discipline „parțial comunicante precum botanica, etnobotanica, terapeutică populară și dialectologia” (p. 35). Împrumutând cadrul teoretic al cercetărilor de etnobotanică ale lui Lieutaghi și Portères (1986) privind ‘dialogul imemorial’ dintre oameni și plante, studiul prezintă continuumul etnobotanic „percepție–denumire–utilizare” în dialectologia lexicală consacrată numelor de plante. Într-o perspectivă novatoare, anticipând preocupări actuale (ale studiilor de gen) sunt analizate „poziționări discursive feminine și masculine”, revelate de întrebarea privind competențele lingvistice (cunoașterea numelui) și practice (cunoașterea uzajului) ale femeilor și bărbaților anchetați în diversele atlase lingvistice.

Capitolul *Acte de vorbire* pune în legătură cadrul general al teoriei acțiunii (*Actes de langage et théorie de l'action*) și al jocurilor de limbaj wittgensteiniene cu conceptul tehnic de *sublimbaj* – al chimiei organice, al fizicii solidelor etc.; acest concept e supus unei chestionări pragmatice (p. 204) în articolul *Are Sublanguages Language Games?*

Studiile de caz oferă o perspectivă românească asupra actelor locuționare (*Les actes locutoires en tant qu'entités ethnolinguistiques; Verbs for Locutionary Acts in Romanian*) în relație cu sublimbajul comunicării (verbale și non verbale) și triada austiniană *act fonic* (producere de sunete articulate), *act fatic* (producere de cuvinte) și *act retic* (producere de propoziții, fraze). Sunt distinse acte non verbale de tip expresiv (*a țipa*) și contractual (*a striga*), sunt precizate numele de bază ale actelor fonice (*a rosti*), fatice (*a vorbi*) și retice (*a spune*).

Capitolul *Conversația și multiplii ei* propune o serie de concepte teoretice importante, precum *istorie conversațională, serie conversațională eșantion* sau *serie conversațională instituțională*. Studiul *Morfologia conversației* (p. 325–332) abordează conversația la nivel locuționar și evidențiază tipurile de participanți (vorbitor, ascultător, auditor), rolurile conversaționale, unitățile și tipurile conversaționale. *Conversația-un studiu de caz* (p. 356–409) oferă un model

complex de analiză conversațională pornind de la o conversație culeasă pe teren, în satul Breb, Maramureș; autoarea distinge pertinent *auditorii detașați* (cu număr maxim de intervenții audiate) și *auditorii puțin detașați* (cu număr minim de intervenții), *vorbitorii productivi* și *cei mai puțin productivi*, precum și *ascultătorii copleșiți* (cu număr mare de intervenții care le sunt adresate) și *ascultătorii cvasi-ignorați*. Sunt analizate în profunzime întreruperile, acompanierea sau răpirea dreptului la cuvânt, de fiecare dată corelate cu lungimea intervenției, ritmul vorbirii și natura intervenției. „O intervenție de rugămintă, întrebare, cerere, salut, prezentare nu poate fi întreruptă. În schimb o intervenție de insultă, acuzare etc. aproape că trebuie întreruptă, neîntreruperea ei însemnând acceptare pasivă a acuzării, jignirii” (p. 406).

Studiul *Towards a Contrastive Analysis of Conversational Strategy* (p. 409–437) articulează concepte esențiale în strategia conversației: *situația socială* (de sorginte goffmaniană – *encounter* sau *face engagement*); *limba naturală*; *utilizatorul limbii naturale* și *jocul de limbaj* pentru a analiza secvențele conversaționale (de tip *inițiere* vs. *reacție*), sarcinile lingvistice (*locale* sau *globale*), instituirea unei stări de vorbire (*state of talk*) și actele ilocutionare necesare distribuirii intervențiilor care necesită introducerea într-o gramatică contrastivă a conversației.

În studiile *Trois types de séries conversationnelles* și *L'histoire conversationnelle*, Sanda Golopenția propune lingviștilor, sociolingviștilor, psihologilor și semioticienilor conceptul de *istorie conversațională* ca ansamblu ordonat de conversații discrete antrenând doi sau mai mulți vorbitori de-a lungul unei perioade de timp. Introdus de autoare în anii '80, conceptul de istorie conversațională este dezvoltat timp de două decenii în studii de pragmatică teatrală, interacțiune, „vorbire interioară”, episoade conversaționale, a conversație interioară menite să ne ajute „să înțelegem viețile noastre vorbite în realitate sau ficțiune (p. 474). Acest concept intens utilizat în analiza textelor de ficțiune, teatrale în primul rând a fost preluat și dezvoltat de numeroși cercetători din Franța, Spania, Italia, România, Canada, Statele Unite.

Capitolul *Ipostaze pragmatice ale limbii române* oferă în amplul studiu *Româna globală* (p. 511–581) imaginea de ansamblu a unei limbi de dimensiune mijlocie, a „pulsării” ei în lume, dar mai ales a „vorbitorilor reali, potențiali sau amuțiți” ai românei devenite minoritate în numeroase țări în care au emigrat românii (Spania și Italia mai ales, dar și SUA sau Canada), pentru ca în *Relația migranților români cu limba lor maternă* să fie abordată tăcerea vorbitorului de română aflat în afara țării în care se vorbește limba lui maternă, dar care o menține prin istorii conversaționale având ca suport internetul și telefonul.

Capitolul *Limbă și identitate. Limbi invizibile* debutează cu studiul *Francophonie et identité franco en Nouvelle Angleterre* care se ocupă de varianta nord-americană a limbii franceze (franco-americană sau franco) și de principalele mutații generaționale (*French Canadian; Franco-Americans; American of French-Canadian Descent*; vs. ultima generație născută din părinți americani de origine franco-canadiană care se autodesemnează ca americană). Succesiunea generațiilor înseamnă și succesiunea monolingvism/bilingvism, frangleză și abandon progresiv al limbii franceze în Noua Anglie (p. 635–637). Hibridizarea identității (culturale și lingvistice) însoțește utilizarea imprezvizibilă în viața cotidiană a englezei sau francezei în statele americane în care se vorbește încă franceza.

Ultimul capitol, *Cronici și sinteze*, asociază evocării unor personalități marcante ale lingvisticii contemporane (John Searle, Emile Benveniste) numele lui Heimann Hariton Tiktin și al cercetătorilor graiurilor românești din afara României: Maria Marin, Iulia Mărgărit, Victorela Neagoe și Vasile Pavel.

Contribuție teoretică și analitică de mare profunzime și întindere (spațială și temporală), volumul *Acțiune, interacțiune, identitate* reprezintă esența cercetărilor pragmatice ale unei personalități care a marcat lingvistica românească și internațională.

DANIELA ROVENȚA-FRUMUȘANI
Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării
Universitatea din București

LIMBA ROMÂNĂ

Calea 13 Septembrie nr. 13
050711, București 5
România

Founded in 1952
4 issues every year

Editor-in-Chief: Marius Sala

Assistant Editors: Gh. Chivu and Alexandru Mareș

Editorial Secretary: Maria Stanciu Istrate

Romanian Associate Editors: Gr. Brâncuș, Gh. Chivu, Alexandru Mareș, Valeria Guțu Romalo,
Camelia Stan, Maria Stanciu Istrate, Laura Vasiliu, Rodica Zafiu, Marius Mazilu

International Associate Editors: Klaus Bochmann, Jiří Felix, Christian Ionescu, Tamara Repina

LIMBA ROMÂNĂ is devoted to the study of the Romanian language: grammar, vocabulary, the literary language and stylistics, the history of Romanian linguistics, dialectology, language refinement, orthography, etymology, onomastics and philology, articles in general linguistics, commentaries, opinions on usage, notes and reviews. The journal also publishes annually an exhaustive bibliography of works in linguistics printed in Romania.

Editorial address: Redacția revistei LIMBA ROMÂNĂ, Academia Română, Institutul de Lingvistică al Academiei Române „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”, Calea 13 Septembrie nr. 13, 050711, București, sector 5, România.

Books for review and publications for exchange should be sent to the address above.

Purchase order should be sent to:

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE, Calea 13 Septembrie nr. 13, Sector 5, 050711, București, România; tel. (4021) 318 8146, (4021) 318 8106; fax. (4021) 318 2444; e-mail: edacad@ear.ro

Subscriptions should be sent to:

ORION PRESS IMPEX 2000 SRL, P.O. Box 77–19, Sector 3, București, România, tel./fax: (4021) 610 6765; (4021) 210 6787; tel. 0311 044 668; e-mail: office@orionpress.ro

S.C. MANPRES DISTRIBUTION SRL, Piața Presei Libere, nr. 1, Corp B, Etaj 3, Cam. 301–302, sector 1, București, România, tel./fax: (4021) 314 6339, e-mail: abonamente@manpres.ro, office@manpres.ro, www.romanianjournals.com

DEREX COM S.R.L., E-mail: derex_com@yahoo.com

SORIRORI SOLUTIONS, Tel.: 004 0765 262 077, 004 0765 166 433; website: <http://www.sorirori.ro>; E-mail: sorin.costreie@sorirori.ro, rosana.guta@sorirori.ro

